

NYE TANKER.

Del 3.

En samling essays og debattinnlegg fra 2020-2024 Skrevet av Sverre Avnskog.

Kolbotn, 2024.

Sverre Avnskog, født 1956 er utdannet adjunkt med spesialpedagogikk, men er nå pensjonist. Han jobbet i mange år i norsk grunnskole, men avsluttet karrieren innen voksenopplæringen, hvor han underviste voksne med spesielle behov samt flyktninger med norskopplæring på grunnskolenivå. Dette er den tredje samlingen artikler, meningsyttringer og essays fra Avnskog, og den består av innlegg som tidligere er publisert på Resett og INyheter. Emnene spenner over et vidt felt og dekker så forskjellige områder som politikk, samfunn, religion, verdier, medier, innvandring og skole.

Innhold:

Side 2: Innledning.

Side 4: Skole og undervisning.

Side 30: Tro og religion.

Side 57: Politikk og samfunn.

Side 102: Debatt og polemikk.

Innledning:

Jeg har hatt noen svært produktive år de siste tiårene, hva angår å skrive meningsytringer om mange ulike emner. De siste årene har redaktøren av INyheter, Helge Lurås, vært meget raus, og har publisert det aller meste av det jeg har skrevet. Jeg har et svært sammenfallende syn på ulike samfunnsforhold med Lurås, og er glad for at jeg kanskje har bidratt til å trekke lesere til hans nettavis, som etterfulgte Reset.

Jeg har alltid vært glad i å skrive og uttrykke mine meninger, helt fra gymnasiedagene, og husker jeg ble svært inspirert av vår norsklærer som ofte skrev som kommentar til mine stiler: «Du skriver lett og elegant, som vanlig». Det var selvsagt svært oppmuntrende å høre for en ungdom.

Men det var først som godt voksen, med fremveksten av ulike nettaviser, at jeg virkelig kom i gang med det jeg har drømt om i alle år: Å skrive kommentarer om ulike samfunnsforhold. Jeg forsøkte å få publisert mine meninger allerede i 30-års alderen, men nådde ikke helt frem, og kanskje var jeg ikke tålmodig nok, slik svært mange forfattere må være. Å bli refusert igjen og igjen, er nok noe både forfattere og skribenter opplever i starten av sin «karriere».

Jeg har alltid vært spesielt opptatt av tidens stridsemner, og innvandring har alltid vekket min interesse, først og fremst fordi jeg opplevde at det var en så enorm forskjell på hva samfunnets politikere og mediefolk hevdet, og hva jeg selv kunne observere i det bomiljøet der jeg bodde og på skolen der jeg hadde mitt arbeid. Det har hersket en meget stor fornektelse og politisk korrekthet i vårt land, som har gjort en åpen diskusjon nærmest umulig, helt frem til vår tid. Det er noe som trigget mitt ønske om å ytre meg, for jeg har alltid hatt mye til felles med personen som i eventyret tillot seg å si sannheten rett ut: «Jammen keiseren har jo ikke klær på»!

Min yrkesvei har vært som lærer, og etter en lengre sykdomsperiode i 50-årene kom jeg tilbake som spesialpedagog for voksne med spesielle behov, og som norsklærer for vokstne innvandrere. Jeg har alltid vært glad i jobben min som lærer og har alltid trivdes veldig godt både men barn og voksne og også innvandrere. Mange av dem ble mine gode venner. Men jeg kan ikke nekte for at arbeidet i norsk skole, har blitt stadig mer og mer utfordrende, særlig fordi jeg har vært sterkt uenig i den retningen norsk skole har tatt siden jeg ble utdannet lærer: Stadig større disiplinproblemer, mindre lærerstyring, større egenbestemmelse til elevene og avskaffelse av nær sagt alle sanksjoneringsmuligheter læreren har kunnet bruke for å disiplinere elever med store adferdsvansker. Og legger man til at nær sagt alt av spesialskoler

er avskaffet, slik at elever med svært store emosjonelle og psykiske problemer gikk i «normalskolen», burde det si seg selv at nåtidens lærere har fått enorme utfordringer å bakste med i forhold til fortidens lærere. Og jeg må også legge til at særlig storbykolene har blitt fylt opp med innvandrerelever som nær sagt kommer rett fra krigen i sine hjemland og var fulle av psykiske traumer, som skaper enorme utfordringer både for dem selv for skolene.

Politisk har jeg gjennom årene beveget meg vekk fra venstresiden, og det har skjedd først og fremst fordi jeg opplever en stor grad av fornektelse av virkeligheten som venstresiden har stått for. Jeg har bare måttet innse med årene, at jeg ikke kunne slutte meg til denne fornektelse, da jeg som person har et stekt ønske om å se virkeligheten i øynene, og mitt motto har i mange år vært at det ikke må finnes noe som helst i den virkelige verden som jeg nekter å se i øynene. Og det mottoet har jeg fulgt i hele mitt voksne liv.

Det som kanskje har opptatt meg aller mest, helt siden konfirmasjonsalderen, er den kristne religion, og i en periode tok jeg avstand fra alle former for tro, og avviste at det finnes en Gud eller en oversanselig verden. Men med årene ble mitt ønske om å tro igjen vekket til live, særlig gjennom samtaler med min far, og jeg ble nok sterkt påvirket av hans dogmefrie religiøse tilnærming. Jeg kom også bort i en del av new age-bevegelsen, og særlig den delen som handlet om spirituell selvutvikling og drømmetydning. Og ikke mange år etterpå, erfarte jeg at jeg hadde en meget sterkt enrgiutstråling, og kunne legge hendene på andre mennesker og gi dem et kraftig energipåfyll.

Dette var i samme periode som jeg oppdaget det danske religiøse, etiske og vitenskapelige verket Vandre mot Lyset, og det ble et virkelig vendepunkt i mitt liv. I den perioden hadde jeg noen svært sterke drømmer om å drive arkeologisk utgravning der jeg fant verdifulle gullskatter og sjeldne mynter fra fortiden, og i en av drømmene fikk jeg levert et brev, der jeg fikk i oppdrag å vitne om Gud.

Dette var en særdeles emosjonelt bevegende tid for meg, og Vandre mot Lyset har helt siden den tiden, begynnelsen av 1990-årene, vært min mest altoppslukende interesse utenom min familie. Vandre mot Lysets livssyn har blitt mitt eget, og har vært en inspirasjon for alt jeg har skrevet siden det ble mitt eget eie.

Det jeg presenterer her, er den tredje samlingen av artikler, meningsyringer og essays som jeg har skrevet gjennom årene. Jeg håper så mange som mulig av leserne vil ha glede av å lese samlingene.

Kolbotn, 25.02.2024.

Sverre Avnskog

Skole og undervisning.

Bør målet med skolen være at alle elever skal få samme karakter i alle fag?

Trenger vi pedagogiske forskere som forsker i mange år for å «oppdage selvfølgeligheter»? Gjennom mine 40 år som lærer i norsk skole har jeg hatt mange opplevelser med pedagogiske forskere. Og det har slått meg igjen og igjen hvor fjernt de virker fra skolens virkelighet.

I en [artikkel i VG](#), forteller pedagogisk forsker, Professor Thomas Nordahl, at forskjellen mellom norske elever øker jo eldre elevene blir. Og ikke minst, så presenteres det som en skremmende nyhet, at elevenes prestasjoner og resultater i skolen, har sammenheng med foreldrenes utdanningsnivå.

Og dette synes han er fryktelig urettferdig.

– Vi ser ut til å ha en grunnskole der det er en klar fordel å ha de rette foreldrene, sier Nordahl, som er professor og leder for Senter for praksisrettet utdanningsforskning ved Høgskolen i Innlandet.

-Er måten vi driver skolen på egentlig rettferdig? sier Nordahl. Og Marius Chramer, utvalgsleder i Foreldreutvalget for grunnskoleopplæring (FUG) følger opp med påstanden: – Vi kan ikke være bekjent av å ha en skole og et samfunn som har denne typen forskjeller.

Det er da jeg stiller spørsmålet: Bør vi lage en skole som fører til at alle elever får karakteren fem i alle fag? Da må vel disse herrene mene at skolen vår er fullkomment rettferdig og har klart å utjevne alle forskjeller mellom elevene.

Men er dette virkelig målet med norsk skole? At alle skal være «like flinke» og få de samme karakterene, slik at samfunnet oppfyller målsetningen om å utjevne alle forskjeller? Og er det i det hele tatt mulig å utjevne alle forskjeller mellom elevene?

Det professor Nordahls undersøkelse viser, er noe som er en selvfølgelighet for de aller fleste lærere. At det er sammenheng mellom foreldrenes bakgrunn og skolegang og elevenes prestasjoner på skolen, er noe en lærer oppdager etter få måneder i jobben som lærer.

Gjennom en stor mengde samtaler med foreldre gjennom 40 år, har jeg fått høre dem fortelle om hvor mye deres avkom ligner på dem selv da de selv gikk på skolen. Det ble veldig tidlig åpenbart for meg som nyutdannet lærer, at elevene arver svært mye fra sine foreldre hva angår både faglige evner og interesse for teoretisk kunnskap.

Og de arver ikke bare evner, men de arver også en familiekultur, der det legges vekt på egenskaper, interesser og oppfølging på områder som ligger i familiens kultur.

Hva med det store norske stjerneskuddet innen fotball, Erling Braut Haaland, som går sin seiersgang i forballeverdenen, og åpenbart har lagt til side all annen utdanning for å rendyrke sine enorme egenskaper som fotballspiller? For de fleste er det vel ganske åpenbart at han har

arvet både sin fysikk, sine ferdigheter og sine forballevner fra sin far, som også var en fantastisk fotballspiller. (Jeg vet ikke noe om morens bakgrunn).

Og da kan man jo spørre: Er det urettferdig overfor andre ungdommer at Braut Haaland har den faren han er født med og at han har arvet farens egenskaper?

På samme måten er det med elever i skoleverdenen. Det er særdeles søkt å påstå at det er urettferdig at elever med gode evner for akademiske fag er født inn i en familie hvor slike egenskaper verdsettes, støttes og bygges opp om.

Eller at andre elever er født inn i familier med håndverkere, der akademiske evner aldri har vært utpregede eller verdsatt, men der familieverdien er at avkommet skal få seg en god håndverksutdanning og et yrkesfag de kan leve godt av gjennom hele sitt liv.

Og et annet spørsmål: Trenger virkelig samfunnet at alle unge utdanner seg innen akademiske fag? Hvordan vil de da gå med veiutbygging, husbygging, rørleggerfaget, elektrikerfaget osv?

Sannheten er at vi er helt avhengig av at våre unge velger mellom alle typer utdanning. Det bør aldri bli noe mål at alle skal bli akademikere og få femmere i norsk og samfunnsfag i skolen.

Og hvordan i all verden skulle vi skape en slik «rettferdig skole» der alle får like gode resultater i teorifag? Den eneste måten å gjøre det, er vel den metoden norsk skolevesen har vært inne på i flere tiår allerede: Å senke nivået, slik at alle presterer like godt. Med det resultatet at alle blir like middelmådige.

Vi trenger en skole som faktisk skiller ut elever som passer best til å ta akademisk utdanning mens andre passer best til å ta en yrkesutdanning. Og det er ikke noen urettferdighet i at noen har evner på noen områder enn andre. Og det bør aldri bli noe mål at alle elever skal prestere på skolen på samme nivå.

Skolen skal lære elevene opp til å innse hvor de har sine styrker, og la det avgjøre deres videre utdanning og yrkesvalg. Det bør aldri bli noe mål at alle skal prestere like godt i teoretiske fag. Samfunnet trenger det ikke og den enkelte elev trenger det ikke.

I stedet bør vi fremsnakke yrkesfagene! Alle kan ikke bli leger, tannleger, ingeniører, psykologer og prester.

Færre og færre unge vil bli lærer – det burde ikke overraske noen!

I år er det en nedgang i søkertallene til lærerutdanningene i Norge på 21,8 prosent. Det er en svært dramatisk nedgang som burde vekke stor bekymring hos myndighetene! Mange av oss eldre lærere ser på denne nedgangen som en helt naturlig konsekvens av de stadige forverringene av arbeidsvilkårene og nedgangen i reallønnen til lærerne.

Da jeg begynte som nyutdannet lærer tidlig på 1980-tallet, var læreryrket kjennetegnet av stor selvstendighet, man hadde stor tillit fra ledelsen, relativt god lønn og kunne selv disponere sin arbeidstid. Etter undervisning, kunne man reise hjem og så bruke kvelden til forberedelsene til neste dag. Elevene hadde respekt for lærerne og foreldrene var våre beste støttespillere.

Nå skal jeg ikke bare glorifisere våre arbeidsvilkår den gangen, vi hadde våre utfordringer, men alt i alt var yrket langt mer attraktivt for en ung person som skulle velge seg en utdanning. Men nå er det altså færre og færre som ønsker å ta denne utdanningen. Utdanningsminister Ola Borten Moe blir intervjuet om denne nedgangen i søkere i [NRK sin nettavis](#), men han ser dessverre ikke ut til å ha noen svar på hva det kan skyldes eller hva slags tiltak som bør settes inn for eventuelt å snu utviklingen.

– Det kan handle om hvordan vi setter opp og organiserer lærerutdanningene våre. Kanskje må vi også se på de økonomiske ordningene for lærerstudentene, om det viser seg å være en flaskehals, sier han.

Og videre:

– Jeg tror vi som samfunn nå trenger en grundig, offentlig samtale knyttet til status og attraktivitet i læreryrket generelt, og vi trenger å reklamere for det opptaket som kan være til høsten, sier Ola Borten Moe til NRK.

Vel, tilrettelegging av økonomi og en offentlig samtale og reklame for lærerutdanningen er sikkert vel og bra, men det vi egentlig trenger, etter min mening, er en grundig og dyptgående analyse av hva som gjør læreryrket så lite attraktivt i vår tid. Og da bør man tørre å være ærlige og å lytte til erfarne lærer, som har kjent hvor skoen trykker gjennom en årrekke.

Lønnen er selvsagt en viktig faktor, og det viser seg at lærerne som gruppe har kommet svært dårlig ut gjennom en årrekke. Det virker svært naivt å tro at søkertallene skal gå opp igjen til gammelt nivå, dersom det ikke gjøres noe drastisk med lønnen til lærerne. Men er myndighetene villig til å ta det krafttaket som kreves? Det virker ikke sann.

Og bare det alene, burde øke bekymringen! Det virker ikke som myndighetene innser alvor, men velger å overse kanskje den aller viktigste faktoren. Det hjelper ikke å drive reklame for lærerutdanningen og så late som om man ikke innser realitetene.

Men det er så mye annet som har gjort læreryrket så mye mindre attraktivt gjennom en lang årrekke. Og særlig viktig for mange lærere, er det at man opplever å ha mistet mye av sin selvstendighet og sin egen mulighet til å tilpasse sin yrkesutøvelse til sin egen livssituasjon. Tidligere hadde vi muligheten til å kombinere jobben med å være småbarnsforeldre, og mange opplevde det som en svært attraktiv fordel i yrket.

Man kunne dra hjem etter undervisning, være sammen med barna sine, og så jobbe videre med forberedelser og rettelser etter at barna var i seng. Men denne fordelten er nå helt borte. Gradvis har vi blitt pålagt å være til stede lengre og lengre for å sitte på arbeidsrommet og jobbe, og yrket har nå endt opp med å være en 8-16 jobb som alle andre. Læreryrkets kanskje viktigste og mest attraktive fordel, har bare forsvunnet, helt uten at vi har fått noe igjen for det.

Jeg husker godt hva begrunnelsen var for å ta fra oss denne fordelten. Jo, vi skulle være til stede på skolen i tilfelle noen foreldre trengte å snakke med oss. Dette var jo bare et skinnargument helt uten grunnlag. Jeg husker i de første årene der jeg satt på arbeidsrommet og ventet på telefonen, så var det ikke en eneste forelder som ringte meg for å snakke med meg.

For min del virket det som om hele denne veldig dramatiske endringen skyldtes en form for misunnelse fra andre fagorganiserte og dermed også fra AP, som hadde et politisk mål å omgjøre læreryrket til et hvilket som helst annet yrke, og så så man helt bort fra læreryrkets særtrekk, der mange lærer er svært slitne etter å ha undervist en hel dag, og trengte man litt hvile og avkobling fra undervisningssituasjonen.

Det er faktisk svært krevende å stå i klasserommet og få 25 elever til å fungere godt sammen og yte en innsats for virkelig å lære noe. Hver enkelt elev har gjerne med seg sine egne utfordringer, og i tillegg er det etter hvert et ganske stort antall barn med store individuelle utfordringer, som krever ekstraordinær behandling. Jeg husker godt jeg har opplevd nye vikarer som tenkte det kunne være greit med litt undervisning som ekstraintekt utbryte etter sin første dag som vikar: «Dette er det verste jeg har opplevd. Det skal jeg ALDRI utsette meg for igjen!

Og så har myndighetene systematisk svekket lærernes autoritet ved å forsøke å omgjøre læreryrket til en slags veilederrolle, som elevene skulle kunne velge å forholde seg til dersom de syntes de trengte det. Og parallelt med det, har man fjernet stort sett alt av sanksjoneringsmuligheter, og tatt fra læreren nesten enhver mulighet til å disiplinere svært utagerende elever.

Man får ikke lov til å røre, dem, ikke ta dem ut av klassen, ikke gi gjensitting eller andre konsekvenser, som man vet er effektive. Så langt har mistilliten til den enkelte lærer gått, at en lærer som velger å ta en elev med inn på et grupperom for å snakke han til rette, blir mistenkt for overgrep og får en merknad i sin personalmappe.

Samtidig har selve pedagogikken som skolen bygger på, blitt omgjort til en slags tilbudsvare, der elevene skulle få velge selv hva de ønsket å lære, lage sine egne planer og være ansvarlige for sin egen læring. De som kjenner til modningsnivået til barn på 6-12 år, innser hvor absurd dette i virkeligheten er.

Visst finnes det enkelte modne, samvittighetsfulle og begavede barn som kan klare det, og da særlig jenter, men for den gjennomsnittlige gutt, er dette en pedagogikk som inviterer til ansvarsløshet, disiplinproblemer og utagering. De er rett og slett ikke modne for et slikt ansvar, og alle vet hva barn gjør når de føler seg mislykket: Jo, de tuller, bråker og finner på andre «morsomme» ting for å skjule at de ikke klarer det vi forventer av dem.

Den siste rapporten fra Oslo-skolen om vold mot lærer, viser at den har et svært skremmende stort omfang. Det anser jeg også som en helt naturlig og forutsigbar konsekvens av politikernes konsekvente nedbygging av lærenes muligheter til å utøve sin autoritet. Jo mer rom man gir for elevenes utagering helt uten muligheter til inngripen, jo mer vokser selvsagt problemet med elever helt uten respekt, som opplever at de helt fritt kan utøve vold uten at det får konsekvenser.

Og det som ikke sies høyt, men som ethvert oppegående menneske innser, er at et stort antall av de voldelige elevene i Oslo-skolen kommer fra familier med opprinnelse i land med en helt annen kultus på elevene. Jeg har sett på nært hold hvordan disse elevene, som er vant til harde reaksjonsmåter og disiplineringsmetoder nærmest hånler av det norske skolesystemet som er befolket av forståelsesfulle kvinner.

Og der er vi inne på et annet problem i det norske skoleverket. Mennene forsvinner ut og kvinnene kommer inn i større og større antall. For menn flest er det svært avgjørende for å velge et yrke, at han har stor selvstendighet, blir vist høy tillit og har stort rom å utforme sin egen yrkesutøvelse. Dette er faktorer som har blitt systematisk fjernet fra læreryrket i Norge. Det har blitt mer ensretting, større grad av styring av den enkelte lærer og større og større kontroll med hva en lærer bruker tiden sin til.

Samtidig har selve undervisningen blitt en mindre og mindre del av jobben, og rapportskriving, dokumentasjon og møtevirksomhet tar en stadig større og større del. Alt dette er forhold som gjør læreryrket stadig mindre attraktivt, og da særlig for menn. Skolen har kort og godt blitt en skole som er tilpasset kvinner og jenter, og det ser vi også på resultatene: Jentene blir stadig flinkere, mens guttene sakker etter.

Det burde også være velkjent at der hvor kvinnene kommer i flertall i et yrke, så blir lønnsutviklingen stadig dårligere og innarbeidede fordeler i yrket forsvinner gradvis. Man trenger ganske enkelt mannfolk med baller for å kjempe gjennom yrkesgruppens krav.

Som et eksempel på hvordan lærernes fagorganisasjon var med på å forringe lærernes arbeidssituasjon, kan jeg nevne en opplevelse fra en av de skolene jeg jobbet på. På et klubbmøte kom det forslag fra noen av damene om at vi lærerne burde ha mer inspeksjon, altså at vi skulle gå ute i skolegården og passe på, i stedet for å ha en pause. Og tror du ikke nesten alle stemte for. Og sånn helt uten videre fikk vi lærerne en halv time mer arbeidstid hver dag, altså 2,5 timer mer arbeidstid i uken! Helt uten noen form for kompensasjon. Og bestemt av lærerne selv, og deres fagforening.

Jeg kan huske jeg var sjokkert, for ikke å si rasende. Er det lærernes fagforening sin oppgave å pålegge oss mer arbeid? Om vi så mente det, burde vi selvsagt ha lagt det frem som en forhandlingssak for arbeidsgiveren og krevd kompensasjon.

Men der har du en svært viktig grunn til at lærerne har fått stadig dårligere arbeidsvilkår og sakker etter i lønnsutviklingen. Vi har vært alt for snille og forståelsesfulle og helt neglisjert at også arbeidstakere har rett til å stille krav og kjempe for dem. Lærere trenger å begynne å prioritere sine egne arbeidsforhold! Men klarer de det? Jeg tviler.

Effektiv pedagogikk for storbyskolen: «Jernhånd med silkehansker»!

Jeg har skrevet mange artikler om det norske skolevesenet og lærernes rolle som oppdragere og undervisere gjennom årene, senest en [kommentar](#) til den skremmende nedgangen i antall søkere til lærerutdanningene i Norge.

Forleden kom jeg til å tenke på at jeg kanskje har betonet lærerens rolle som grensesetter og myndighetsperson som skal kreve disiplin av elevene forholdsvis mye mer enn det jeg egentlig har praktisert i min egen lærergjerning.

Grunnen til at jeg har vært opptatt av denne delen av lærerens rolle, er at jeg synes norsk skolepolitikk har gått i helt gal retning, og nærmest fjernet grunnlaget for den tydelige læreren, som styrte en klasse med myndighet og autoritet. Vi, den eldre garden av lærere, ble i

mange år ansett som gammeldagse, sure og forstokkede lærere, som heldigvis snart ville bli foreldede.

Og man har klart å innbille unge, moderne lærere at elevene bør gis stor frihet til å få styre sin egen læring etter hva de selv ønsket å lære. Hver elev, sin egen læreplan, var idealet i mange år. Og læreren skulle gå rundt som en slags pedagogisk «fjott», og veilede elever som ønsket det. Men ellers skulle han/hun ikke blande seg særlig mye bort i elevenes oppførsel eller arbeidsinnsats.

Teorien var at dersom man slapp elevene løs fra lærerstyrte planer og autoritær styring, så ville det appellere til deres naturlige og iboende ønske om å lære, og de ville blomstre, som små forskere som ikke ble hemmet av gammeldagse lærer. Filosofien var at lever selv forstår hva som er best for dem og skjønner hva de trenger å lære seg, og så vil de selv finne frem til dette.

Vi, litt eldre lærere, som stilte oss tvilende til innføringen av denne pedagogikken, fikk gjerne høre at vi var gammeldagse og plagsomme og at vi burde slutte å protestere mot omleggingen av norsk skole.

Dette pågikk på det verste etter den katastrofale reformen til undervisningsminister Gudmund Hernes i 1997, da såkalt prosjektarbeid skulle innføres allerede fra første klasse, og i siste året på barneskolen, skulle prosjektarbeid utgjøre 70% av undervisningstiden.

Prosjektarbeid gikk i korthet ut på at elevene skulle gjøre eget forskningsarbeid, de skulle gjerne ut i samfunnet og intervju folk, etter at de selv hadde utarbeidet en problemstilling etter eget hode. Og så skulle de etterpå lage en fremstilling av resultatene, som skulle presenteres for de andre elevene.

Jeg, og mange med meg, opplevde at slik type arbeid lå skyhøyt over det de fleste norske barn er i stand til å ta ansvaret for, og alle parametere for utviklingen i skolen viste da også at uønsket adferd steg til nye høyder etter 1997. Det både gjaldt bråk, forstyrrende adferd, nedgang i læringseffekt og dårlige prestasjoner. Norske elever kom simpelhet på «bråketoppen» i alle internasjonale undersøkelser og nederst når det gjaldt faglige prestasjoner.

Jeg glemmer aldri da en mor i klassen min, som også var lærer, men på en annen skole, fortalte meg i en foreldresamtale, at etter at vi hadde hatt et to-ukers prosjekt om europeiske land, hadde hun spurt helt konkrete spørsmål til datteren for å finne ut hva hun hadde lært. Det hun kunne fortelle, burde vært meget nedslående for tilhengerne av den moderne pedagogikken: Datteren hennes husket så godt som INGEN TING om det landet hun hadde «studert»! Men heldigvis klandret ikke moren meg, for hun opplevde akkurat det samme problemet i sine egne klasser.

Jeg tør påstå at det som reddet den norske skolen fra den totale katastrofen i disse årene, var at lærerne nok var lojale mot metoden en del av tiden, men at de i det stille brukte de metodene som de visste gjennom mange års erfaring var effektive for at elevene faktisk skulle lære noe. Lærernes «stille sabotasje» reddet mange elever fra å gå ut av skolen som blanke ark, for å sette det litt på spissen.

Men se for deg en gruppe elever som satt rundt et bord, og skulle utarbeide en problemstilling og søke etter kilder som kunne gi svar på deres undringer om et emne de på forhånd ikke visste noe om. Jeg har sett mange slike gruppearbeid.

Gruppen velger gjerne den «glupeste eleven» til å søke på internett og finne faktaopplysninger. En annen, som var litt flink i data, lastet ned stoffet og printet det ut. Et par stykker klippet ut artiklene og limte dem opp på et stort ark. En som var flink til å tegne, lagde illustrasjoner, og den som alle visste hadde store lærevansker, laget overskrifter. Og dette er ikke en karikatur, det var virkeligheten i mange norske klasserom.

Nå er de mest ekstreme utslagene av denne pedagogikken med tiden forlatt, men selve hovedfilosofien om at barn har et naturlig, iboende ønske om å lære og helt på egen hånd vil forstå hva de trenger og ønsker å lære og hvordan de best kan oppnå det, er fremdeles utbredt i norsk pedagogisk tenkning.

Jeg skal ikke nekte for at noen barn har det slik, men de er dessverre i et forsvinnende lite mindretall, og det er svært ofte jenter. Det er så utrolig mye som tiltrekker seg elevenes oppmerksomhet og som i elevenes øyne er så uendelig mye mer spennende og morsomt enn skolens lærestoff. Den typiske norske gutten er mest av alt opptatt av å komme seg hurtigst mulig ut i friminuttet for å spille fotball og drive med andre fysiske aktiviteter. For at en slik elev skal lære konsentrasjon, fokus og innsatsvilje i teoretiske fag, krever det noe helt annet enn bare at læreren forventer at han vil lære av seg selv.

Jeg har stor tiltro til den litt «gammeldagse» lærerrollen, der læreren styrer og strukturerer fagstoffet og forklarer, og så bestemmer hva klassen skal arbeide med. Det passer aller best for det store flertallet av elever i grunnskolen. Innenfor disse rammene, kan man gjerne gi et visst rom for valgfrihet og egne ønsker, men det må aldri være tvil om at læreren trenger å ha kontroll med hva elevene klarer å tilegne seg. Tillater man først at elever gjør egne valg, uten å kontrollere at de faktisk får noe ut av det, har man tapt, etter min mening. Da fremstår det kun for elevene som en invitasjon til unnasluntring.

Og man bør innse at barn på mange måter er en kopi av voksne, bare med en enda «skrøpeligere» natur. Det er svært menneskelig å ville slippe unna store anstrengelser og heller velge minste motstands vei. Læreren må på en måte «låne» elevene en del av sin vilje, og både inspirere dem, men også kreve av dem at de gjør en innsats.

Men hva er løsningen, da? For det første må skolen gå vekk fra den oppfatningen om at den skal være en slag serviceinstitusjon som skal betjene elevene og deres foreldre på den nesten underdanige måten de gjør i dag. Skolen bør gjenerobre sin rolle som en institusjon med autoritet og rett til å stille krav til elevene og deres foreldre. At skolen skal fremstå som en form for tilbudsforretning som elever og foreldre kan forsyne seg av dersom de finner det for godt, er helt ødeleggende for skolen.

Men, dette er ikke det eneste våre elever trenger, og det er her jeg gjerne vil tilføye en annen dimensjon til det jeg hittil har skrevet. Og her vil jeg vende tilbake til overskriften på denne artikkelen, om «jernhånd med silkehansker». Dette er opprinnelig ikke mitt eget uttrykk. Jeg hørte det på et foredrag for mange år siden, men dessverre husker jeg ikke hvem som lanserte det.

For å få elever som er lydige mot skolens reglement, og ikke minst aksepterer lærerens autoritet og underlegger seg hans/hennes lederskap av klassen, er man som voksen nødt til å etablere et tillitsforhold og vise vennlighet og imøtekommenhet, når det er på sin plass. Barn får ikke tillit til en leder, dersom de opplever han/henne som unødvendig streng og autoritær, for ikke å si direkte ondsinnet.

Og dette gjelder ofte spesielt elever med store atferdsmessige utfordringer, som kanskje har opplevd store problemer med autoritære og voldelige voksenpersoner. Man må vise dem at man bryr seg om dem, ønsker å være deres venn og at man har et ønske om at de virkelig skal lære noe på skolen. Men denne vennligheten må aldri forveksles med å være svak og ettergivende. Man må vise ren medmenneskelighet, der man likevel ikke aksepterer regelbrudd og uakseptabel adferd.

Man bør som lærer altså styre med «jernhånd», det vil si å håndheve regler med tydelighet og ikke akseptere uakseptabel adferd, men likevel ikke denne jernhånden en «silkehanske» - det vil si å være oppriktig interessert i og opptre med stor vennlighet og interesse for hvert enkelt barn. Klarer man å oppnå elevenes tillit og de respekterer lærerens lederskap, kan man til gjengjeld kunne slå ganske hardt ned på regelbrudd uten å vekke elevenes trass og motvilje.

Den autoritære læreren som aldri er grei og vennlig i elevenes øyne, oppnår bare å bli trasset og motarbeidet. Det blir en ond spiral, der lærer og elever motarbeider hverandre.

Jeg vil også gjerne fortelle at jeg har hatt stor suksess med å inngå avtale med elevene, om at de skal få belønninger for god adferd og god arbeidsinnsats. Alle mennesker trenger å ha noe å se frem til og det gjelder ikke minst barn. Og det å ha en fin opplevelse å se frem til, vil motivere de aller fleste elever til å yte en ekstra innsats. Det kan være å se en film, få et avbrudd med lek eller sang, eller noe så enkelt som litt ekstra tid ute i skolegården.

Skolen har blitt mer og mer teoretisk de siste tiårene – selv sløyd, håndarbeid, matlaging og musikk har blitt teoretiske fag. Jeg var veldig heldig som hadde en klok leder de siste årene da jeg underviste på barnetrinnet, og hun ga meg en stilltiende godkjenning til å drive «gammeldags» undervisning i de praktisk estetiske fagene, og mine elever fikk være på sløyden og tekstilrommet og lage ting og på musikkrommet hadde vi utstrakt bruk av musikk-leker, dans og sang til playback av moderne og populære sanger.

Jeg glemmer aldri hvordan barneansiktene lyste opp, når jeg mot slutten av en lang økt sa til elevene at «nå har dere vært så utrolig flinke, så nå tar vi en tur på sløyden og snekrer litt»!

Det er en stor uting at den norske skolen har blitt alt for teoretisk!

Som lærer styrte jeg mine klasser både med stor vennlighet, men også med streng og tydelig styring, og jeg opplevde at de aller fleste elevene hadde et sterkt ønske om at læreren skulle være en tydelig leder. For de visste at dersom ikke læreren var en tydelig klasselærer, var det de sterkeste elevene som overtok den rollen, og enkelte bøllete elever kunne terrorisere både læreren og hele klassen, dersom han klarte å tilrive seg lederskapet og svekke lærerens autoritet.

I en spørreundersøkelse vi arrangerte på en av mine skoler på begynnelsen av min lærerkarriere, spurte vi elevene hva de syntes var den aller viktigste egenskapen til en god

lærer. De svarte 1: At han/hun er streng, og 2: At han/hun er morsom. Dette merket jeg meg allerede da, og siden det har godt humor, humor og litt tull og tøys vært en viktig del av min personlige metodikk.

Og ikke minst: Elevene merker veldig hurtig om læreren virkelig bryr seg oppriktig om dem og er glad i dem, og de aller fleste svarer da med å akseptere at læreren er lederen. Og kan vi være med å gjøre elevenes hverdag litt mer lystbetont, får vi en klasse som trives på skolen – og kan det bli bedre?

Er eksamen å «pine» elevene?

Noen ganger blir man nesten litt skremt av å se hvilke holdninger som er utbredt blant norske lærere. I en kronikk i NRKs nettavis skriver [Andreas Narin Arntsen, lektor ved Akademiet Ypsilon VGS](#), at det ikke er «rettferdig å pine elevene» med eksamen for å teste lærernes karaktersetting.

«Å utsette 15-åringer for stress som det er ment at 20-åringer skal håndtere er bare slemt», skriver Arntsen.

Han mener visere at norske elever *«...må gjennom en skummel og urettferdig eksamen som potensielt endrer fremtidsmulighetene deres».*

Det er en ganske voldsomt negativ karakteristikk av det å ha eksamen Arntsen presenterer, og ærlig talt, er det nesten som å høre et ekko av elever som ønsker å slippe billigst mulig unna med minst mulig innsats.

«Hensikten med skolen er å tilrettelegge for læring og formidle kunnskap. I mai og juni er derimot hovedfokus på å sortere», innleder Arntsen sin kronikk med, men er det virkelig så enkelt?

Hva med å forberede elevene på livets utfordringer, trene dem opp i selvdisiplin, konsentrasjon og arbeidsinnsats? Er ikke det også et vesentlig mandat som skolen skal strebe etter å oppfylle?

Etter å ha jobbet som lærer i 40 år i norsk skole, er min opplevelse ikke at elevene møter for store utfordringer som «piner» dem, men at et stort flertall av norske lærere anser elevene som så skrøpelige vesener, at de må skjermes nærmest for enhver utfordring som kan stresser dem.

Man blir ikke helstøpte individer dersom de voksne fjerner enhver form for stress og utfordring i elevenes skolegang. Å vokse og modnes krever at eleven møter utfordringer på nivåer der de er i stand til å mestre dem. Og en 15-åring er i mine øyne absolutt i stand til å klare en eksamen.

I stedet for å fjerne utfordringene, må lærernes oppgave være å motivere, bygge opp elevenes tillit til egne evner og mot til å ha en eksamen der de får testet sine egne evner til å prestere og til å håndtere stress. Det er ikke uten grunn at dagens unge kalles curling-generasjonen. Foran dem går en voksgenerasjon og feier vekk enhver hindring.

Arntsen skriver at han kjenner mange elever som han vet har kunnskapen og evnene til å prestere, men som gjør det dårlig på eksamen pga stress. Jeg kan jo svare til det at jeg kjenner

mange elever som underpresterer gjennom hele skolegangen fordi de ikke møter utfordringer som motiverer dem til å yte sitt beste.

Å oppleve stress er ikke utelukkende et onde. Tvert imot må det ofte til for at vi mennesker skal prestere på topp og yte vårt aller beste. Og 15-åringer er gjennomgående ikke skrøpelige persilleblader som må beskyttes fra all form for krav til å yte sitt beste. Spør en idrettsmann/kvinne om hvordan stresset er med på å motivere dem til å yte på topp.

De problemene Arntsen påpeker, som i og for seg har noe for seg, kan løses svært enkelt på andre måter enn å fjerne eksamen. Urettferdigheten ved at bare noen kommer på til eksamen kan løses enkelt ved at alle kommer opp i ett av fagene.

Og problemet med at det gjenstår så lang tid av skoleåret etter eksamen, kan enkelt løses ved å flytte eksamen til et senere tidspunkt, eller å spare en del av pensum til etter eksamen.

For en gammel, erfaren lærer er det skremmende å se hvordan skolens utvikler seg til å stadig forvente mindre og mindre av elevene. Alt skal være lettvin, utfordringene skal fjernes og alt som kan utløse stress må ut av skolen.

Men er livet slik? Trenger ikke elevene utfordringer for å vokse og modnes? Er ikke det å håndtere stress en del av tilværelsen?

Er elever i grunnskolen modne nok til å avgjøre om lekser er bra for dem?

Igjen er lekser et tema etter at [Trondheim kommune og NTNU har gjennomført et forskningsprosjekt om leksefri](#) skole der 84 % av elevene svarer at lekser gjør dem mer lei av skolen.

Javel, tenker jeg som lærer gjennom 40 år i norsk skolevesen. Trenger man virkelig å gjennomføre undersøkelser for å få dette svaret? Jeg garanterer at man ville fått omtrent det samme svaret bare ved å gå inn i et hvilket som helst klasserom og spørre elevene hva de synes om lekser.

Er det noen som har opplevd at barn svarer begeistret ja når du spør dem om de vil vaske opp, støvsuge, vaske huset eller gå og handle for familien? Ikke det, nei. Det ligger ikke akkurat til barnas natur å ville jobbe med ting de ikke synes er morsomme, spennende og underholdende. Det er det som gjør dem til barn.

Barn har enda ikke utviklet evnen til å tenke langsiktig, og derved finne glede i å utføre oppgaver som egentlig er kjedelige i øyeblikket, men som den modne voksne innser er viktig på lang sikt.

En annen ting er at barn ofte ikke har så veldig lang hukommelse når det kommer til hva de synes om sin tilværelse. Det er veldig ofte det siste inntrykket som preger deres opplevelser.

For å sette det litt på spissen: Om man skal gjennomføre en trivselsundersøkelse på barnetrinnet, og ønsker gode resultater, kan det være nok å gjøre dagen før undersøkelsen til en eneste lang kosetime, med filmfremvisning, potetgull og koselig samvær i klassen.

Så er man garantert at elevene svarer høyt på spørsmålene som angår trivsel, og skolen får kjempehøy score på elevenes trivsel.

Dette er ikke kynisme eller nevurdering av barnas evne til refleksjon, det er å se i øynene at barn er barn og ikke reflekterte, modne voksne.

«Dette er barnearbeid, og det er ikke lov i Norge», har elever sagt til meg når de har vært ordenselever og må feie gulvet etter skoletid. Burde vi lytte til dette, ta det på alvor og gi barna rett? Skal vi si til dem at «ja, du har rett, barn bør ikke feie gulvet, det er barnearbeid».

Skal vi derav slutte at barn heller ikke bør ha ansvar i hjemmet? Barn bør ikke rydde rommet sitt? Barn bør ikke vaske opp eller handle? Da blir de mye mer avslappet hjemme og de blir ikke så lei av foreldrenes «mas».

Hva om vi gjennomfører en undersøkelse der en gruppe barn slipper å ha en eneste forpliktelse hjemme og foreldrene gjør alt for dem, og så spør vi dem etterpå om de synes det var fint å slippe oppgaver og forpliktelser? Kan det være at 84 % av barna svarer at det var mye finere å være hjemme, mye mindre stress, mye hyggeligere å slippe foreldrenes mas osv?

Betyr det at det da vil være mye bedre for barn å slippe unna enhver oppgave hjemme? Forskningen viser jo at det gjør barna gladere og mer tilfredse!

Mye forskning viser at barn og ungdom har i overkant mange aktiviteter på fritiden, og at dette medfører stress og utmattethet. Og på toppen av dette kommer skolens krav og forventninger om at elevene skal gjøre en del arbeid hjemme.

Så kan vi jo spørre oss selv: Består problemet egentlig av at mange barn har alt for mye på programmet i sin fritid, eller er problemet at skolen pålegger dem alt for mye hjemmearbeid?

Man kunne jo tenke seg en undersøkelse der en gruppe barn ble med på et forsøk der antallet organiserte aktiviteter ble begrenset, slik at de fikk langt mer fritid der de kunne dyrke sine interesser og hobbyer, høre på musikk, være aktive på sosiale medier og regelrett slappe av.

Mens en annen gruppe barn eller unge hadde uken stappfull av organisert aktivitet, både på hverdager og i helgene, og fikk minimum av muligheter til å bare slappe av.

Etter noen uker med dette opplegget, kunne man jo så spørre de unge hvordan det opplevdes å ha lekser. Kan man kanskje tenke seg av de elevene som hadde mye fritid kanskje opplevde leksene mer positivt enn de som hadde minimalt med tid til å få gjort leksene?

Svaret sier seg vel i grunnen selv.

Det positive med den omtalte undersøkelsen i Trondheim, er etter min mening at mange foreldre har reagert og har kommet frem med tydelige innvendinger. Foreldre er ikke dumme. De kjenner sine barn og i kraft av å være voksne, har de en innsikt som ikke barn har utviklet.

Foreldre har evnen til å tenke langsiktig, de har en moden ansvarlighet og de innser at det ikke er et mål i seg selv at barn skal slippe å ha forpliktelse og måtte gjøre oppgaver de ikke synes er morsomme i øyeblikket, men som er nyttige for dem på lengre sikt.

Den viktigste innvendingen fra foreldre mot leksefri skole, er at de helt mister oversikten over barnets faglige utvikling og mister muligheten til å tre støttende til når det butter. De fleste foreldre ønsker at barna deres skal gjøre det bra på skolen, og ved at leksene forsvinner, mister de den stunden hver dag, der de kan følge tett med på hvordan deres avkom arbeider, hva de forstår og hva de mestrer og hva de ikke mestrer.

For meg er det helt uforståelig at en stor gruppe lærere og politikere ønsker å frata norske foreldre denne muligheten til å tre hjelpende til når deres barn trenger det. «Vi må ta hensyn til de som ikke får hjelp», sier man. «De blir hengende etter». Men når faglærte lærere på fullt alvor mener at det er bedre at ingen får hjelp hjemme, enn at det store flertallet får støtte av sine foreldre, så fatter jeg ikke lenger tankegangen.

Begrunnelsen deres er altså at de elevene som får hjelp hjemme får en fordel fremfor de som ikke får hjelp hjemme. Og løsningen deres er å frata alle muligheten til å få hjelp hjemme. Denne logikken går altså ut på at fordi ikke alle får samme hjelp hjemme, så skal ingen få det.

Hvis man virkelig mener at de som får hjelp hjemme, blir bedre faglig, og så vil frata dem denne hjelpen, så mener man altså at det er bedre at disse elevene blir dårligere! I mine øyne er det helt utrolig at noen virkelig kan gå inn for dette.

Alle vi som jobber i skoleverket vet at når en lærer skal hjelpe en klasse på opptil 25 elever med leksene sine, så blir det minimalt med hjelp til hver enkelt. Foreldre som sitter med sitt ene barn, kan selvsagt yte en helt annen hjelp. Det er så enkelt å forstå, at jeg ikke fatter at noen kan mene at 25 elever kan få den samme faglige støtten.

En annen sak er at det svært ofte ikke er faglærte lærere som settes til å ha ansvaret for lekselesingen, men ufaglærte assistenter, vikarer og ungdomsarbeidere. Når mine døtre har vært med på skolens lekselesing, så har de fortalt om ufaglærte assistenter og vikarer som har hatt store problemer med å holde ro og orden i klasserommet.

Og deres mulighet til å hjelpe enkeltelever, har vært minimal. Dette er ikke en kritikk av disse unge hjelperne, men kun mot skolene som setter dem i en slik uheldig situasjon, som de ofte ikke er i stand til å mestre.

Og ikke la meg bli misforstått. Jeg er på alle områder tilhenger av å kommunisere med elevene om hva de mener om sin skolehverdag. Jeg har alltid vært interessert i å samtale med elevene om deres meninger og oppfatninger om hvordan de lærer best.

Men jeg har aldri vært tilhenger av at læreren skal legge seg absolutt flat for elevenes ønsker. Noen ganger blir det vår jobb å holde på visse prinsipper, og heller forsøke etter beste evne å forklare elevene hvorfor noe er fornuftig og nyttig for dem i det lange løp.

Akkurat på samme måte som ingen fornuftige foreldre gir fullstendig etter for deres barn motstand mot å ha visse forpliktelser hjemme. De aller fleste foreldre skjønner godt at man skaper udugelige ungdommer dersom man fritar dem fra absolutt alt av forpliktelser og oppgaver hjemme.

Men alt må være tilpasset de unges alder. Og lekser på skolen må være fornuftige og tilpasset elevenes modenhetsnivå. Jeg har aldri vært tilhenger av å lesse elevene ned med timevis av arbeid, men at det er nyttig for dem å lære seg opp til å ha ansvaret for en viss mengde hjemmearbeid. Det virker oppdragende på en sunn måte, og lærer de unge gradvis å bli ansvarlige voksne.

Og det er vel det som må være målet?

Har det blitt for lettvinnt å påstå at elever blir mobbet av lærere?

Elevundersøkelsene viser at stadig flere elever mener seg mobbet av lærere. Det er selvsagt tall vi må ta alvorlig, og i hvert enkelt tilfelle kan det skjule seg en tragisk sak om elever som utsettes for krenkende behandling av læreren.

Og uansett om eleven har rett eller ikke er det selvsagt en plikt å følge opp saken for skolelederen. [VG meldte nylig om en sak](#) der en elev hadde en opplevelse av å bli mobbet av sin kontaktlærer. Statsforvalteren har gitt foreldrene medhold i at denne skolen i Asker ikke har oppfylt sin aktivitetsplikt i saken, og ikke hverken har undersøkt saken grundig nok eller laget en god nok aktivitetsplan for å endre guttens situasjon.

Skolen beklager overfor moren.

Det er selvfølgelig en trist sak som har fått store konsekvenser for gutten, som har vært borte fra skolen 300 av 380 dager de to siste årene, selv om han ikke lengre har den anklagede læreren i noen fag.

Mange vil sikkert mene at lærerens mobbing må ha vært svært graverende siden gutten lenge etter at han hadde læreren, nesten ikke klarer å gå på skolen.

Men, uten å kjenne sakens detaljer, stusser jeg litt når guttens opplevelser gjengis i VG, og jeg leser hva han oppgir som mobbing:

«Eleven svarer først at han prøver å glemme mobbingen han har opplevd, men fortsetter:

– Det begynte allerede i 1. klasse, litt etter skolestart. Kontaktlæreren ville ikke la meg bytte plass, sier eleven først.

Bakgrunnen er at han opplevde seg litt plaget av en medelev som satt i nærheten - og ville bytte plass, ifølge moren.

Så fortsetter gutten om den daværende kontaktlæreren:

– Vedkommende lot meg ikke gå på do når jeg måtte. Kom bort til pulten min hver gang vi skulle spise, og maste på at jeg måtte spise opp alt sammen. Det var sykt irriterende, synes eleven.

Noe av det som plaget ham mest var likevel de verbale meldingene fra læreren:

– Læreren sa ting til meg som gjorde at jeg ikke følte meg like smart og flink som de andre elevene. Dette var noe som gjentok seg hver dag.

– Vedkommende kunne tvinge meg til å gå på skøyter, delta på svømming og tvinge meg til å lese, forteller eleven som også sier han ble tiltalt med feil navn - nemlig hans eget søskens navn.»

Her fremkommer det forhold som enhver lærer opplever i sine klasser hver eneste dag, og de eller fleste elever vil ikke ha noen som helst problemer med mye av det som eleven her forteller om. De aller fleste elever retter seg etter lærerens avgjørelser helt uten å protestere.

Den aktuelle eleven i denne saken mener altså han har blitt tvunget til å delta i svømming, skøytegang, lesing, han har ikke fått bytte plass når han ønsket det, læreren passer på at han spiser skolematen sin osv. Jeg vet også om mange lærere som har holdt et øye med om elevene spiser skolematen sin, fordi man vet hvor mye det har å si for elevenes evne til læring at de får i seg næring.

At lærere krever av elevene at de skal gå på do i friminuttene og ikke i timen, er heller ikke særlig eksepsjonelt. Å kreve at elever deltar i skolens aktiviteter som skøyter, svømming osv er også helt ordinært. Det samme er det at en elev må lese for læreren. Er disse lærerne mobbere alle sammen, da?

Jeg må innrømme at jeg ser med undring på at dette er forhold som omtales som mobbing både av eleven selv og moren og gjengis ukritisk av VG som mobbing.

For at det skal kunne kalles mobbing at læreren har krevd slike ting av eleven, må det ha blitt gjort på en særdeles ufin og krenkende måte. Det vet vi ikke noe om. Men jeg må innrømme at tanken slår meg, at vi kanskje har å gjøre med en elev med spesielle behov, og som lett lar seg opprøre når noe går han imot, eller han ikke får oppfylt sine ønsker.

Jeg ser han har hatt kontakt med BUP, og det er nærliggende å se de problemene han har opplevd i forhold til sin lærer, i sammenheng med at han muligens har tilleggsproblemer.

Det typiske for elever med f eks ADHD-problematikk, er at de har store vansker med å se sin egen rolle i forhold til omgivelsenes reaksjoner, og alltid vil gi andre skylden når de opplever frustrasjon. «Du kjefter alltid på meg, du», er en vanlig replikk fra en utagerende gutt, som ikke fatter at læreren kanskje har en god grunn til å irettesette han.

Jeg understreker at jeg ikke kan vite noe om denne guttens eventuelle diagnose, men det er en kjent sak at det er stadig flere og flere barn i norsk skole med ADHD. Det er en ganske naturlig følge av dette, at lærere oftere og oftere vil bli utsatt for beskyldninger om å mobbe, uten at det medfører riktighet.

Det går mange svært krevende elever i norsk skole, og det typiske for dem, er altså at de gjerne anser seg selv som ofre for dårlig behandling av lærere eller medelever, og bare sjelden ser at de selv stiller urimelige krav om spesialbehandling eller fremprovoserer reaksjoner fra andre, som de så reagerer på.

Jeg regner med at et stort antall lærere har opplevd akkurat dette, og anklagene mot norske lærere for mobbing, er altså økende. Det samme gjelder anklager om rasisme. Jeg har opplevd mer enn en gang at en elev med utenlandsk opprinnelse nekter å akseptere en irettesettelse, og påstår at det er bare noe jeg sier til han/henne fordi vedkommende er utlending.

Det er kun moren som står fram i artikkelen, og vi hører ikke noe om far. I den forbindelse kan jeg fortelle at det er en kjent sak at gutter som bor kun sammen med mor, lett kan få problemer i skolehverdagen, dersom de har hatt en altfor ettergivende mor, som har knyttet sønnen alt for tett til seg i et slags symbiotisk følelsesmessig mor/sønn-forhold.

Jeg har gjennom min tid som spesialpedagog hatt flere smågrupper for elever med såkalte «sosio-emosjonelle» vansker. Ikke sjelden har gruppen bestått av gutter med enslige mødre, der gutten etter hvert som han vokser til, får en voldsom trang til å bryte ut av den tette følelsesmessige bindingen, som mange mødre etablerer i forhold til gutter. Man stusser jo unektelig f eks når gutter deler seng med sin mor til langt opp i ungdomsårene og nærmest fungerer som morens manglende ektemann.

Det som ofte skjer, er at disse guttene etter hvert snur tvert om, og fra å være helt under morens kontroll, blir de voldsomme og utagerende. I noen tilfeller uttrykker guttene hat til sin mor, og noen blir endog voldelige og banker henne opp. Og raseriet retter seg også gjerne mot lærere og medelever.

Som sagt vet vi intet om dette er tilfelle i denne aktuelle saken, så min beskrivelse må regnes som en mere generell betraktning. Men det er etter min mening et faktum for mange gutter at de mangler en farsfigur som kan sette grenser for dem og sørge for at tilværelsen deres ikke flyter ut i en helt grenseløs, utagerende atferd.

I den aktuelle saken, har skolen satt i verk tiltak, som både moren og eleven ikke synes var tilstrekkelige. Og de har altså fått medhold i det av statsforvalteren. Nå ser det ikke ut til at de har fått medhold i at læreren har mobbet eleven, bare at undersøkelsen og tiltakene ikke har vært gode nok.

Skolen har altså undersøkt saken, og sannsynligvis ikke ansett det som mobbing fra lærerens side. Og når eleven har så store problemer flere år etter at han ikke lenger har den aktuelle læreren, synes jeg det bekrefter at det her dreier seg om en gutt med tilleggsproblemer.

Dessverre kan verken skolen eller læreren fortelle oss noe om dette, og dermed fremstår det som ganske urimelig når VG helt ukritisk fremstiller dette som en mobbesak. Og slik er det stort sett med alle slike saker. Læreren har ikke anledning til å forsvare seg i media, og blir dermed hengt ut som en mobber. I disse tilfellene er det ofte ikke vanskelig å identifisere vedkommende, selv om navnet selvfølgelig ikke oppgis i avisa.

Det skjer ofte at det kan oppstå det jeg vil kalle dårlig kjemi mellom en lærer og en elev. Man forstår hverandres reaksjoner dårlig og skjønner ofte ikke den andres oppførsel. Selv om det ikke dreier seg om mobbing, vil eleven oppleve seg urettmessig behandlet. Og da er det selvfølgelig skolelederens plikt å foreta seg noe for å bedre situasjonen.

I den aktuelle saken fremstår det som noe merkelig at ikke eleven for lenge siden fikk bytte klasse, eller læreren fikk andre arbeidsoppgaver. Saken kunne helt sikkert ha vært løst på en bedre og smidigere måte.

Men når moren mener hun og sønnen har rett til å kreve at læreren skal flyttes til en annen skole, selv flere år etter at han/hun har undervist eleven, synes jeg det fremstår helt urimelig.

Jeg vil også oppfordre norske medier til ikke å helt ukritisk anta at elevers oppfatning av en sak er den eneste riktige, og at fordi en elev bruker uttrykk som at læreren mobber meg eller læreren er rasistisk, så er det automatisk riktig.

Lærere beskyldes for mye rart i våre dager, og mange elever opplever at de har makt til å få andre til å tro ukritisk på dem. Men mediene burde kunne vise en viss edruelighet, og kanskje også forsøke å se saken fra lærerens side – han/hun er jo helt hjelpeløs i forhold til alle mulige slags beskyldninger.

Nok en gang kjører et av våre medier en kampanje mot fornuftig medisinerings som hjelper tusentall barn og voksne til å få bedret sin livskvalitet betraktelig. (Revidert etter NRKs ønske).

Det er ikke noen ukjent sak at det finnes fagfolk som er svært skeptiske til nesten all type medisinerings av psykiske lidelser. Jevnlig slipper disse til i mediene med skremselshistorier om hvordan medisiner «misbrukes» som en lettvint løsning fordi andre løsninger, som f. eks. terapi, er langt dyrere.

NRK har hatt to kronikker den seneste tiden, som begge mer enn antyder at samfunnet diagnostiserer og mediserer elever som egentlig ikke trenger det.

Jeg bør kanskje fortelle at jeg er utdannet spesialpedagog, at jeg har undervist barn med ADHD-diagnose (tidligere kalt MBD) i 40 år, og at jeg selv har et familiemedlem som har fått diagnosen ADHD.

Så jeg tror jeg kan si at jeg har ganske mye kompetanse på dette området.

Den første kronikken, skrevet av ansatte i BUP inneholder opplysninger om at det foregår en tydelig økning i henvisninger til PUB av elever med mistanke om ADHD, og at det særlig har tiltatt etter korona-epidemien. Det er selvsagt en relevant opplysning som bør føre til en viss refleksjon, men jeg reagerer på at disse spesialistene går så langt i å antyde at mange elever får diagnosen uten at de har ADHD, og at foreldre langt på vei kan overdrive problemene i håp om at deres barn skal få diagnosen og bli medisinert.

Den første kronikken fikk en oppfølger av en skolelege, og det er først og fremst den jeg reagerer på. Hun hevder at det å medisinere et barn for ADHD er det samme som å «stemple eller begrense barnet.»

Jeg blir rett og slett skremt når fagfolk, som for det meste bare ser eleven på sitt kontor, påstår at grunnen til at barn får diagnosen ADHD er at skolen har et altfor snevert normalitetsbegrep.

«**Normalitetsforståelsen** er kraftig innsnevret. Naturlige faser i et barns liv og utvikling blir problematisert og sykelliggjort», skriver skolelege Svanhild Hansen. Dette er etter min mening en helt grunnløs påstand, som går helt på tvers av det lærerne i norsk skole opplever i sine klasser.

Tvert imot, så har normalitetsbegrepet blitt utvidet i de grader, at elevers adferd, som skolen for få tiår siden ville ansett som totalt uakseptabel og et stort problem både for eleven selv, medelevene og læreren, nå anses som helt innenfor det vi må akseptere.

Når en skolelege påstår at normalitetsbegrepet er sterkt innsnevret i norsk skole, tør jeg påstå at det er en hån mot den innsatsen norske lærere gjør for å få elever, som ofte helt mangler impulskontroll, til å fungere sånn noenlunde i en klasseromssituasjon.

Det største problemet i norsk skole, slik jeg opplever det, er at svært mange barn ikke har lært grenser, ikke har lært respekt og har fått utfolde seg altfor fritt av snillistiske foreldre som ikke våger å oppdra barna sine.

Men barn får selvsagt ikke ADHD av dårlig oppdragelse. «Normalt» vanskelige og opposisjonelle barn kan man klare å få skikk på gjennom gode metoder og en trygg og sikker lærer, som gir dem trygge grenser og får dem med på sine metoder.

Problemet er at myndighetene stadig vekk fratar lærerne ethvert redskap de rår over til å disiplinere elevene som ikke klarer å oppføre seg.

Myndighetene forsøker å omgjøre skolen til en «servicesituasjon» der lærerne skal være underdanige servicepersoner, i stedet for det lærerne var i tidligere tider: Kvalifiserte fagpersoner med respekt og autoritet.

Så hele grunnlaget for denne skolelegens argumentasjon, faller fullstendig sammen når man ettergår den og innser hva virkeligheten i norsk skole er.

Normalitetsbegrepet i skolen er IKKE innsnevret, tvert imot, vi har nærmest ikke noe normalitetsbegrep lenger:

All adferd anses som normal og innenfor, selv om eleven aldri sitter i ro, banner og skjeller ut læreren, banker opp medelever og stadig «klikker», som jeg husker elevene kalte det når elever eksploderte i raseri og løp rundt med en saks eller kniv i hånda og truet barn og voksne.

Det Svanhild Hansen og mange psykologer og leger ikke innser, er at en god del elever har et medfødt vanskelig sinn, med så mange forstyrrende og problematiske følelser at deres psyke kommer helt ute av balanse, og tidvis eksploderer i fortvilelse og sinne.

Jeg har sett et stort antall elever med ADHD som på grunn av sin manglende evne til å styre sine impulser, blir en forferdelig plage for sine familier og sine lærere. Og når en skolelege hevder at dette skyldes at de ikke får utfolde seg fritt nok, blir jeg både oppgitt, skremt og forferdet.

Skal virkelig foreldre som opplever et barns ukontrollerte raseri, kasting av mat og tallerkener, ødelegging av dører og vegger og fysiske angrep på foreldrene, i tillegg måtte høre at det er deres egen skyld, fordi de forsøker å oppdra barna sine?

Jeg har selv sett hvilken enorm bedring i livskvalitet mange av disse barna og deres familier og klassevenner får når de får tilrettelagt medisinerings. Fra å være voldelige, fulle av angst, utstøtte og fortvilede, opplever mange at de klarer å styre sitt temperament, klarer å konsentrere seg, får seg venner og blir inkludert blant de andre barna.

Dette er så fjernt fra å «stemple og begrense barnet» som det går an å komme.

Heldigvis finnes det også seriøse fagfolk som skjønner at det å gi elever med store atferdsproblemer ADHD-diagnose og medisinerings overhodet ikke er å begrense dem, men hjelpe dem til bedre livskvalitet.

Dersom noen tror at jeg er en gammel, sliten og sur lærer, så er jeg absolutt ikke det. Jeg har alltid trivdes i jobben min, vært glad i elevene og hatt det beste forholdet til mine klasser.

Har skolen skyld i økningen av ADHD-diagnoser blant norske elever?

Det har pågått en debatt i NRKs nettavis om hva som kan være årsaken til at antallet ADHD-diagnoser hos barn og unge er sterkt økende. Det har blitt pekt på årsaker som koronapandemien, skolens normalitetskrav, for strenge grenser og lignende.

Felles for de første kronikkene, var at de advarte mot at barn urettmessig fikk diagnosen ADHD på grunn av disse faktorene, og at samfunnet velger den billigste og enkleste løsning ved å alt for hyppig sette diagnosen ADHD på elever med atferdsvansker [selv om de egentlig ikke har det](#). Denne ytringen har jeg, som lærer og spesialpedag tilbakevist i [en tidligere replikk](#).

I en ny kronikk om denne saken, bringer [Sigurd Namstad Ruud, psykolog, BUP](#) inn et annet perspektiv. Han hevder at en mer teoretisk skole med mindre lek, kan medføre at flere elever vil få vansker med sin adferd og bli mistenkt for å ha ADHD, ikke fordi de ikke kvalifiserer til diagnosen, men at det økte kravet til stillesitting og teoristudier utløser en latent ADHD, som ellers ikke ville blitt oppdaget.

Dette er et synspunkt jeg absolutt kan bifalle, men i likhet med de andre fagfolkene, kan det virke som Namstad Ruud ikke har særlig stor innsikt i hva som egentlig kjennetegner utviklingen i norsk skole.

Det har aldri vært noen tradisjon i norsk skole for at elevene leker i skoletiden, og dette argumentet har egentlig kun relevans for 1. klassingene, som tradisjonelt har gått i

barnehagen. Da elevene før i tiden begynte på skolen som 7-åringer, var det stort sett slutt på all lek, og elevene måtte lære seg å sitte stille ved pulten sin gjennom hele skoledagen.

Det er derfor vanskelig å se at argumentet om for lite lek i skolen fører til en økning i ADHD-diagnoser, utenom for 6-åringene. Men når det gjelder argumentet om at skolen har blitt mer teoretisk, mener jeg Namstad Ruud har et meget godt poeng.

For å vurdere endringene i norsk skole og hva de kan ha hatt å si for den økende forekomsten av ADHD-tilfeller, mener jeg vi må helt tilbake til reformen som ble innført i 1997. I mine øyne representerer denne reformen et avgjørende tidsskille i norsk skole.

For å oppsummere Reform 97 i noen få setninger, så skulle lærerne nå bli veiledere og ikke klasseledere, elevene skulle selv avgjøre hva de ville lære, elevene skulle være selvstendige forskere fra første stund, og all undervisning skulle være prosjektbasert.

Skolen gikk i grove trekk over fra å være en lærerstyrt skole, der læreren styrte undervisningen, strukturerte lærestoffet og gjorde det lettere tilgjengelig for elevene, og valgte ut hva som var viktig og hva som var mer uvesentlig i komplisert læringsstoff.

I forlengelsen av dette, ble lærerne pålagt å lage detaljerte planer med målstyring, og jeg kan huske at elevene ofte fikk utdelt tettskrevne planer på flere A4-sider hver mandag, og dette dokumentet måtte de lese og følge gjennom uken. Jeg husker også at lesesvake gutter ofte bare krøllet sammen planen og stappet den ned i sekken, for ikke mer å bry seg om den. Dette var den reelle følgen av det nye slagordet i norsk skole: «Ansvar for egen læring».

Jeg, og mange lærere med meg, opplevde denne omleggingen som en katastrofe for lesesvake elever, og i særdeles for faglig svake gutter, som falt fullstendig gjennom i dette nye regimet. Jeg hadde stor medfølelse med disse guttene, som ble skolens store tapere, fordi de manglet det som kreves av selvdisiplin, utholdenhet og oversikt over fagstoffet for å kunne fungere på de nye premissene.

For å sette det litt på spissen: Skolen ble en skole for de flinke pikene, med sterk utviklet ansvarsfølelse og selvdisiplin.

Samtidig skjedde det en endring i praktisk-estetiske fag og fag som sløyd, håndarbeid, tegning og matlaging ble på mange måter omgjort til teoretiske fag, der man nesten avskaffet den praktiske delen av faget. Disse timene, som tidligere hadde vært en oase i skolehverdagen for faglig svake elever, ble ytterligere noen plagsomme teoritimer.

For ikke å snakke om matematikk-faget. I mine øyne ble faget ødelagt av velmente ønsker om å konkretisere og gjøre faget mer forståelig. Men resultatet av det, ble at mattebøkene ble fulle av tekst. Tekstene skulle beskrive dagligdagse situasjoner, og gjøre faget mer «konkret». Men resultatet ble at lesesvake elever, som tidligere hadde vært gode regnere, nå ikke klarte å tilegne seg problemstillingene, og dermed også ble dårlige i matematikk. Ikke fordi de var dårlige til å regne, men fordi de er dårlige til å lese.

Er det rart at de elevene som mislyktes kapitalt i den nye norske skolen, ble fortvilet, urolige, rastløse og utagerende? Og at dette kunne føre til at lever som tidligere hadde hatt sin adferd stort sett under kontroll, måtte kanalisere ut sin følelse av mislykkethet på en eller annen måte, burde være svært forståelig. Og at dette kunne utløse latent ADHD burde være selvinnsynsende, egentlig.

Som om denne nedbrytningen av alt som gjorde skolen til et levelig sted for de umodne elevene, som i tillegg var svake lesere, med dårlig utviklet selvdisiplin ikke var nok, fikk skolen i tillegg pådyttet en helt ny lærerrolle. Idealet skulle nå være at elevene skulle styre sin egen hverdag og læreren skulle kun være tilgjengelig som en faglig veileder som kunne hjelpe elevene i deres forskning.

Og myndighetene har fulgt opp gjennom årene siden, med å ta fra lærerne stort sett alt av de verktøyene de tidligere rådde over for å disiplinere elever som bryter regler og normer. Dette rammer også i særlig stor grad de utagerende guttene, som trenger langt mer kontante og tydelige konsekvenser av sine regelbrudd. Elever flest er ikke sårbare persilleblader som ikke tåler irrettesetting eller konsekvenser av sin eventuelle dårlige oppførsel.

Resultatet av denne ville utviklingen i norsk skole, er at særlig guttene faller utenfor, uønsket adferd er sterkt økende, og flere og flere får sterkere og sterkere symptomer som minner om ADHD. Allerede få år etter innføringen av Reform 97, viste de fleste parametere en økning av uønsket adferd, forstyrrende uro og andre problemer i norsk skole.

Nå har det blitt innført flere reformer i norsk skole etter Reform 97, men etter hva jeg kan registrere, preger stadig vekk idealene fra den reformen hvordan norske lærere underviser. For meg, som lærer gjennom 40 år, har det vært temmelig opprørende å være vitne til denne utviklingen.

Hva bunner venstresidens motstand mot lekser egentlig i?

Toneangivende politikere på venstresiden som er mot lekser, er igjen på krigsstien. Skolenes rett til å gi lekser har aldri vært lovfestet, men det foreslår regjeringen å endre på.

– Jeg frykter et slags frislipp på lekser, sier SVs Mona Fagerås, ifølge [Nrk](#). Rødt kaller det å gå «baklengs inn i en fremtid som burde være leksefri», også ifølge Nrk.

Selvsagt kommer det en god dose ville overdrivelser fra venstresiden nå det gjelder lekser. At norske skoler nå kommer til å dyngje elevene ned med timevis med lekser, er selvsagt bare et påfunn. Norske skoler har lang tradisjon med å gi elevene en passende mengde lekser, som på ingen måte har vært uoverkommelig eller tatt all deres fritid. Den eneste foreslåtte endringen, er at skolene nå kan pålegge lekser med loven i bakhånd, mens loven tidligere ikke inneholdt noe om lekser.

Endringen er altså i praksis minimal. Og det er overhodet ikke noe frislipp til å pålegge norske elever en form for slavelignende tilværelse der all deres tid vil gå med til skolearbeid. Og at noen i det hele tatt tror dette vil bli resultatet, sier egentlig utrolig mye om deres totale feilvurdering av norske lærere. Etter 40 år som lærer, vet jeg at de aller fleste lærere, ser på lekser som en oppdragende arbeidsoppgave, som bidrar til å lære elevene egenansvar, selvstendighet og evnen til planlegging av sin fritid.

– Vi gjør det bare tydelig at den enkelte skole kan gi lekser. Vi endrer ikke på praksisen som finnes i dag, sier statssekretær Anja Johansen (V). – Dessuten sier vi at det skal tas hensyn til elevenes rett til hvile og fritid.

Det burde altså være åpenbart for enhver venstresosialist at lovforslaget på ingen måte skal åpne for å tvinge norske elever til å være lenket til arbeidspulten på rommet helt frem til leggetid. Lekser skal gis på en meningsfull måte og i en fornuftig mengde.

Det er egentlig et under for meg, at venstresiden er så iherdige motstandere av at våre elever skal få opplæring i å ta ansvar for å finne plass også til noen forpliktelser i sin hverdag av fritid og frivillige aktiviteter. Og argumentene mot en moderat mengde lekser, virker totalt oppkonstruert på meg. Det påstås at svake elever med fraværende foreldre sakker akterut faglig i forhold til elever med aktive foreldre.

Men ser de virkelig ikke at dersom de mener elever som ikke gjøre lekser, blir svakere, så vil det å fjerne lekser for alle, medføre at ALLE blir faglig svakere? Det er jo helt åpenbar en logisk følge av deres eget argument?

Venstresidens argumentasjon vedrørende lekser avslører helt deres agenda: De mener åpenbart at det er bedre at alle elever er middelmådige, enn at de elevene som har evner til det, og som får støtte hjemmefra, blir dyktige. I venstresidens øyne er det åpenbart urettferdig at noen er flinke og får hjelp hjemmefra. Og løsningen er at INGEN må få hjelp hjemme, om det så fører til at alle taper på det.

Dessverre er dette også et utbredt syn blant norske lærere, som i meget stor grad tilhører venstresiden. Og det rimer meget godt med hva lærere synes om sin egen lønn. For ikke mange år siden ble det gjort en undersøkelse om lønn blant norske lærere, der de ble spurt om de syntes det er mest riktig at alle lærere har en middelmådig lønn, enn at man åpnet for at ekstra dyktige lærere kunne få bedre lønn enn gjennomsnittet.

Ikke overraskende, svarte et flertall av lærerne nei til lønnsforskjeller. Har man kanskje en god del av forklaringen på at norske lærere blir hengende etter i lønnsutviklingen her?

De som gjør skikkelig anskrik nå, kan for øvrig neppe ha merket seg dette: – Det står bare at skolen «kan» gi lekser. Samtidig er elevdemokratiet styrket i lovforslaget, sier statssekretær Anja Johansen (V).

Endringen er altså at det nå ønskes lovbestemt at skolen «kan» gi lekser. Kan vi kanskje si at endringen egentlig er minimal? Følgen blir vel egentlig bare at enkeltelever med foreldrenes støtte ikke lenger kan nekte å gjøre lekser med henvisning til lovverket.

-SV, MDG og Rødt - går til valg på at skolen bør sikre barn en leksefri ettermiddag og kveld. Man kunne kanskje spørre disse partiene om det burde lovfestes at norske barn burde fritas fra alt av forpliktelser? Skal det lovfestes at foreldre ikke kan kreve at barn skal rydde rommet sitt? Bør det være forbudt å pålegge barn å yte noe i familien? Bære ut søpla? Handle? Ta oppvasken?

-Leksefri fører til at vi krangler mindre med foreldrene våre, sier n noen barn og unge. Ja vel, skal det være et mål at barn ikke skal få en eneste utfordring fordi det fører til uenighet med foreldrene?

Ja, det virker som dette er målet til venstresiden. Og i mine øyne er dette ganske åpenbart deres motivasjon for å være mot lekser. Venstresidens strategi er å imøtekomme absolutt alle krav fra ulike grupper som klager på at de må yte noe. «Stem på oss, så skal du få alt du ber

om», synes å være venstresidens strategi. De tror de hjelper folk ved å gi dem alt de synes de mangler.

Fattige skal få penger rett i lomma, narkomane skal få fri tilgang på heroin, folk som ikke vil jobbe, skal likevel få kjempegod lønn, flyktninger skal få absolutt alt rett opp i fanget uten å måtte yte noe, alt av ytelser skal være gratis – og samtidig er arbeidsgiverne den store, onde fienden som skal flås til skinnet, og alle lønnsomme bedrifter skal legges ned eller tas over av staten.

Venstresidens avsky mot lekser står helt i stil med deres politikk for øvrig. Folk skal strykes etter hårene, ingen skal oppleve at det kreves noe av dem, alle skal få alt rett i fanget, og alt skal være gratis. Og de som har skapt tusener av arbeidsplasser anses som samfunnets onde fiender, som skal flås til skinnet. At tusenvis av arbeidere faktisk tjener til livets opphold og kan fø sin familie og betale for sitt hus takket være at de har fått arbeid hos en bedriftseier, det skjønner man ikke. Det er umoralsk og ondskapsfullt å tjene penger på andres arbeid.

Venstresidens aversjon mot at barn skal måtte gjøre litt hjemmearbeid, er bare en del av deres innbitte motstand mot at man faktisk må yte noe for å oppnå noe, og for å gjøre det bra her i samfunnet. Gi alle absolutt alt rett opp i fanget helt uten motytelser, så er alle samfunnsproblemer løst, er åpenbart venstresidens mantra. Og skremmende mange tror visst på dem. Jeg gremmes!

Hva har vi gjort feil når elever opplever «skuffelse, sorg, tomhet og frykt» fordi gode karakterer blir premiært?

Enkelte videregående skoler premierer gode karakterer, og det har medført reaksjoner fra enkelte elever og pedagoger som mest av alt ligner på at de har blitt dypt krenket, trakassert og mobbet.

Har vi virkelig oppdratt våre ungdommer til å bli så lettkrenkede persilleblader at de ikke er i stand til å se faglig dyktige elever bli premiært for sine gode resultater, enten det nå skyldes medfødte evner eller ekstremt god innsats.

– Jeg ble bare stum, og jeg har ikke ord som kan beskrive den skuffelsen, sorgen, tomheten og frykten jeg kjente på, sier 19-åringen... i [VG](#).

-Jeg vil at du skal være stolt over vitnemålet ditt, uansett karakterer, hevder en annen ungdom også i [VG](#).

Jeg vil påstå at det er dypt bekymringsfullt dersom dette er den generelle holdningen blant norske ungdommer, og ikke minst blant norske pedagoger.

Har vi virkelig blitt så livredde for å premiere innsats og gode resultater, at våre oppvoksende slekter får det alvorlig vondt av å måtte bivåne andres suksess? Og er det virkelig slik at alle bør ha grunn til å være fornøyd med sitt vitnemål selv om de vet med seg selv at de ikke ha oppnådd noe i nærheten av de de har kapasitet til fordi de ikke har giddet å gjøre en innsats gjennom videregående?

-Det er mange ungdommer «som har lagt i minst like hard innsats for den toeren for å kunne komme seg gjennom skoleåret».

OK, om det virkelig er tilfelle at en ungdom har jobbet knallhardt, og likevel kun oppnår en toer på vitnemålet, så bør selvsagt vedkommende være fornøyd. Men bør vi råde våre unge til å være fornøyd med toere selv om de vet med seg selv at de kunne ha gjort det så uendelig mye bedre om de hadde vært villig til å yte den innsatsen som kreves for å utnytte sine evner fullt ut?

Selv har jeg vært lærer i 40 år, men på barnetrinnet og ikke videregående. Men denne innstillingen som mange unge og pedagoger nå målbærer, at ingen må premieres, og at du skal være fornøyd med dårlige resultater, den begynner allerede i barnas første år på skolen.

Norske pedagoger er så livredde for at enkelte elever skal bli lei seg fordi andre er mer skoleflinke enn dem, at de heller ønsker å underslå at det er forskjeller på elevenes prestasjoner. Helt fra første klasse formidles en holdning til elevene som går ut på at alt er like bra, alle er flinke og det er ikke viktig å jobbe hardt.

Det store problemet i norsk skole, er at systemet og holdningene til pedagogene skaper underyttere som ikke lærer verdien av god innsats. Hvorfor skal en elev jobbe hardt, når han/hun får høre hele tiden at resultatet ikke teller. -Kjempefint, så flott, du er superflink, får elevene høre, selv om de leverer inn hastverksarbeid og slurv. -Mattestykkene trenger ikke å være riktige, sier læreren til elever som ikke har skjönt problemstillingen. -Jeg ser bare på hva du egentlig har tenkt.

Når jeg har sett elever gå ut av 7. klasse, så har jeg for en stor del sett elever som ikke på noen måte har nådd de resultatene de kunne ha oppnådd, dersom de virkelig hadde lagt ned en grundig innsats. Jeg ser elever som har blitt slappe og giddalause og som innbiller seg at det er helt unødvendig å lære seg noe, for du får sannsynlig ikke bruk for det senere i livet, likevel.

Selv lærere har gått på denne bløffen, og mener man like godt bare kan lære elevene å søke på google, og så finner de alle de svarene de trenger. Og så har de overhodet ikke forstått at det ligger en meget verdifull læring i det å tilegne seg kunnskaper, fordi selve prosessen trener opp hjernen og personen til å bli dyktig til å sette seg inn i problemstillinger som de vil trenge å løse i sitt fremtidige arbeid.

En hjerne som læres opp til å være slapp og uten innsats, mottar denne læringen og preges av den og skaper voksne som ikke vil være skjerpet og dyktig til senere å være oppfinnsom og innovativ.

Norsk skole har vært gjennom en transformasjon i retning av 68-generasjonens likhetstanker og motstand mot kunnskap, disiplin og hard arbeidsinnsats. Dessverre ser det ut som om disse holdningene sitter dypt i de oppvoksende slekter.

Burde vi ikke heller lære opp de unge til at de som oppnår gode resultater burde være en inspirasjon og forbilder som andre kan forsøke å streve etter å etterligne? Og ærlig talt, er det virkelig så mange elever som bare får toere etter å ha hatt en kjempeinnsats gjennom skoleåret? Joda, noen få, er det sikkert, men at en elev som kunne ha oppnådd så mye mer skal være fornøyd med dårlige karakterer, det er jeg ikke med på.

La oss heller være litt romslige og tolerante og unne våre medmennesker en premiering for gode resultater og god innsats. Jeg tør påstå at elever som reagerer med «skuffelse, sorg, tomhet og frykt» på at dyktige elever premieres muligens har et problem, som de bør bearbeide!

Hvem vil jobbe et sted der barn skal avgjøre om du er egnet til jobben?

Barneombud Helga Bejer Engh har skrevet en [kronikk hos NRK](#) om barns rettigheter i skolen, og avslører dessverre et svært naivt syn på barns rettigheter kontra de voksnes. Man kan kanskje ikke vente mer av en som kun er opptatt av barns rettigheter, men for dem som jobber i skolen, er det et åpenbart problem at elevene nær sagt har blitt opphøyet til dommere over om en lærer skal få beholde jobben eller ikke.

Det har vært mange eksempler de siste årene, på hvordan elever som føler seg krenket, har fått skolelederens ubetingede støtte, og læreren har blitt satt i gapestokken og blitt erklært som uegnede til å jobbe som lærere. Mange lærere melder fra om at de har blitt usikre og ikke våger å gripe inn mot elever med utagerende adferd fordi klageren ofte får ubetinget støtte fra både skolens ledelse og skoleeieren.

Da jeg leste om en slik sak som ble [omtalt i VG](#) og så hva som ble regnet som krenking og trakassering av eleven, fremsto det som at læreren hadde forsøkt å få eleven til å følge helt vanlige regler på skolen, som f.eks. å delta i svømmeundervisningen, gå på toalettet i friminuttene, spise maten sin i spisefriminuttet osv. Og moren til gutten mente læreren burde bli oppsagt.

Det blir en overforenkling når Bejer Engh skriver at «Elevenes rett til å ha det bra på skolen er ikke en trussel mot lærerne.» Det er jo ikke det det dreier seg om. Problemet er at elevene har fått stadig større og større rettigheter, og at lærerne har blitt fratatt flere og flere av sine muligheter til å disiplinere elevene og sanksjonere mot uakseptabel adferd, som det blir mer og mer av.

Det er ikke kun innføringen av [opplæringsloven kapittel 9A](#) det dreier seg om, men en systematisk svekkelse av lærerens sanksjoneringsmuligheter gjennom mange år. Læreren får ikke røre en elev for å avverge vold, får ikke ta ut eleven fra klasserommet eller holde en elev tilbake etter skoletid. Samtidig har myndighetene innført nye undervisningsmetoder, der læreren er pålagt å bare være en veileder som skal hjelpe elevene med det de har lyst til å lære etter eget ønske.

(De skal sies at utdanningsministeren har foreslått å gjeninnføre lærerens rett til å gripe fysiske inn mot elever for å avverge vold.)

Bejer Engh tror åpenbart at ved å styrke elevenes rettigheter, og tilsvarende svekke lærerens autoritet, vil det medføre at elevene får det stadig bedre på skolen. Men det hun dessverre mangler, er en forståelse for dynamikken i klasserommet. Jo mer læreren blir svekket, jo mer overtar de mest dominerende elevene og føler at de får rom til å innføre sin justis fordi læreren er så svekket.

Tror Bejer Engh at de elevene som hun medvirker til skal få større makt, har verdier som toleranse, omtanke for hverandre og ro i klassen? Selvfølgelig har de ikke det. Og det burde

ikke overraske noen at det meldes om [økende mobbing](#) i norsk skole og [økende vold og trakassering av lærerne](#). Dette er en direkte konsekvens av slik synspunkter som barneombudet forfekter i sin kronikk.

Som et eksempel på hvordan skolehverdagen har blitt for mange lærere, kan jeg fortelle om en god kollega av meg, som hadde vært en høyt betrodd lærer gjennom en livslang lærergjerning. En stund før han gikk av med pensjon, grep han inn mot en voldelig elev ute i et friminutt, og tok med seg eleven inn til et grupperom, for å roe han ned og forsøke å snakke han til rette.

Men det skulle han ikke gjort. Da foreldrene klaget og skolens ledelse fikk greie på det, ble det opprettet personalsak mot ham og han fikk en anmerkning i sin personalmappe for utilbørlig opptreden. Og hva var det han hadde gjort som var så forferdelig? Jo, han hadde snakket med elev alene på et grupperom, mens han burde ha tatt med seg en lærer til for å sikre at det ikke ble begått overgrep mot eleven av ham.

La meg også nevne at det for oss lærere synes ganske åpenbart at elevenes generelle rettigheter står i strid med rettighetene til elever som er voldelige og utagerende. Jeg har opplevd mange ganger gjennom min karriere at elever med diagnoser som gjorde dem utagerende og voldelige var integrert i vanlige klasser. Det dreide seg altså om elever som mobbet andre og «klikket» (som elevene kalte det) med jevne mellomrom og f.eks truet andre elever med kniv og saks.

Alle burde skjønne at den rettigheten foreldrene påberopte seg med krav om full integrering, gikk utover de andre elevenes rett til å ha et trygt psykososialt miljø. Og det gikk ikke minst ut over lærerens rettigheter i forhold til arbeidsmiljøloven. Men hva foretar skolen seg i slike tilfeller? Svar: Ingenting. De er hjelpeløse pga dagens lovgivning.

For å illustrere det med enda et eksempel: Da vi hadde en mobbeundersøkelse på skolen der jeg jobbet, spurte noen av elevene: «Men kan vi si at vi har blitt mobbet når det er «Ola» som gjør det, da?» «Ola» var den utagerende og voldelige gutten med diagnose. Spørsmålet avslørte at de hadde oppfattet at han hadde frikort til mobbing og trakassering.

Det er egentlig ganske foruroligende at barneombudet er så lite bekymret for den økende voldsbruken mot lærere i skolen, når vi vet at den rammer jo ikke bare lærerne, men i høy grad de andre elevene. Og når voldelige og utagerende elever opplever at lærerne fullstendig mangler virkemidler til å stoppe dem, anser de det selvsagt som et frikort til å fortsette sin trakassering av både lærere og andre elever.

Når ikke læreren har autoritet til å lede en klasse og helt mangler støtte til å sanksjonere, overtar de mest dominerende elevene som klassens autoriteter, og deres justis og makt over medelever er neppe noe man ønsker. Det ender gjerne med ren mobbing og utstøting av svake elever.

Men denne dynamikken skjønner dessverre ikke barneombudet. I stedet for at hun anser det som en avsporing å diskutere lærernes rettigheter, burde hun innse at den trenden som har pågått i skoleverket gjennom flere år, ved å stadig svekker lærerens autoritet, og dermed gi mer og mer makt til de dominerende elevene rammer alle elevenes trivsel.

Det er synd å si det, men barneombudet sitt bidrag ser ut til å være å beskytte de utagerende og voldelige elevene, og svekke lærerens muligheter til å ta kontrollen og styre sin klasse med de verdiene som læreren står for. Og resultatet ser vi: Volden mot lærere er økende og det samme er mobbingen av elever.

Nyere forskning bekrefter det vi erfarne lærere har hevdet i mange år.

Endelig bekrefter også forskningen at det vi lærere som har arbeidet i skolen i mange år, har hevdet i lang tid. De lærerne som styrer klassen og leder og organiserer elevene med tydelighet oppnår de beste resultatene.

Men ikke bare det, lærerens holdning til elevene, hans/hennes humør, evnen til humor og positive holdning til elevene er like viktig. Som pensjonert lærer etter 40 år i skolen, bekrefter dette min egen erfaring, og det er utrolig gledelig.

Jeg har i alle år som lærer følt meg motarbeidet av pedagogiske forskere og politikerne, som systematisk har ført en politikk som gikk helt på tvers av det vi lærere sto for.

Særlig ble dette tydelig i og med Reform 97, der elevene skulle bli forskere som skulle styre sin egen læring, og læreren skulle omgjøres til en veileder som elevene kunne be

Jeg hevdet dette i mange år, men møtte stor motstand fra politikernes skolepolitikk og den rådende pedagogiske oppfatningen blant norske forskere og politikere.

I mine dager som ung lærer, hadde vi en spørreundersøkelse blant elene, der de ble spurt om hva de likte best hos lærerne. En overveldende del av elevene svarte at det viktigste for dem var at læreren var streng. Og som nummer to, svarte de at læreren måtte være morsom.

Dette fikk jeg bekreftet gjennom mine første år som lærer. Elevene liker best at læreren styrer klassen, for dersom ikke læreren gjør det, er det gjerne de sterkest elevene som overtar styringen, og da er man på ingen måte sikret at det er de gode verdiene som skolen ønsker å videreformidle, som råder i klessen.

Jeg husker meget godt da jeg overtok en andre-klasse der det lenge hadde vært svært mye bråk, og elevene hadde lidd under dårlig organisering og alt for stor frihet. Da jeg innførte helt vanlige strenge regler for oppførsel og sanksjonerte brudd på reglene på en rimelig måte, så sa en av elevene: «Endelig har vi fått en ordentlig lærer».

Nå sier jeg ikke dette for å skryte av meg selv, men for å vise hvordan elevene lengter etter en lærer som kan ta styringen. Og det har virkelig ikke vært lett for oss læreren som gikk inn for vanlig disiplin, lærerstyring og organisering av lærestoffet for elevene i det klimaet som har vært dominerende bland norske politikere og pedagogiske forskere gjennom de siste tiårene.

Det burde være et kjent fenomen at de som går mot strømmen, møter sterk motstand fra det etablerte flertallet. Og slik har det vært innen det pedagogiske Norge. Vi lærere som har forsøkt å hevde et pedagogisk syn som bygger på mange års erfaring, men som strider mot den moderne pedagogiske tenkningen, har fått høre at vi er foreldede, utdaterte og at vi bare måtte underkaste oss de nye pedagogiske planene.

Tro og religion.

Troen på treenigheten er ubibelsk – og det samme er dogmet om at Jesus er Gud.

Det er mange ungdommer som konfirmerer seg i disse dager. Selv var jeg til stede da min eldste datter ble konfirmert for få dager siden. Det minnet meg på at den norske kirken fremdeles slutter seg til noen eldgamle dogmer, som på svært mange mennesker virker helt ulogiske og utdaterte.

En av de første artiklene redaktør Helge Lurås publiserte i sin nye nettavis, INyheter, var en ganske kort artikkel om at den 25. august var jubileum for at den [hellige treenighet ble vedtatt](#) ved en flertallsavgjørelse på kirkemøtet Nikea i år 325. e. Kr.

Jeg lurte ofte på om personlige kristne i Norge noensinne tenker over hvordan svært viktige trosspørsmål har blitt avgjort gjennom tidene, og om de faktisk vet at det de sitter og erklærer i kirken hver søndag, faktisk ble avgjort ved en avstemning?

Sannheten er at treenigheten overhodet ikke nevnes i evangeliene. Det er en konstruksjon som ble oppfunnet av noen av de gamle kirkefedrene i harde og uforsonlige diskusjoner mellom dem. Og det var svært maktpåliggende for de mektigste innen kristenheten å utrydde det de oppfattet som kjettersk lære, og fikk etablert en tro som alle måtte tilslutte seg.

Et av de store stridsspørsmålene i de første århundrene etter Kristi død, var relasjonen mellom Gud, Jesus og Den hellige ånd. Men hva bygde egentlig på, de som fikk trumfet gjennom at disse tre er del av en enhet, og altså ikke er selvstendige personer, men er en, og likevel samtidig tre?

Jeg har diskutert dette emnet med mange kristne gjennom årene, og har enda ikke hørt en eneste logisk eller oppklarende forklaring på hvordan noe levende vesen kan være både en og tre på samme tid. Det vanligste svaret man får, er at du kan ikke forstå slike himmelske spørsmål, du må bare godta at slik er det. Slutt å tenke på det. Du blir bare forvirret. Men hvor sannsynlig er det at guddommelige sannheter skal være forvirrende og uklare?

For mitt eget vedkommende må jeg innrømme at jeg forventer at det som stammer fra Gud, dette fullkomne vesenet, allmektig og allvitende, i sin logikk burde ligge milevis over vår jordiske logikk i klarhet, genialitet og enkelthet. Kan det virkelig stemme at de guddommelige sammenhengene fremstår som ulogiske, uforståelige og selvmotsigende?

Allerede her faller jeg fra. Guds logikk må være den aller mest sylskarpe og lettforståelige av alt, ellers så kan jeg ikke godta at logikken stammer fra Gud. Alt som er uklart, meningsløst og ulogisk, må etter min mening skyldes menneskelige misforståelser. Mennesker kan være ulogisk og selvmotsigende, men fra Gud forventer jeg en sylskarp og selvvinnlysende logikk.

I kirken under konfirmasjonen så sa vi unisont at «Jesus sitter ved sin fars høyre hånd». Men disse to er jo ikke to selvstendige individer, ifølge troen på treenigheten. De er EN! Hvordan i

all verden kan ETT individ sitte ved siden av «hverandre»? Lurer ikke kristne på dette når de fremsier dette dogmet ved hver eneste gudstjeneste?

Og hvorfor reagerer ikke kristne på det svært åpenbare faktumet, at Jesus selv omtaler sin relasjon mange ganger i evangeliene? Og hva sier han? Jo han omtaler utelukkende Gud som sin far. Ikke EN eneste gang fraviker han denne omtalen. For dem som tror på og slutter seg til Bibelens skrifter, burde det være helt åpenbart at Jesus selv mente at Gud var hans far. Og han ba til sin far i flere situasjoner. Hvordan kan «Gud» i Jesu skikkelse be til seg selv? Innser ikke kristne at dette er så ulogisk som det kan få blitt?

Men igjen så forsvarer de troende denne meningsløsheten med at dette ligger over vår forstand. Selv vil jeg påstå at vi heller burde feste lit til vår egen forstand når den forteller oss at Bibelens budskap er entydig og åpenbart: Jesus anså seg selv som Guds sønn, skapt av Gud, og at deres relasjon var et far-sønn-forhold. Og på Bibelsk grunnlag mener jeg alle kristne burde avvise dogmet om at Jesus og Gud er samme person. Det var ikke Gud selv som inkarnerte på jorden i menneskelig skikkelse, det var en av Guds skapninger.

Vi må heller aldri glemme at Jesus omtaler oss alle som Guds barn, og den eneste logiske konklusjonen av dette, må være at vi mennesker er Jesu brødre og søstre, for vi har alle kommet til eksistens ved Guds skapelse. Og for dem som tar Bibelen på alvor, burde dette være en udiskutabel sannhet – alle påstander om treenighetens eksistens og at Jesus er lik Gud, er ubibelske!

Noe annerledes stiller det seg med Den Hellige Ånd. I eldre tider omtalte man personers læringsevner og intellektuelle kapasitet som deres åndelige evner. Gamle dagers psykiske utviklingshemmede kaltes for eksempel åndssvake, og det var ikke egentlig noen nedsettende betegnelse, men en ganske presis beskrivelse med datidens begreper om at personen hadde lære vansker og nedsatte kognitive læringsevner. Han/hun var «svak i ånden».

Når man snakket om åndens evner, så mente man altså tankeevnen – rett og slett. Og tankeevnen er jo ett med personen, og man kan meget vel snakke om at personen og hans/hennes tanke er ett. Derfor gir det god mening at kristenheten anser Gud og Den Hellige Ånd i betydningen Guds tanke, som ett. Men det betyr jo selvfølgelig ikke at Guds tanke er et selvstendig vesen som kan operere helt uavhengig av Gud. Når man leser Bibelen med den forståelsen at Den Hellige Ånd er ensbetydende med Guds tanke, så synes jeg det gir meget god mening, selv i vår tid.

Da disiplene f. eks. var fortvilede og reddet ved det såkalte pinseunderet, så virker det helt logisk at Gud gjennom sin tanks kraft styrket dem og tilførte dem guddommelig energi da de i full tillit til Gud ba om hans hjelp, og var overbevist om at han ville styrke og støtte dem.

Men at en slags helt selvstendig svevende ånd skulle eksistere og foreta seg helt individuelle og selvstendige utflukter rundt omkring, strider mot alt vi vet om individuelle personer. Ånden eller tanken er alltid tilknyttet en person, og det er personen som styrer og bestemmer over sin egen tanke.

Jeg håper disse refleksjonene kan gi kristne mennesker noe å tenke over. Kristendommens problemer i vår tid, er etter min mening, at den fremstår som ulogisk, selvmotsigende og

ganske meningsløs for nåtidens mennesker. I vår tid så forventer mennesker mer av en tro, enn at den krever at man skal tilslutte seg meningsløsheter uten å forstå.

Dogmet om treenigheten gjør etter min mening at kirken støter fra seg folk som ønsker en tro som i langt større grad fremstår som logisk og forståelig. Selvmotsigelser og ulogiske troskrav når man rett og slett ikke frem til det moderne mennesket med.

Til slutt: Jeg er selv troende, og er en stor beundrer av Jesus, som jeg anser som det kjærligste av alle kjærlige mennesker i historien. Men vi bør tro på han, når han sa at Gud var hans Far.

Mener Gud virkelig at det er galt å drepe, men at det var riktig og nødvendig å drepe Jesus?

For ikke lenge siden publiserte INyheter [mine refleksjoner vedrørende dogmet om treenigheten og sønnens enhet med faderen](#). Jeg ble egentlig ganske overrasket over hvor mange som ønsket å være med på å diskutere disse emnene, så jeg trekker den konklusjonen at det fremdeles er et behov hos mange for å diskutere trosspørsmål.

Jeg er også veldig glad for at INyheter er med på å løfte frem slike emner, til tross for at det ikke akkurat er noen nyhetssak, men likevel noe som tydeligvis har almen interesse. Tidligere hadde vi troende Vårt Lands forum, Verdidebatt, men dessverre er det lagt ned, uvisst av hvilken grunn.

Jeg ble i hvert fall såpass inspirert av den friske debatten i etterkant av min artikkel, at jeg våger meg frem på med enda noen flere refleksjoner omkring de kristne dogmene, og denne gangen dogmet om at Jesus døde for våre synder, for å frelse oss fra undergang og gjenopprette kontakten mellom menneskene og Gud.

Dette dogmet har voldt mange troende svært mye hodebry gjennom århundrene, for samvittighetsfulle mennesker liker dårlig at en og samme handling, nemlig å drepe, både kan være feil og riktig på en gang.

Guds bud forteller oss helt utvetydig at vi ikke skal drepe. Likevel både ønsket og medvirket Gud til at Jesus, hans sønn, skulle lide seg gjennom grov tortur og henges opp på et kors for å lide en av menneskehetens aller mest bestialske og grusomme avrettingsmetoder. Hvordan kan man få dette til å henge sammen og gi mening?

En far som medvirker til at sin sønn må gå gjennom slike gruoppvekkende lidelser, kan vel neppe kalles noe annet enn hensynsløs, ufølsom og hjerterå?

Mange forsvarer det med at Jesus gikk gjennom dette frivillig, og at han gjorde det av kjærlighet til menneskeheten for å frelse oss, men er det egentlig noen formildende omstendighet for at faren også ønsket det?

I følge den tradisjonelle kristne tro, hadde menneskenes grove synder gjort at Gud var i ferd med å avvise dem og bryte kontakten med oss. Og bare et gedigent offer, der Guds sønn frivillig gikk i døden for oss, kunne gjenopprette kontakten.

Denne logikken var svært utbredt i eldre tider. Menneskene ofret både dyr og barn for å

blidgjøre gudene, slik at de skulle få gode avlinger og slippe hungersnød og naturkatastrofer. Dette var en svært primitiv tenkemåte, der man anså de fleste problemer som uttrykk for gudenes vrede. Det var kanskje ikke så rart at slike primitive tanker kunne oppstå på den tiden da menneskeheten forsto svært lite og ikke hadde noen som helst kunnskap om hva som styrte været.

Og denne primitive offertroen snek seg også tydeligvis på et visst tidspunkt inn i kristentroen. Man ville kanskje finne en forklaring på Jesus død, som kunne gi mening for jødefolket, og mange peker på Paulus som arkitekten bak dette dogmet. Han var en jødisk skriftlærd, og var opplært i denne måten å resonere på, og mange mener han ikke klarte å frigjøre seg fra sin jødiske bakgrunn, da han etter hvert begynte å forkynne at Jesus død var et offer for å frelse menneskene.

For et moderne nåtidsmenneske tror jeg det er nærmest umulig å forstå at et grusomt drap virkelig kunne ha den positive effekten at Gud ble så blidgjort at han likevel ville opprettholde kontakten med sine skapningen. Hva slags logikk er det? -Gi meg et brutalt mord, så skal jeg likevel fortsette å være med dere.

Nei, det er ikke selve det brutale mordet som frelser oss, sier noen kristne, det er den kjærligheten Jesus viste ved å være villig til å gå i døden for oss. Med dette har man funnet et nærmest uangripelig argument for å forsvare frelsesaspektet. Men det er likevel ikke til å komme bort fra at mordet på Jesus uansett var en ond, brutal og hjerteløs handling, og man kan si i det uendelige at Jesus gjorde det fordi han elsker oss, uten at det fjerner ondskapen.

En slik hensynsløs, ond og brutal handling, kan aldri anses som en kjærlig gjerning. Til sammenligning kan vi tenke oss at noen i kjærlighet ofrer livet for å redde noen fra drukningsdøden eller fra et hus i brann eller lignende, og vi beundrer da vedkommende og viser dem den dypeste respekt for at de reddet liv, selv om de måtte ofre sitt eget.

Men da er det jo ikke selve døden vi beundrer dem for, vi beundrer dem for at de faktisk reddet andres liv, selv om det kostet dem sitt eget. Døden var bare en veldig tragisk følge av deres selvoppofrelse. Mens i Jesu tilfelle, er det etter sigende selve døden som er målet for hans gjerning. Drapet på Jesus har intet annet mål enn at han skulle tortureres og drepes. Og så var det selve døden hans som ville frelse oss. Kan dette virkelig være riktig?

-Absolutt, det er krystallklart ut fra evangeliene, sier mange kristne. Ja, er det egentlig det? Mitt svar er som i mange andre spørsmål som gjelder evangeliene: De spriker ofte i mange retninger og inneholder utsagn som står i sterk kontrast til hverandre. Man kan etter min mening ikke mene at to utsagn som sier stikk motsatt ting, begge er autentiske. Og i tilfelle med drapet på Jesus, kan det ikke være både riktig og galt å drepe. Mener Gud at det er galt å ta liv, kan han ikke samtidig ønske livet av sin egen sønn.

Og faktisk finner vi Jesus-utsagn i evangeliene som helt klart viser at Jesus var overbevist om at Gud ikke ønsket ofre av noe slag.

I Matteus 9, 13, sier f eks Jesus: «Gå og lær hva dette betyr: Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer.»

Og i Matteus 12, 7, «Hadde dere skjønt hva dette ordet betyr: 'Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer', da hadde dere ikke dømt dem som er uten skyld.»

For et følsomt og samvittighetsfullt sinn, burde det være ganske umulig å tro at Jesus, som snart skulle bli verdenshistoriens mest omtalte offer, virkelig kunne uttrykke så tydelig at Gud ikke ønsker offer, men barmhjertighet.

Dette står i sterk kontrast til andre bibelsteder, og etter min oppfatning, kan ikke begge deler være autentisk. Og som vi vet fra all moderne bibelforskning: Da evangeliene var samlet inn i sin tid, flere mannsalder etter Jesu død, og skulle settes sammen til et hele, ble det gjort tilføyelser, omskrivninger og strykninger for å få alle skriftene til å være i overensstemmelse med hverandre. Og såpass sent i prosessen med å samle tekstene, hadde Pauli forkynnelse fått en så sentral plass i mange menigheter, at det var hans utlegninger som fant veien inn i bibeltekstene.

På mange måter har vi egentlig en Paulus-kirke og ikke en Jesus-kirke. Jesus ses for det meste gjennom Pauli briller, mens Jesu enkle kjærlighets- og barmhjertighetslære har kommet i skyggen for dogmer, som man som kristen blir tvunget til å godta dersom man skal ha håp om frelse og evig liv.

Det er i virkeligheten utrolig paradoksal at Jesus, som kjempet en innbitt kamp mot datidens skriftlærdes urimelige troskrav, blir brukt i en dogmatisk kirke der troskravene er tilsvarende urimelige.

Fra Jesu enkle budskap om kjærlighet, tilgivelse og barmhjertighet har det gjennom århundrene vokst frem en dogmatisk «kristen» lære som krever tilslutning til visse dogmer og læresetninger for at man skal aksepteres som troende og få frelse. Og har du ikke den rette lære, går du fortapt.

Gjennom de siste dages diskusjoner har jeg fått mitt pass tydelig påskrevet av dem som representerer denne dogmatiske kristendommen. Ifølge dem, kan jeg ikke kalle meg kristen, jeg er formørket og på full fart mot fortapelsen. Det er nesten så man kan bli usigelig trist av å se hvor harde og uforsonlige enkelte kristne er i sin avvisning av andre troende som formørkede og fortapte fordi de ikke har den rette troen.

Det er virkelig på tide at kirken tar et tydelig oppgjør med denne dogmatiske troen, og heller setter Jesu opprinnelige lære i sentrum for sin forkynnelse. Jeg har god tro på at den norske kirken i løpet av få tiår vil komme til erkjennelse av at det ikke er hva man tror som er avgjørende, men at man søker etter det gode og kjærlige i troen, og lever i overensstemmelse med det aller beste i en selv.

Som en klok person en gang sa: Den gode søker etter det gode i sin tro, mens den onde søker etter det onde. Det ser vi til fulle både blant kristne, muslimer, buddhister, jøder og andre troende.

Er troen på fortapelse og evig lidelse for de vantro og ikke-troende på vei ut av kirkens lære?

Det vakte ganske [sterke reaksjoner fra mange hold](#), da den pensjonerte biskopen Tor B. Jørgensen for få år siden fortalte at han hadde skiftet syn på spørsmålet om bare de rett-troende vil få evig liv, mens alle ikke-troende og de som har feil tro, vil lide i all evighet i helvete.

Og Herborg Finnset, biskop i Nidaros bispedømme uttalte for ca et år siden at troen på evig lidelse i helvete [«er en forestilling som vi har forlatt»](#). «Jeg tror vi blir tatt vare på når vi dør», sier Herborg Finnset.

For oss som er enige med den nåværende og den pensjonerte biskopen, er det ganske forunderlig å oppleve hvor utrolig viktig det synes å være for mange kristne at alle andre enn dem selv og deres like skal lide evig i helvete. For å si det litt forsiktig, så vitner det sannelig ikke mye om empati og medfølelse, når en av de viktigste elementene i din tro er at alle som ikke tror som deg, skal lide i all evighet. Ja, jo mer man tenker over det, jo mer fremstår det som temmelig ondskapsfullt.

Jeg har tidligere fått publisert to artikler hos INyheter som reflekterer over noen av de kristne dogmene, og dette er den tredje artikkelen i rekken der jeg forsøker å reflektere over opphavet og grunnlaget for riktigheten av dogmene. Er evangeliene helt entydige når det gjelder den [hellige treenigheten, Jesu enhet med Gud](#), og troen på at [Gud var nødt til å få ofret Jesus](#) for at han ikke skulle helt oppgi menneskeheten?

I denne artikkelen vil jeg undersøke om det finnes grunnlag i evangeliene for å tro at alle skal komme til himmelen, og reflektere litt over sannsynligheten av at Gud, som av Jesus blir fremstilt som kjærlig, tilgivende og barmhjertig, ja, fullkommen, virkelig kan ønske at størstedelen av hans skapninger skal lide, og ikke bare lide en stund, men i all evighet.

Man kan jo spørre seg om hvordan i all verden det skal kunne være noen glede i himmelriket dersom både Gud, Jesus og alle de frelste skal leve med den vissheten at mange av deres nærmeste, deres venner og deres elskede samtidig lider og har det grusomt vondt. Som svar har jeg noen ganger fått at Gud vil utslette minnet om alle de som lider, men jeg antar at Gud likevel vil måtte leve med minnet om at de han satte til livet, som han elsker, tilgir og ønsker alt godt, befinner seg i helvetes lidelser.

Hva slags Gud er det som kan leve med en slik visshet? En kjærlig og barmhjertig Gud? Nei, dersom dette medfører riktighet, må vi med rette kunne si at Gud er følelseskald, kynisk og likegyldig til lidelser.

Men noe slikt strider helt mot det bilde Jesus tegner av den kjærlige og barmhjertige Gud. Og hva ville vi ha syntes om en jordisk far eller mot, om de hadde ønsket å la sine barn lide og ha det vondt fordi de ikke ville underkaste seg foreldrenes meninger og tro? Ville vi ikke ha ment at de var grusomme og hjerterå? Men likevel tros altså mange kristne, og kirken har det som sin offisielle lære, at størstedelen av menneskeheten skal ende i helvetes lidelser i all evighet fordi de ikke tror, eller har feil tro.

Joda, man kan absolutt finne grunnlag for dette dogmet i evangeliene. Men, som jeg har skrevet tidligere, så kan man finne grunnlag for så utrolig mye forskjellig i bibeltekstene. De er ofte fulle av motsetninger og spriker i mange forskjellige retninger. Men mitt spørsmål når det gjelder troen på fortapelsen, er: Kan vi også finne grunnlag i evangeliene for å tro at det IKKE er kravet om rett tro som fører til at man får evig liv i himmelriket?

Og om vi finner et slikt grunnlag, burde det ikke da være mer nærliggende for et kjærlig, empatisk menneske i vår tid å åpne for at troen på helvetes lidelser faktisk ikke var Jesu budskap?

Som jeg har skrevet før: Gode mennesker søker det gode i sin tro, og onde mennesker søker det onde. Og jeg undres over dette: Om det finnes en åpning i evangeliene for at det faktisk er håp for oss alle, at vi alle vil være inkludert av Guds kjærlighet i all evighet, hvorfor slutter man seg ikke heller til dette håpet i stedet for å standhaftig holde fast ved fortapelsen?

Og mitt svar på om det finnes et annet budskap i evangeliene og i Jesu forkynnelse enn det om fortapelse, så er det absolutt det! For det første så har vi det bildet Jesus tegner av Gud som kjærlig, barmhjertig og tilgivende, som strider fullstendig mot troen på at noen skal utsettes for evig lidelse, men så har vi også noen ganske entydige uttalelser fra Jesus som forteller helt tydelig at det ikke er den rette tro som fører til at man vil få evig liv i himmelriket.

Og de tydeligste uttalelsene finner vi i den såkalte Bergprekenen i Matteus, 5:

«3 Salige er de som er fattige i ånden,

for himmelriket er deres.

4 Salige er de som sørger,

for de skal trøstes.

5 Salige er de ydmyke,

for de skal arve jorden.

6 Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten,

for de skal mettes.

7 Salige er de barmhjertige,

for de skal få barmhjertighet.

8 Salige er de rene av hjertet,

for de skal se Gud.

9 Salige er de som skaper fred,

for de skal kalles Guds barn.

10 Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld,

for himmelriket er deres.»

Kan det sies tydeligere enn det Jesus gjør her, at det ikke er riktig tro som fører til det evige liv i himmelriket? Når det gjelder «de fattige i ånden» og «de som blir forfulgt for rettferdighets skyld», så sies det absolutt entydig at himmelriket er deres. Kan det virkelig bety noe annet enn at de skal få det evige liv i himmelriket?

Og hvordan kan vi forstå at de rene av hjertet «skal se Gud», at de barmhjertige «skal få barmhjertighet» og at de som skaper fred «skal kalles Guds barn»? Kan det bety noe annet enn at de i hvert fall ikke skal gå den evige fortapelsen i møte, men at de skal få oppleve å møte Gud og at de skal behandles med barmhjertighet? Kan det å møtes med barmhjertighet og få se Gud bety at de skal lide i all evighet? Det ville være en helt absurd tolkning av dette utsagnet.

Den eneste konklusjonen av Jesu tale til sine tilhengere, er at han forteller at himmelriket hører til de gode menneskene, de som lider og de som er kjærlige og barmhjertige. Jesus sier ikke ETT eneste ord om at himmelriket kun tilhører dem som har den eneste rette troen. I disse ganske få linjene, kan det kjærlige og gode mennesket finne et solid grunnlag for å tro at himmelriket ikke bare tilhører de rett-troende, men alle mennesker.

Og Jesus avslutter med å si dette: «Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som mishandler dere og forfølger dere. 45 Slik kan dere være barn av deres Far i himmelen. For han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over rettferdige og urettferdige. 46 Om dere elsker dem som elsker dere, er det noe å lønne dere for? Gjør ikke tollerne det samme? 47 Og om dere hilser vennlig på deres egne, er det noe stort? Gjør ikke hedningene det samme? 48 Vær da fullkomne, slik deres himmelske Far er fullkommen.»

Det er sannelig ikke rent lite Jesus ber oss om. Men dersom vi vil ligne Gud, må vi altså elske våre fiender, velsigne de som forbanner oss, gjøre godt mot dem som hater oss og be for dem som mishandler og forfølger oss. Og til slutt ber han oss om å være fullkomne, slik Gud er fullkommen.

Og da synes jeg det må være et svært relevant spørsmål: Kan Gud virkelig være fullkommen dersom han krevde at hans egen sønn skulle tortureres og myrdes som et offer for at Gud skulle være villig til å opprettholde kontakten med oss mennesker, hans egne sønner og døtre?

Og dersom Gud er fullkommen, kan det da være sannheten at han har opprettet et helvete der alle som ikke tror eller ikke har den rette tro, skal brenne i evighet i lidelse?

Er det ikke på tide at kirken tar et endelig oppgjør med denne bestialske og grusomme troen på helvetes lidelser? Det er så uendelig mye i evangeliene og i Jesu forkynnelse som helt entydig viser oss en kjærlig, barmhjertig og tilgivende Gud, at de kunne da i det minste innrømme at de ikke vet hva som skjer etter døden, men at de HÅPER Jesus har rett i at himmelriket tilhører oss uansett tro.

For min del, synes jeg det er helt ufattelig at moderne mennesker i vårt moderne samfunn, der

vi har utviklet så sterk toleranse, medfølelse og inkludering, tviholder på troen om at en stor del av oss skal lide evighetens pinsler og brenne evig i helvete.

Og vil kirken ha tilslutning fra kloke, kjærlige og reflekterte unge mennesker, bør de snarest forkaste denne middelalderske helveteslæren. Den er rett og slett grusom. La oss håpe at fler og fler følge pensjonert biskop Tor B. Jørgensens og biskop Herborg Finnset og avviser helveteslæren som ukristelig og ubarmhjertig.

Hvorfor ser ikke flere kristne hvor mye læren om syndofferet ligner på hedensk menneskeofring?

Jeg fortsetter min serie artikler om de kristne dogmene, til glede for noen og til forargelse for andre. I løpet av de siste ukene har iNyheter publisert tre av mine artikler, der jeg reflekterer over de kristne dogmene – [treenigheten og Jesus enhet med Gud](#), drapet på [Jesus som syndoffer](#), og troen på at [bare de rett-troende kommer til himmelen](#). Disse emnene har engasjert mange kristne, og jeg begynner etter hvert å forstå hvorfor mange kristne er så utrolig standhaftige i sin tro.

Misforstå meg ikke, jeg har selvsagt ingenting imot at folk holder fast på sin tro, slik den oppleves for dem selv. Det er ikke noe ønske fra meg, at folk skal forlate sin tro, bare fordi jeg forsøker å vise dem at evangeliene faktisk åpner for å forstå mange viktige spørsmål på en annen måte enn den tradisjonelle.

Og når evangeliene ganske åpenbart inneholder utsagn som ikke kan forstås på annen måte enn at det ikke kun er de rett-troende som kommer til himmelen, hvorfor er det ikke flere kristne som griper fatt i denne muligheten og innrømmer at det faktisk er håp for flere av oss? VIL de ikke at deres ikke-troende kjære, slektninger og venner skal få del i det evige liv? Det virker faktisk slik for noens vedkommende.

Enhver er salig i sin tror, sies det, og det er jeg helt enig i. Faktisk er jeg overbevist om at Gud ikke krever av oss at vi skal tilslutte oss en bestemt tro, vi står fritt til å slutte oss til våre forfedres tro, eller eventuelt å gå vår helt egen vei og finne en annen tro, som vi finner mer riktig for oss. Ja, jeg tror ikke egentlig det er noe problem for Gud at noen slutter å tro, og blir ateister.

Gud slutter ikke å tro på oss, selv om ikke vi tror på han. Og dersom Gud virkelig eksisterer, så gjør han jo det helt uavhengig av om vi tror det eller ikke.

Krever da Gud ingenting av oss? Joda, men han krever ikke av oss at vi må være rett-troende ifølge en bestemt religions dogmer. Men Gud forventer av oss at vi lever våre liv i overensstemmelse med det beste i vår tro, og det beste i oss selv.

Og i ett og alt må vi følge vår samvittighet, som egentlig er vår eneste sikre rettesnor for hva som er riktig og hva som er galt. Gjør vi vårt beste for å være gode mennesker og lever i overensstemmelse med det vi mener er rett, kan vi føle oss ganske trygge på å oppfylle Guds krav til oss.

Om man oppfyller dette, kan man være helt trygg på å få oppleve Guds barmhjertighet, for Jesus har lovet oss i Bergprekenen at Gud er barmhjertig mot de barmhjertige. Og at Gud er barmhjertig, kan selvfølgelig ikke bety at han vi la noen lide i all evighet i helvete.

Men likevel protesterer mange kristne iherdig når jeg viser til skriftsteder som helt åpenbart forteller at mange flere enn bare de rett-troende vil få plass i himmelriket. Det er ganske påtagelig hvor viktig del det er av troen for en del kristne, at bare de selv skal komme til himmelen, mens resten av menneskeheten skal lide evige pinsler i helvete.

Nå tror jo altså disse kristne at det bestialske mordet på Jesus har frikjøpt oss mennesker fra all synd, og ifølge dem kan man synde så mye man vil uten at det får en eneste følge i vårt forhold til Gud og det evige liv. Ja, bare man har den rette tro, altså tror at Jesus døde for å frikjøpe oss fra våre synder, så er det det eneste som betyr noe. Verdens verste voldsmenn, masse-mordere og voldtektsmenn vil, dersom de har rett tro, ha forrang hos Gud, utelukkende basert på tro, mens ethvert kjærlig, selvpoppofrende og barmhjertig menneske som ikke tror, skal lide i all evighet i helvete.

For å være helt ærlig, synes jeg det er ganske ufattelig at noen kan tro på dette. Men når man diskuterer dette med de mest fundamentalistiske kristne, så er det ingen medlidenhet å spore. Noen går så langt som til å innrømme at Gud ikke egentlig ønsker at hans skapninger skal lide, men han kan intet gjøre. Vi har fått sjansen til å bli frikjøpt fra synd ved Jesu syndoffer, og griper man ikke denne sjansen, KAN ikke Gud gjøre noe.

Til det vil jeg si at det må være en fryktelig hjelpeløs og tafatt «Gud» som ikke har maktet å gi menneskene et «sikkerhetsnett» som vil sikre at ingen av oss går fortapt. Det er ikke mye ved denne fatalistiske troen som minner om en allmektig og fullkommen Gud. Om dette virkelig er riktig, fremstår Gud som kynisk, fatalistisk og brutal, og det er det stikk motsatte bildet av Gud som Jesus formidler i evangeliene.

Men hva er det som gjør at så mange kristne er helt ute av stand til å reflektere over dette bildet av en Gud som er helt hjelpeløs når vi ikke vil tro på at vi er frikjøpt for synd fordi Guds sønn, Jesus ble myrdet og torturert på bestialsk vis?

I de debattene som har vært på iNyheter i forbindelse med mine artikler, har jeg måttet innse at disse mest bokstavtro kristne på en måte er helt blindet mot å se på evangeliene med åpne øyne. De virker så fastgrodd i en bestemt oppfatning, at de rett og slett nekter å innse at evangeliene faktisk spriker i flere retninger og tidvis motsier seg selv.

Faktisk så er de skråsikre på at de selv er de eneste som tar bibelen på alvor og det synet de står for er det eneste som er tro mot teksten. Det hører til unntakene at kristne debattanter i det hele tatt vil kommentere de Jesus-sitatene jeg har presentert. De ganske enkelt overser dem. Later som de ikke eksisterer. I stedet påstår de litt angstbitersk at det er bare EN måte å forstå evangeliene på, og det er deres måte.

-Man kan ikke drive og tolke bibelen i hytt og pine. -Man kan ikke etter eget forgodtbefinnende tolke hva som helst inn i den kristne troen, sier noen. Og så ser de ikke at det er nettopp det de selv gjør. De har bygger sin forståelse på utvalgte tekster, og utelukker andre, mens de innbiller seg at de er de eneste som tar bibelen på alvor og er tro mot teksten.

Men det er jo helt galt. Den tradisjonelle kristne tro bygger på kun deler av evangeliene, mens andre deler overses. Men de av oss som virkelig undersøker bibelen med helt fordomsfrie briller, vi ser meget lett at det på ingen måte er så enkelt som de fundamentalistiske troende påstår.

Her er noen ganske entydige Jesus-utsagn som helt klart motsier de tradisjonelle dogmene. Jeg setter ikke inn hele sitatene, for de har stått før i de tidligere artiklene, så det er altså ikke direkte sitater, men refererer det Jesu sa helt korrekt.

Jesu sa: Gud er EN! (Altså ikke tre). Markus 12, 29.

Jesu sa om og om igjen: Jeg er Guds sønn. (Jesu sa altså ikke at han var Gud).

Jesu sa: Gud vil ikke ha offer, han vil ha barmhjertighet. (Syndofferet strider dermed direkte mot Jesu forkynnelse). Matteus 9, 13 og Matteus 12, 7.

Jesu sa: De (om flere grupper) skal se Gud, de skal kalles Guds barn og himmelriket skal tilhøre dem. (Han sa ingenting i den forbindelsen om at bare de rett-troende skal komme til himmelen.). Matteus, 5.

Jesu sa: Gud er barmhjertig mot de barmhjertige. (Det kan ikke bety at Gud vil la noen brenne evig i helvete. Da er han ikke barmhjertig.) Matteus 5, 7.

Når man forsøker å appellere til enkelte kristnes logiske sans og inviterer dem til å reflektere åpent omkring slike utsagn, får man høre ganske foraktelig at troen overhodet ikke lar seg forstå ved hjelp av menneskelig logikk, som de anser som noe primitivt i forhold til Guds logikk.

-Du må ikke tro at Gud lar seg forstå av din primitive forståelsesevne, får man høre, men samtidig er det åpenbart at de troende, som etter egen mening er frelst, mener at de selv er opphøyet og har fått en egen innsikt i evangeliene som det selvstendig tenkende og reflekterende menneske aldri kan forstå.

For å si det enkelt, så avviser ikke disse troende at deres kristne tro fremstår som selvmotsigende, men det er fordi den menneskelige fatteevne hos de ikke-frelste er så primitiv, at den ikke er i stand til å forstå Gud. Mens de selv gjennom å være frelst, er løftet opp og opphøyet og har fått en helt egen innsikt i den kristne læren, og for dem er alt forståelig og logisk.

Hvordan skal man svare på slike argumenter? Jeg kan ikke si annet enn at troen har gjort disse menneskene blinde for logisk og rasjonell tenkning. Og de er overbevist om at det som i Guds verden er logisk og fullkomment, det vil for oss som ikke er rett-troende fremstå som ulogisk fordi vi ikke er i stand til å fatte den guddommelige logikken, som de selv forstår.

For å komme tilbake til overskriften på denne artikkelen, så vil jeg mene at det ovenstående forklarer på en god måte hvorfor mange kristne troende ikke er i stand til å fatte at troen på at Jesus måtte drepes og ofres for å frikjøpe oss, er nærmest identisk med den hedenske troen på at å ofre dyr og mennesker ville blidgjøre gudene, og sikre gode avlinger og beskyttelse mot uvær og naturkatastrofer.

Logikken er nøyaktig den samme. Et blodig menneskeoffer vil på en eller annen merkelig måte føre til at Gud kan klare å tilgi oss våre synder. Hva ved dette mordet som endrer Guds mentale tilstand på en slik merkverdig måte, kan ingen forklare. Men jeg har fått høre igjen og igjen at dette skjønner jeg ikke fordi jeg ikke er frelst, mens for den frelste kristne, er dette klart som glass og helt selvinnløsende.

Den samme debatten husker jeg godt fra min tid som konfirmantlærling, da jeg kom med mine aller første kritiske spørsmål til vår konfirmantprest. Jeg forklarte han at dette var helt umulig å forstå og at det fremsto som fullstendig ulogisk.

Og hva var svaret hans? Jo, du skal ikke forstå, du skal tro. Dette er selvsagt et svar som var helt umulig å godta for en ung mann som så gjerne ville forstå verden. Og det har ikke blitt bedre med årene.

Et helt nytt syn på Jesu oppstandelse.

NRK har foretatt en undersøkelse om hvor mange nordmenn som tror på Jesu oppstandelse i sitt fysiske legeme, og funnet ut at kun en av ti tror på dette dogmet i kristendommen.

Helge Lurås refererer til [NRKs artikkel i en kommentar](#), og viderebringer også synspunkter fra noen kristne autoriteter og lekfolk som har kommentert under NRKs artikkel.

Det er interessant å se at kun en av ti nordmenn tror på Jesu oppstandelse i sitt fysiske legeme, og enda mer interessant er det kanskje at også biskoper ikke tror det var slik det skjedde. Ingen kan jo nekte for at denne troen på at Jesu døde legeme, som allerede hadde begynt å gå i forråtnelse, kom til liv igjen strider mot enhver fysisk lovmessighet.

Jeg synes det er gledelig for oss som ikke slutter oss til de kristne, naturstridige dogmene at også enkelte av kirkens ledere innser at de kanskje ikke medfører riktighet.

Men så har vi også de kristne lederne, som tviholder på at Jesu oppstandelse i sitt fysiske legeme, er selve grunnstenen i troen, og hevder at dersom man ikke slutter seg til det, så ramler hele kirkens tro sammen og blir kun til tomme, intetsigende bygninger.

Det burde ikke overraske noen at de som ser på oppstandelsen som selve grunnlaget for hele sin tro, forsøker å forringe andres tro og nærmest gjøre den verdiløs, dersom man ikke slutter seg til deres dogmer.

Når de sier at uten det fysiske legemes oppstandelse, blir Jesus forringet til «bare en profet», så oppfatter jeg det som et forsøk på å gjøre andres tro verdiløs uten troen på dette dogmet. Var virkelig Jesus nærmest ingenting uten den fysiske oppstandelsen? Jeg tør påstå at det er DE som forringer Jesus og ignorerer at han sannsynligvis må kunne karakteriseres som det kjærligste av alle kjærlige mennesker som noensinne har levd på jorden.

Jesus viet hele sitt liv til sin kjærlighetsgjerning og sin forkynnelse om en helt annen Gud enn den fjerne, vrede og hevngjerrige «guden» de jødiske skriftlærde underviste om.

Ifølge dem, måtte all gudsdyrkelse gå gjennom dem, og man måtte følge et meget strengt regime av krav og strenge regler for i det hele tatt å våge å nærme seg Gud. Gud krevde ofre og underkastelse, og de skriftlærde følte seg høyt hevet over den simple allmuen.

Opp mot dette satte Jesus en helt annen oppfatning av Gud, og han forkynnte folket i sin nye kjærlighetslære, der Gud var en kjærlig far for alle mennesker, tilgivende, mild og tilgjengelig for alle bare man søkte ham i en kjærlig bønn.

Jesus lære stred mot alt det det jødiske maktapparatet sto for, og han møtte enorm motstand fra de skriftlærde og alle ultrakonservative troende. Å påstå at man forringer Jesus til kun en profet ved å fjerne troen på legemets oppstandelse, er en grov nedvurdering og forakt for den unike gjerningen Jesus utrettet på jorden.

Han sto opp mot maktens trusler og brakte en helt ny lære til menneskeheten, en lære som selv i dag er ganske revolusjonerende i forhold til flere religioner, som fremdeles dyrker den vrede, voldelige og hevngjerrige Gud.

Til slutt fikk det jødiske religiøse maktapparatet tatt knekken på Jesus. Men Jesus, som visste at hans dager snart var over, han rømte ikke, han forsøkte ikke å slippe unna henrettelsen for Jesus var ikke en feiging. Tvert imot, han gikk sine drapsmenn i møte, og lot seg frivillig ta til fange, tortureres og til slutt utsatt for verdenshistoriens kanskje aller mest brutale henrettelsesmetode – en sakte død på korset under grusomme smerter og lidelser.

At kristne ledere kan kalle Jesus for «bare en profet», er etter min mening en hån mot Jesus selvoppofrende liv, der han frivillig gikk i døden for å bekrefte at han trodde på sin lære inntil døden, og før hans drapsmenn fikk tatt livet av ham, ba han Gud om å tilgi dem. Slik bekreftet han sin lære om at vi skal tilgi våre fiender.

Når kirkeledere i dag, på fullt alvor hevder at man fjerner den levende Gud fra troen ved å forkaste legemets oppstandelse, avslører egentlig at de selv har en temmelig overfladisk trosopplevelse.

Mennesker som har et inderlig og nært forhold til sin tro, opplever hver dag at de møter Gud i bønne og opplever hans nærhet. Å påstå at disse menneskene mangler et forhold til den levende Gud om de ikke tror på det fysiske legemets oppstandelse, er egentlig fryktelig nedsettende. Og om man velger å be til Jesus og ber om hans trøst, opplever også de troende hans nærvær, for Jesus har lovet at der to eller flere er samlet i hans navn og ber til ham med hjertets oppriktighet, vil han komme til dem.

Jeg vil også viderebringe en helt ny oppfatning av hva som skjedde etter Jesus død, presentert i den danske åpenbaringen «Vandrer mod Lyset!» (VmL), som ble utgitt i Danmark i 1920. Der berettes om en helt ny virkelighet bak oppstandelsen. I følge VmL, spilte den skriftærde,, Josef av Arimatea, en viktig rolle i hendelsene.

I følge VmL, kom Josef fra en svært rik, jødisk familie, og det er han [lignelsen om Jesus og den rike mannen handler om](#). Josef hadde et inderlig ønske om å få møte Messias, som han hadde hørt så mye om, en frelser som skulle inkarneres blant jødefolket og som skulle vitne om Gud.

Og da Josef hørte om Jesu forkynnelse om den kjærlige Gud, fikk han det håpet at Jesus kanskje var den ventede Messias, og han oppsøkte Jesus for om mulig å få bekreftet sin tro.

Men som lignelsen forteller, krevde Jesus at den rike mannen måtte selge hele sin formue og gi overskuddet til de fattige, og leve som en fattig selv, om han ville følge Jesus.

Jesus stilte altså ganske urimelige krav til Josef, og på sin side krevde Josef at Jesus skulle bevise ved en undergjerning at han virkelig var Messias, og de to som kunne ha samarbeidet nært for å gjøre Jesus lære kjent også blant de skriftlærde, skiltes dessverre som uforlikte.

Men Josef klarte aldri å legge fra seg tanken om at Jesus virkelig var den ventede Messias, og da han hørte rykter om at Jesu tilhengere var sikre på at Jesus ville vise seg for dem etter sin død, bestemte han seg for å tilby disiplene å legge Jesus legeme i den graven som var forberedt for ham selv, en steinhule i et fjell, etter at Jesus var død.

Og disiplene sa ja til Josefs tilbud. De trodde Josef var en venn av Jesus, men i virkeligheten hadde han en personlig baktanke med sitt tilsynelatende generøse til Jesu venner. På grunn av sin nagende tvil om Jesu sanne identitet, ville han selv ha kontroll på Jesus legeme, for å vite med sikkerhet om Jesus virkelig ville sto opp fra de døde. Dette gjorde han for å få et sikkert svar på sin egen nagende tvil.

Men Josef stanset ikke der. Da Jesus var død og plassert i Josefs gravgrotte, fikk Josef med seg en tjener og fraktet Jesus døde legeme til en fjern del av sin store tomt, og gravde ned den døde Jesus. Sånn ville han være sikker på han hans tvil faktisk var riktig, og at Jesus ikke var Messias.

Men, som Jesus hadde lovet sine sønderknuste disipler, viste han seg faktisk for dem etter sin død. Men, i følge VmL, viste hans seg IKKE i sitt fysiske legeme, men i sitt åndelige legeme, eller sitt sjels legeme, som noen også kaller det. Med det ville Jesus trøste sine disipler og gi dem mot til å fortsette å utbre hans budskap om den kjærlige og tilgjengelige Gud, men beviste også en annen svært viktig ting for oss mennesker:

Han viste at ingen mennesker blir tilintetgjort ved sin død, men vi lever alle videre i det legemet som er usynlig på jorden om ikke Gud gjør det synlig, nemlig vår ånds eller vår sjels legeme. Dette er ikke et fysisk, jordisk legeme, men det legeme Gud skapte oss i, som vanligvis kun er synlig i den åndelige eller himmelske verden.

I følge VmL er himmelriket skapt av dette «stoffet», Guds åndelige stoff-form, som i himmelen er like virkelig som det fysiske stoffet er på jorden.

I følge VmL, sto altså Jesus ikke opp i sitt fysiske, halvratne legeme, men i sitt himmelske legeme, skapt av Guds lyskraft – et legeme som vi alle vil leve videre etter det fysiske legemets død. Men fordi Jesu døde legeme aldri ble funnet, trodde både disiplene og de andre som så Jesus, at han viste seg for dem i sitt fysiske legeme. Men det var altså ikke riktig.

Og når det gjelder alle de som påsto å ha sett den døde Jesus, er det kanskje nok å henvise til eventyret om fjæra som ble til fem høns. Alle mennesker er ikke helt sannferdige, men viderebringer usanne overdrivelser.

Om noen vil si at denne historier er helt usannsynlig, vil jeg si at den er langt mere sannsynlig enn at Jesus sto opp i sitt fysiske legeme. Og kanskje er faktisk sannheten at Jesu fysiske legeme ble stjålet og gravd ned? Jeg tror det var det som skjedde.

Om du har lyst til å lære mer om «Vandrer mod Lyset!», kan du lese [den boken](#) jeg har skrevet

om dette verket. Og i mine øyne burde vi ikke først og fremst minnes Jesus på første påskedag, men på langfredag, da han gikk gjennom den grusomste tortur og forferdelig henrettelse, som han gikk i møte uten å nøle, fordi han hadde en uutslettelig tillit til Gud og sin aldri sviktende tro på sin kjærlighetslære om Gud på jorden.

Hvorfor tillater Gud at barn lider?

Som et religiøst menneske blir jeg alltid glad når mediene tar opp religiøse emner. Så også når Resett kunne rapportere om at [selveste paven ikke kan forklare hvorfor Gud tillater at barna lider](#).

Nå synes jeg det er ganske merkelig at ikke paven har noe å si til denne åpenbare etiske problemstillingen, men samtidig er det i mine øyne ganske symptomatisk at kristendommen mangler svar på svært viktige spørsmål som det moderne mennesket undres over. Og slik sett, burde man kanskje gi paven kreditt for at han innrømmer at han faktisk ikke vet svaret på et slikt grunnleggende spørsmål. Kristendommen mangler svar på så mye.

Det er jo dessverre det som er tilfellet på så mange områder. Kirken og kristendommen er helt i villrede om svært viktige spørsmål som vedrører menneskenes liv på jorden. Hvorfor er vi i det hele tatt her? Hvorfor har livet på jorden blitt en kamp mellom godt og ondt? Hva skjer med oss når vi dør? Finnes himmelriket? Er Gud en person eller er han bare en slags «kraft» som svever rundt i universet?

Jeg skulle personlig ønske at paven hadde våget seg ut på en forsøksvis forklaring på det åpenbare store paradokset at Gud tillater at både voksne og barn lider, ja, at Gud i det hele tatt finner seg i at det onde finnes på jorden, og forårsaker forferdelige lidelser for så mange mange mennesker.

Mange kristne er overbevist om at Gud er allmektig og har skapt alt, og da blir jo den logiske følgen av det at Gud også har skapt det onde. Men da Gud er en allkjærlig Gud, kan selvsagt ikke dette stemme. En kjærlig Gud som utelukkende ønsker det gode for sine skapninger, ville selvsagt aldri skape ondskap med den hensikten å skape lidelse for sine barn.

Altså burde ethvert troende menneske akseptere at Gud overhodet ikke kan ha skapt det onde. Han kan definitivt ikke ha skapt alt. Dette er egentlig veldig elementær logikk. Vi kan ikke trekke noen annen slutning enn at det gode og det onde er universelle krefter som eksisterte uavhengig av Guds skapelse.

Det sitter sikkert svært langt inne for de fleste kristne å akseptere dette. Og når Gud sies å være allmektig, er det sikker like vanskelig å akseptere hvorfor han ikke bare avskaffer det onde, ja rett og slett utslette all ondskap og onde tanker og således gjøre menneskenes liv til en evig, problemfri tilværelse i herlighet og glede.

Men dette gjør altså ikke Gud. Det fremstår som en enkelt løsning på alle de problemene menneskeheten strir med, og ville innebære slutten på alle kriger, all sult, all vold, alle overgrep, ja kort sagt all lidelse. Hvorfor griper ikke Gud inn? Mitt svar på det er ganske enkelt: Dersom Gud i ett nå utslettet mørket, ville det resultere i at menneskeheten sluttet å møte på de utfordringene ethvert individ trenger for å utvikle seg.

Svaret er altså ikke så komplisert, om man aksepterer visse premisser, og ellers bruker ganske vanlig logikk. Å bruke menneskenes liv som grunnlag for å forstå denne problematikken, kan forklare mye.

Vi mennesker setter vårt avkom til verden, og de aller fleste av oss, gjør absolutt alt vi kan for å gi våre barn en start på livet som skal gjøre dem maksimalt godt skikket til å lykkes i livet. Vi gir dem etter beste evne materiell trygghet, vi gir dem vår kjærlighet og vår omsorg og vi støtter dem maksimalt når de møter sine ulike utfordringer.

Men vi vet alle at vi ikke kan hindre at våre barn opplever motgang og utfordringer i sine liv. Vi kan ikke gripe inn og overta deres liv slik at de unnslipper nederlag og skuffelser. Vi skulle kanskje ofte ønske at vi kunne frita våre barn for alle nederlag i livet, hvem har ikke ønsket det? Men det kan vi ikke, det vet alle, og hadde det egentlig vært ønskelig? Hadde vi gjort barna våre en tjeneste om de fikk gå gjennom livet og alltid være lykkelige og glade, og aldri noensinne oppleve noen motgang?

En slik tilværelse hadde neppe skapt et helstøpt menneske med personlig styrke og integritet. Vi hadde vel heller fått å gjøre med et temmelig bortskjemt og sutrende persilleblad som hadde vært totalt ute av stand til å møte livets utfordringer uten å bryte sammen.

Men de som spør hvorfor Gud ikke griper inn når barn lider, hvordan tenker de at dette skulle foregå, og hva ville konsekvensen bli for menneskeheten dersom Gud grep inn hver gang noen led og aldri lot noen ha det vondt?

Ville menneskeheten noensinne lære noe? Eller ville vi, som bortskjemte barn, blitt prisgitt Guds inngripen og selv blitt helt ute av stand til å løse menneskelige konflikter? Og hvordan skulle Guds inngripen ha skjedd? Skulle han stanse ethvert menneske som er i ferd med å gjøre noe ondt? Skulle han fryse dette menneskets tanker og handlinger og sette vedkommende helt ut av spill? Det synes vanskelig å se for seg at en rasende og emosjonelt opprørt person som f.eks. er i ferd med å slå en annen, brått stanses av Gud og forvandles til en kjærlig og glad person.

Og her kommer vi inn på et helt sentralt forhold mellom foreldre og barn og også mellom Gud og mennesket: Den frie viljen. Ingen foreldre er i stand til å undertvinge sine barns vilje deres egen, og kan ikke tvinge barnet til å oppgi sin egen vilje. Mange foreldre har forsøkt, men resultatet blir kun lidelse, trass og opprør, og i det lange løp vil barnet likevel gå sin egen vei.

Jeg vil mene at foreldre-barn forholdet er en kopi av forholdet mellom Gud og det enkelte mennesket. Gud har gitt oss en fri vilje, og den er hellig og ukrenkelig. Gud har lovet oss å alltid akseptere vår frie vilje og aldri gripe inn mot den. Følgen av dette, er at Gud ikke forhindrer all lidelse, akkurat slik som foreldre ikke kan frita sine barn for lidelse og motgang og heller ikke kan stanse sine barn dersom de begår kriminelle eller ondskapsfulle handlinger.

Det blir således like meningsløst å gi foreldrene (dersom de har vært gode foreldre) skylden dersom en person begår kriminelle handlinger, som å gi Gud skylden for at noen begår onde handlinger som påfører andre lidelse. Verden består av det gode og det onde, og Gud har gitt oss friheten til selv å velge hvilken av disse kreftene vi vil la styre våre liv. Og dette burde kanskje paven ha noe å si om? Det er jo faktisk ikke så ulogisk og uforståelig?

På akkurat samme måte som vi mennesker lider når våre barn lider, lider Gud når hans skapninger lider, men om Gud med ett nå slettet det onde, ville menneskeheten slutte å utvikle

seg, og ville bli stående på vårt nåværende nivå, helt uten utviklingsmuligheter. Vi må lære oss å forholde oss til det onde, og menneskeheten vil gradvis lære seg å avvise det onde, akkurat slik de fleste barn utvikler seg og lærer å ikke gi etter for sinne, sjalusi, onde ønsker og primitive drifter, og heller ønsker å bygge vennskap, fred og gode forhold for sine medmennesker.

Jeg fikk mange kommentarer da denne artikkelen ble publisert. Jeg har skrevet et tilsvarende svar til en del av innvendingene:

Det er visst mange som helt mangler evnen til å se logikken i det jeg skriver. Noen tro jeg mener at Gud ønsker at så og så mange mennesker skal voldtas, så og så mange skal drepes og så og så mange skal lide.

Dette er helt meningsløst å hevde på grunnlag av innlegget mitt.

Det må være helt klart for alle at jeg hevder at Gud ønsker at ingen skal lide, og ingen skal gi etter for ondskapen.

Men selv Gud må finne seg i at ondskapen er en av kreftene i universet. Gud ønsker at vi alle kun skal velge det gode. Hadde alle mennesker fulgt det gode, hadde ingen lidelse fantes i verden.

Dette fatter visst ikke alle. Det er vi mennesker som påfører andre lidelse og ikke Gud.

Gud gjør alt han kan gjennom tankepåvirkning for å påvirke oss til å velge det gode. Og Gud har gitt oss alle en samvittighet som forteller oss hva vi føler selv at vi burde gjøre.

Dessverre følger ikke alle sin samvittighet. De lar sinne, sjalusi, ondskap og onde lyster styre dem, og påfører andre forferdelige lidelser. Dette har de ansvaret for selv.

Jeg kan ikke helt skjønne at noen kan påstå at jeg og andre sitter trygt i våre hjem helt uten lidelse og reflekterer over det ondes problem, når mennesker i andre land lider. Hvordan kan de påstå at ikke vi i Norge også kan lide? Og når de kritiserer meg, hva vet de om hvilke lidelser jeg har opplevd?

Mange barn og voksne i Norge rammes av livstruende og invalidiserende sykdommer. Mange utsettes for overgrep og grov omsorgssvikt. Mange mobbes, bankes opp, blir utstøtt og isolert fra fellesskapet. Mange vokser opp med foreldre med rusproblemer og psykiske diagnoser.

Hvordan kan noen sitte å påstå at det er grotesk at også nordmenn undrer seg over hvorfor mennesker lider?

Noen hevder at de mer enn gjerne stanser sin egen utvikling for at all lidelse skal opphøre. Men det de ikke skjønner det er at dersom Gud stanser alle mennesker fra å følge sin egen vilje, så vil også alle andre mennesker stanse opp i sin utvikling.

For at menneskeheten skal utvikle seg i bedre retning, må flere og flere mennesker motstå ondskapen og velge det gode. Når flere og flere gjør det, vil vi styrke lysets krefter på jorden, og svekke de onde kreftene.

Det beste vi kan gjøre, er å følge vår samvittighet og alltid gjøre det vi vet er riktig. Gjennom århundrene vi livet til menneskene på jorden bli bedre og bedre, jo flere som velger det gode.

Ved å velge det gode, hjelper vi Gud til å utrydde mørket, og utrydde det onde. Men alle må gjøre en innsats selv for å gjøre seg fri fra det onde.

Vi burde takke Gud for at Han har lagt alt til rette for at vi i samarbeid med Han, at vi kan bidra til å utrydde det onde og befri menneskene fra all lidelse.

Det er kun snakk om tid før dette vil lykkes for oss, og hvert eneste menneske kan bidra til at det vil skje hurtigere.

Jesus ble ikke født på julaften, ikke i Betlehem, ikke i år null, han het Yeshua og Josef var hans kjødelige far!

Josef fra Nazareth bekymret seg for sin kone Maria, som hadde sterke veer med deres seneste barn. Heldigvis hadde de nærmeste nabokonene kommet til deres hjem for å bistå i fødselen, slik skikken var. Det var ikke Josef og Marias første barn, men de var alle født i deres hjem, i Nazareth, og Josef var deres far, akkurat som han var det nye barnets kjødelige far

Josef hadde arbeidet hardt for å skaffe familien et godt hjem, selv om mange israelitter så skjevt til ham fordi han tok arbeid for den romerske okkupasjonsmakten. Men Josef prioriterte sin families velferd og særlig ville han at det skulle gå godt for den nye sønnen, som de ble enige om å kalle Jesus.

Josef ville gjerne lære ham opp i sitt eget yrke, slik at han kunne leve et trygt liv som tømrer og snekker. Mens Maria var svært opptatt av at han skulle bli opplært i deres forfedres tro, slik at han kunne føre alle familiens tradisjoner videre.

Men til begge foreldrenes skuffelse, viste ikke Jesus noen interesse for å bli håndverker, og han tok tidlig til motmæle mot de skriftlærdes lære om Gud. Jesus dannet seg sine egne meninger allerede i ung alder, og han skjønnte ikke hvorfor de gamle skriftene fortalte om en Gud som tidvis var en kjærlig og tilgivende Gud, og tidvis en hevngjerrig, voldelig og grusom Gud. Jesus fikk ikke dette til å stemme med det bildet han bar med seg i sitt indre av en barmhjertig og kjærlig Gud, som elsket alle sine skapninger like høyt.

Jesus hørte mye snakk om at de gamle profetene hadde varslet at det skulle bli født en frelser og en profet fra Gud, og da Jesus nærmet seg voksen alder, vakte Gud det håpet i hans tanker at det var han som var den ventede Messias. Men Jesus turte først ikke å feste lit til disse tankene.

Begge Jesu foreldre ble skuffet over at deres sønn gikk sin egen vei, og tok avstand både fra sin mors tilslutning til den tradisjonelle jødedommens lære, og farens ønske om at sønnen

hans skulle skaffe seg et nyttig yrke. Disse uoverensstemmelsene mellom Jesus og hans foreldre fortsatte å være en konflikt mellom Jesus og Josef og Maria gjennom hele Jesu liv.

Slik sett var Jesus i opposisjon til sine foreldre slik veldig mange ungdommer også er i vår tid.

Og vi vet alle at Jesus ble en religionsgrunnlegger og reformator, som gikk mot alt det de jødiske skriftlærde stor for. De hadde all makt over religionsutøvelsen, som var regulert av strenge forbud og påbud. Hans kanskje aller viktigste budskap, var at alle sto helt fritt i å kontakte Gud gjennom en bønn uansett hvor og når de måtte ønske det.

Og ikke minst var hans budskap at Gud elsker samfunnets aller minste, betydningsløse, utstøtte og «usle» like høyt som den «rettroende» som utbasunerer sin prektighet fra alle gatehjørner.

Men dessverre ble dette for vanskelig å akseptere fullt ut for hans samtidige, og de forvansket Jesu enkle kjærlighetslære og etablerte troskrav og dogmer som var helt fjernt fra hva Jesus hadde prediket. Fra å være en revolusjonær lære som bygde på total frihet til å følge sin egen samvittighet, ble også kristendommen en dogmatisk religion som truet med helvetes evige lidelser dersom man ikke hadde den rette tro – det var det stikk motsatte av Jesu lære.

Men Jesus fulgte sin samvittighet, og søkte aldri noe for sin egen del, men viet sitt liv til å hjelpe de syke og fattige og han fortalte israelerne om hvordan han oppfattet at den sanne Gud var – vår alles kjærlige og tilgivende far. Og Gud støttet han helt til prestskapet, i frykt for sin egen makt, bestemte seg for å ta ham av dage. Og da Jesus hang på korset, var det hans mor som uttalte de ordene som senere er tillagt Jesus, «Se, din far har forlatt deg.» Det kunne aldri falle Jesus inn å tro at han var forlatt av Gud.

Denne fortellingen om Jesus, er sannsynligvis langt mer korrekt enn det vi kan lese i evangeliene. Min fortelling er inspirert av det danske religiøse verket [«Vandrer mod Lyset!»](#)

Men er det ikke ganske utrolig og ikke minst provoserende når jeg påstår at Jesus ikke ble født på julaften, ikke i år null, ikke i Betlehem, at han het Yeshua og at Josef var hans kjødelige far? Motsier det ikke alt det evangeliene står for – og ikke minst juleevangeliet, som så mange elsker? Joda, men faktisk er det ikke særlig vanskelig å dokumentere at mine påstander absolutt holder mål.

Jeg henviser en god del til den kristne evangelisten og forfatteren [Ulf Magne Løvdahl](#) i de følgende avsnittene – han skriver meget klokt og fordomsfritt om disse emnene.

De fleste av påstandene burde være velkjente for de fleste kristne. Man har visst lenge at den katolske munken Dionysius Exiguus, som ville telle seg tilbake til år 0 ved å gå gjennom hele rekken av romerske keisere baklengs, «glemte» en keiser, og Herodes som var konge da Jesus ble født, døde i år 4 f Kr. Dette innebærer at Jesus selvfølgelig ikke kan ha blitt født i år null eller 1, men at [han sannsynligvis ble født ca 5 år F. Kr.](#) Så da hele verden feiret 2000 års-jubileet, så hadde egentlig jubileet skjedd fem år tidligere! Litt komisk å tenke på.

Likeledes er de aller fleste forskere enige i at Jesus ikke kan ha blitt født 24. eller 25. desember. Juleevangeliets fortellinger om at gjeterne hadde sauene gående ute på marken da

Jesus ble født, kan bare bety at Jesus ikke ble født om vinteren. Men det er ikke det eneste som tyder på at Jesus ikke ble født på julaften. Også visse detaljer rundt varselet av fødselen til Marias slektning, Elisabeth, og varselet om Marias graviditet, avslører at [Jesus sannsynligvis ble født om høsten](#), omtrent da jødene feirer [løvhyttfesten](#).

Så kommer vi til åstedet for Jesu fødsel. Historikere er ganske enige om at det [ikke ble arrangert noen folketelling i år 0 eller 1](#), så Josef og den gravide Maria, har neppe foretatt noen reise til Davids stad, Betlehem, slik det skildres i juleevangeliet. Det er også mange motsigelser i evangeliene skildring av Jesu fødsel, f eks [skjedde fødselen neppe](#) i en stall og de tre vise menn besøkte ikke familien rett etter Jesu fødsel. Og hvor ble de fleste barn født hen da Jesus ble født? Jo, hjemme i foreldrenes eget hjem. Og Jesu familie bodde i Nazareth og sannsynligheten er aller størst for at Jesus rett og slett ble født hjemme.

Man kan jo spørre seg om hvordan historien som fortelles i juleevangeliet har oppstått, og personlig antar jeg at dette har mye å gjøre med at evangelistene meget gjerne ville knytte Jesus til Betlehem, Davids by, da det understrekes at Jesus var av Davids ætt. Og Matteus evangeliet begynner således med å sitere hele [Jesu stamtavle, som skal bevise Jesu slektskap både med Abraham og David](#). Slik begynner evangeliet: «Dette er ættetavlen til Jesus Kristus, Davids sønn og Abrahams sønn:» Og slik avslutter ættetavlen: «...og Jakob ble far til Josef, Marias mann. Av henne ble Jesus født, han som kalles Kristus.»

Denne slutten gjør altså at hele ættetavlen ramler sammen og blir meningsløs. I stedet for å bevise Jesu slektskap med Abrahams og Davids ætt, beviser den det motsatte. Jesus er hverken i slekt med Abraham eller David, for ættetavlen slår jo fast at Josef ikke er Jesu far. Hele denne starten av Matteus Evangeliet er helt meningsløs, og ethvert tenkende menneske, bør forstå at det opprinnelig sto at Josef var Jesu far. Dette er åpenbart et av de avsnittene i evangeliene som ble redigert for å tilpasses den voksende troen på at Jesus ble født av en jomfru, slik alle de selvutnevnte profetene på denne tiden hevdet.

Så til slutt til Jesu navn på hans eget språk. Jesus var fra Nazareth, og språket som taltes der, var arameisk, som sannsynligvis var Jesu morsmål. Og ifølge kilder på internett, var [den arameiske versjonen av Jesus, Yeshua](#). Flere og flere kristne har begynt å bruke dette navnet, som altså ganske sikkert er det autentiske navnet til Jesus. Men det må selvsagt være opp til den enkelte om man foretrekker det godt etablerte, Jesus eller Kristus.

For noen vil sikkert alle disse opplysningene virke provoserende. Men egentlig burde de være velkjente for enhver som regner seg som kristen. Men det rare, i mine øyne, er at mange kristne overhodet ikke har noen interesse av å finne ut hva som er de historiske sannhetene, men tviholder på de etablerte mytene og dogmene. Det er nesten så de opplever det som en trussel å få greie på at det de alltid har trodd på, faktisk ikke stemmer.

For meg er det helt motsatt. I mange år har mitt motto for alt jeg skriver vært at det ikke må finnes en eneste sannhet jeg ikke skal være villig til å se i øynene, uansett om det går helt på tvers av det jeg tidligere har trodd.

Men la oss alle la julefreden senke seg over oss og delta i en felles bønn om kjærlighet og fred på jorden.

Om kristendommen - stanset all religiøs utvikling opp for 2000 år siden?

Den store responsen på mine artikler her på iNyheter om kristendommens trosgrunnlag, har vært skikkelig gledelig. De mange innspillene fra ulike debattanter har gitt meg inspirasjon til å ta opp stadig nye emner. I den seneste debatten slo deg meg, at en del kristne er så fastlåste i de nesten 2000 år gamle tekstene i evangeliene, at de ikke har slått dem at det faktisk kan ha skjedd noe som burde endre vår forståelse av religiøse spørsmål i løpet av alle disse årene. 2000 år er svært lang tid. Men burde troen stå stille?

Verden har utviklet seg enormt fra den tiden da Jesus vandret på jorden. Mange innbiller seg at alt blir bare verre og verre, men faktum er at livskvaliteten for de fleste jordboerne er så mye bedre for de fleste at en sammenligning med livet for 2000 år siden nærmest ikke gir mening.

Misforstå meg ikke, jeg er ikke kynisk og jeg er fullt klar over at mange mennesker lider under sult, krig og fattigdom, og jeg ønsker selvfølgelig intet annet enn at alle mennesker skal få en god livskvalitet. Men tenk på det, hvor var vi nordmenn i år 0? Primitive huleboere som levde av jakt og sanking?

Og hva er vi i dag? Et av verdens rikeste land, et høyt utviklet teknologisamfunn og verdensledende på de aller fleste områder.

På verdensbasis viser alle undersøkelser at det blir stadig færre væpnede konflikter, stadig flere alvorlige sykdommer utryddes, det er stadig færre analfabeter og den generelle samfunnsvelferden er i [stadig bedring til flere og flere land](#).

I mine øyne burde det være et viktig eksistensielt spørsmål for alle troende mennesker om denne helt enorme utviklingen i livet på jorden, har en tilsvarende utvikling av forholdene i den åndelige verden. Og bør samfunnets utvikling i retning av større velferd, større toleranse for annerledeshet, øket grad av innlevelse, forståelse og omtanke for andre få oss til å innse at også eldgamle religiøse oppfatninger trenger å moderniseres?

Det er ikke tvil om at kirken følger med i tiden. Veldig mye har endret seg i kirkens holdninger i viktige trosspørsmål, og det er etter min oppfatning meget gledelig, selv om jeg absolutt ikke liker at kirken har blitt mer og mer politisk og tar stilling i politiske spørsmål, og da gjerne faller ned på å støtte venstresidens oppfatninger. Dette burde absolutt ikke være kirkens oppgave.

Kirken burde holde seg til religiøse spørsmål, og gjerne ta opp i seg den generelle samfunnsutviklingen hva angår verdispørsmål og revurdere de trosspørsmålene som i dag fremstår som uforståelige, selvmotsigende, ukjærlige og utdaterte. Kirken bør ganske enkelt sette et nytt lys på sitt trosgrunnlag, og revurdere sitt 2000 år gamle dogmeregime.

Og hva med å reflektere over om det kan ha skjedd avgjørende ting også i den åndelige verden, som faktisk har påvirkning på livet her på jorden?

Jeg vet at for mange kristne er det helt utenkelig å tenke seg at de kan finne nye svar på sin tro. Alt som er å si, ble sagt for 2000 år siden, og det finnes ikke mer å legge til. Alle svar, kan finnes i Bibelen, og alt nytt er kjettersk og djevelens verk.

Men samtidig har de siste månedenes og ukenes meningsutvekslinger på i Nyheter og min egen FB-side vist for meg, at mange kristne også har åpnet seg for nyere måter å oppfatte trosspørsmål på. Og det går faktisk helt til topps i den norske kirke. Flere nåværende og pensjonerte biskoper avviser troen på helvete, og mener at alle mennesker, uansett tro, blir tatt vare på etter sitt liv.

Dette er meget gledelig, etter min mening. Vi trenger kirken, vi trenger at folk flest tror på noen høyere verdier og ikke bare nyter sine egodrifter og søker materielle goder. Vi trenger kirken til å inspirere oss til at det faktisk har verdi å gjøre noe for andre og å leve etter høyere idealer enn bare å dyrke sine egne drifter.

Men selv om kirken har utviklet seg i en meget positiv retning, har de ikke turt å ta skrittet fullt ut og erklære at de ikke lenger står for de gamle dogmene som ble skapt for nærmere 2000 år siden, da menneskeheten fremdeles sto på et meget primitivt nivå. De som skapte kristendommen på grunnlag av Jesu forkynnelse var åpenbart sterk preget av forhistorisk og hedensk tankegang, og blandet inn datidens misforståelser, og skapte en salig blanding av Jesu enkle kjærlighetslære og datidens overtro.

Mange nordmenn, både tidligere kristne og tidligere ateister eller agnostikere søker i vår tid etter noe å tro på, som gir mer mening enn å tro på helvetes straff og offerdrap. Disse dogmene er helt umulig å tro på for moderne, reflekterte og intelligente mennesker. Det er simpelthen for dumt. Og at kirken ikke offentlig tar avstand fra dette, gjør dessverre at de skyver unge mennesker vekk fra seg.

Selv avviste jeg disse dogmene allerede som ung konfirmant for mer enn 50 år siden. Men jeg var likevel på søken etter noe å tro på. Jeg følte meget sterkt at den offisielle kristne troen umulig kunne være riktig, men jeg hadde en sterk følelse inne i meg, som gikk ut på at det finnes en åndelig verden og at Gud faktisk eksisterer. Jeg kunne bare ikke akseptere at den fantastiske verdenen vi lever i og den utrolige skapningen vi mennesker er, kan ha oppstått på grunn av tilfeldigheter. Livet og verden er simpelthen FOR fantastisk til at jeg kunne avvise at det ligger en intelligent skaper bak.

Så jeg brukte mange år av mitt liv til å forsøke å finne ut om det finnes kilder til religiøs tro som er av nyere dato enn det 2000 år gamle nye testamentet. Jeg søkte i alternative bokhandlere og fant massevis av bøker om new age og ulike «kanaliseringer» fra den oversanselige verden, men ingenting av det tilfredsstilte egentlig mine krav til at alt som stammer fra Gud, må ligge milevis over alle jordiske teorier om universets sammenhenger.

Det er vel derfor jeg har ganske stor forståelse for prinsesse Märtha og hennes forlovede. De har sikkert vært ute på den samme veien på meg, og forsøkt å finne noe å tro på som gir mening ut fra et moderne menneskes ståsted. Jeg tror også på healing, slik som dem, og det kan vel neppe være tvil om at Jesus var en svært kraftfull healer. Men mye av det andre som Durek og Märtha står for, anser jeg som ren overtro. (Men det vil sikkert mange også si om min egen tro!)

Det jeg synes kirken snarest mulig burde ta offisiell avstand fra, er troen på helvete og troen

på at alle som ikke tror på soningsdøden skal lide i evighet i helvete. Dette KAN ikke være i overensstemmelse med Jesu forkynnelse av Gud som en allkjærlig, barmhjertig og tilgivende Gud. Men, på den annen side: Det virker jo faktisk som om Jesus advarte sine tilhørere om at det fantes et helvete, der alle syndige mennesker ville havne i? Og ja, det er jo ikke utenkelig at et slikt åndelig «helvete» faktisk eksisterte da Jesus levde?

Men betyr det automatisk at mennesker fremdeles dras til et ondskapens sted når de dør også i vår tid. Det er ingenting som tyder på det. Mange mennesker som har nær-døden-opplevelser forteller om sine opplevelser da de var nær ved å dø. Men forteller noen av dem om at de var på vei til et ondskapens sted der onde ånder hadde bolig? Nei, ingen! Alle forteller at de ser et lys, de ser sine slektninger stå klart til å ta kjærlig imot dem og de føler en uendelig fred og dyp kjærlighet.

Burde vi ikke ta dette som et bevis på at dersom helvete en gang eksisterte, så er det ingenting i vår tid som tyder på at det fremdeles finnes et slikt ondskapens rike? Og om vi bygger på Jesu forkynnelse, finnes det ingen holdepunkter for å tro at det var Gud som i sin tid skapte helvete som et sted for å straffe de ikke-troende. Opprinnelsen til helvete, må ha vært en helt annen.

De kristne som tror på de evige lidelsene i helvete, innbiller seg jo at det er den manglende troen på Jesus soningsdød som fører til at folk skal lide evig i helvete. Men ifølge Bibelen, eksisterte altså helvete allerede mens Jesus levde, og Jesus advarte mot at de som falt dypt for mørket, kunne bli dratt mot et ondt sted, og ikke ville klare å nå hjem til sin bolig i himmelriket.

La meg for sikkerhets skyld gjøre klart, at når jeg omtaler et mulig ondt sted, så dreier det seg ikke om en fysisk verden som bestod av det jordiske, fysiske materiale, men om et «helvete» i åndelig forstand, usynlig for det jordiske øye, der åndelig vesener kunne oppholde seg, usett for fysiske mennesker. Men den onde utstrålingen fra disse falne åndene, kunne nok meget godt merkes, og de hadde makt til å inspirere menneskene til å begå onde gjerninger. Men noe slikt, merker vi ingenting til i dag.

På bakgrunn av Jesu forkynnelse om Gud som en allkjærlig, barmhjertig og tilgivende Gud, så burde det simpelthen være umulig å tro at Gud hadde opprettet et helvete for å straffe uskyldige mennesker i all evighet. Det må ha vært en helt annen opprinnelse til dette onde stedet, der menneskenes sjeler endte opp dersom de hadde falt for mørket. Og hvem kan ha skapt noe slikt? Jo selvfølgelig: Den ondeste av de onde, ånden som falt for mørket og skapte all verdens ondskap: Djevelen. Han og hans medsammensvorne forlot himmelriket og måtte ha andre boliger nær jorden, og slik oppsto kanskje helvetessfæren?

Det kan være nærliggende å tenke seg at helvete var boligene til de onde åndelige vesenene som hadde forlatt Guds rike, og at de ønsket å tiltrekke seg alle døde mennesker som hadde levd et liv i mørket og påført andre lidelser og ondskap. Og jo mer formørket et menneske var som en følge av sin samvittighetsløse livsførsel, jo vanskeligere hadde vedkommende for å motstå de onde kreftenes dragning til mørkets boliger.

DET er en helt annen forklaring på helvete som burde gi mening for alle oss som tror på en kjærlig, barmhjertig og tilgivende Gud.

Det er altså ingen i vår tid som forteller om at de var på vei til helvete da de hadde nær døden opplevelse! Det kan ikke bety noe annet enn at helvete ikke lenger eksisterer. Og hva kan være forklaringen på at helvete er slettet? Jo, etter min mening, er den eneste troverdige forklaringen at djevelen selv har vendt hjem til Gud og nå befinner seg i himmelriket, og helvete er tomt og utslettet.

Som jeg har beskrevet tidligere i denne artikkelen, så er det svært mye i vår verdens utvikling som tyder på at mørket har blitt sterkt svekket. Alt går fremover med menneskeheten, fler og fler får det bedre, det blir færre kriger, færre analfabeter, færre store epidemier og det blir fred i flere og flere deler av verden. Dette burde bekrefte for oss troende at mørkets krefter, det ondes leder og hans sammensvorne har mistet mye sin onde makt.

Og for å igjen vende tilbake til evangeliene. Kan vi finne grunnlag i Jesu forkynnelse for å tro at djevelen noensinne ville vende tilbake til Gud? Ja, så absolutt. Jesus talte ofte i lignelser til sine tilhørere, og etter min mening forutså han djevelens omvendelse i lignelsen om den bortkomne sønn. ([Lukas, 15, 11-32](#)). Denne lignelsen er etter min mening et forvarsel om at Jesus visste godt i sitt indre at det kun var et tidsspørsmål før djevelen ville bli vunnet tilbake til lyset.

Og i denne lignelsen viser Jesus med all tydelighet hvordan Guds vesen er: Gud avviser ingen, han knuser eller tilintetgjør ingen, han tar imot enhver angrende synder med åpne armer, kjærlighet og tilgivelse. Jesus visste åpenbart hva som ville skje om selv den dypest falne av alle, ondskapens hersker, selve arkitekten bak all verdens lidelse omvendte seg og vendte tilbake til Gud: Himmels engler ville juble og Gud ville motta den hjemvendte sønn med kjærlighet.

Og denne seieren i den åndelig verden, medførte at fred og kjærlighet også ble sterkere på jorden. Fremgangen er enorm, selv om mørket åpenbart fremdeles er sterkt og kjemper imot med all kraft. Det ser vi også tydelige rundt omkring i verden. Lyset vil alltid seire i det lange løp. Guds mølle maler kanskje langsam på grunn av menneskenes frie vilje, men i siste ende vil lyset seire over mørket.

De tidligere artiklene i denne serien har handlet om den [hellige treenigheten og Jesu enhet med Gud](#), spørsmålet om [Gud var nødt til å få ofret Jesus](#) for at han ikke skulle helt oppgi menneskeheten, samt troen på [evig lidelse i helvete for de ikke-troende](#) i [to deler](#).

Jeg bør også tillegge at jeg, i tillegg til evangeliene, er sterkt inspirert av det danske verket, «Vandrer mod Lyset!» fra 1920. Slik jeg ser det, er denne boken en ekte guddommelig åpenbaring i moderne tid. Så ja, jeg tror at Gud har fortsett å tale til oss selv i vår tid. Se min bok der jeg forteller om hvordan «Vandrer mod Lyset!» ble til og der jeg [presenterer innholdet](#).

Koranbrenning sett i lys av landenes ulike utviklingsnivå.

Det har vært mye diskusjoner om vi bør tillate koranbrenning i det siste. De fleste av de jeg pleier å være enig med, er helt kategorisk og absolutt tilhenger av at det må være

tillatt – punktum finale. Gir vi etter for kravene fra den muslimske verden, kommer det snart krav om å forby alt mulig annet, og vips, så har vi innført sharia i Norge.

Som sagt så vil nok de aller fleste jeg pleier å være enig med, protestere heftig dersom jeg så mye som antyder at vi kanskje kunne forsøke å finne løsninger på dette dilemmaet uten at vi forbyr noe, men lager noen regler som kan bidra til at dette ikke blir en så enorm kilde til raseri i den muslimske verden.

For at det er et dilemma, synes jeg vi må være så ærlige å innrømme. Koranbrenning som kringkastes til hele den muslimske verden, vekker enormt med raseri, voldelige opptøyer, angrep på og brenning av ambassader, og ikke minst økt fare for terroranslag mot oss. Det blir litt dumt å ikke ville være med på at koranbrenningen både setter liv i fare, og ellers skaper splittelse og uro.

Ja, men det er ikke vår skyld, sier man, det er bare muslimene som er så utrolig primitive og fundamentalistiske. Og det er jo riktig. Det er svært overdrevne reaksjoner i våre øyne, og det påfallende er, at muslimene gjerne brenner ned ambassader og flagg og dreper mennesker i tillegg som et svar på koranbrenning.

Men, så er spørsmålet: Når vi innser at den muslimske verden mangler den sivilisasjonsutviklingen vi har vært gjennom, og på mange måter reagerer som små, umodne barn, er det noe vi muligens burde ta et visst hensyn til, uten at vi dermed aksepterer deres primitive reaksjoner?

Verden kan på mange måter sammenlignes med en skolegård, der det finnes elever helt fra 1. klasse, som helt mangler de større elevenes modenhet, og som ennå ikke har lært særlig mye om empati og toleranse. Og så har vi avgangselevne, som har mange års skolegang bak seg, som (forhåpentligvis) har blitt langt mer modne, rasjonelle og klartenkte og ikke så lett reagerer kun på impuls, men som har lært å tenke seg om og bruke fornuften.

Der har vi den muslimske- og den vestlige verden i et nøtteskall. De fleste muslimske land står fremdeles på et relativt primitivt nivå særlig hva angår islams makt over alt samfunnsliv, de har primitive straffelover og barbariske straffemetoder. Mens derimot de vestlige landene har utviklet toleranse, inkludering, rettferdig lovgivning og humane straffer.

Sette i lys av dette: Burde vi kunne forvente noe mer av oss enn av de uutviklede muslimske landene, eller skal vi kreve å være like primitive som dem? Som om en 10. klassing skulle forsvare sine handlinger med at «jammen det gjør jo førsteklassingene. De slår og sparker og da krever jeg også å få slå og sparke». Skolen ville selvsagt ikke godta en slik begrunnelse for dårlig oppførsel. Man forventer mer av en moden, reflektert og utdannet 10. klassing enn av en liten 1. klassing som nettopp har begynt på skolen.

Noen ganger lurar jeg virkelig hva som motiverer dem som brenner koranen i full offentlighet! Fremstår det som en klok og reflektert handling? Oppnår de noe godt med det de gjør? Skaper de økt forståelse og toleranse? Selvfølgelig ikke. Det vet vi alle. De oppnår det motsatte. Raseri, splittelse, hat og vold. Hvorfor gjør de det, da?

Jeg vet ikke. Men noen ganger minner disse koranbrennerne meg mye mer om den umodne 1. klassingen enn den kloke 10. klassingen. (For ikke å si at de minner aller mest om en 1. klassing med alvorlig tilfelle av ADHD!) Har de en viss nytelse av den makten de føler at de har? De klarer å skape raseri i store deler av verden, og vi som har jobbet i skoleverket i mange år, vet godt at enkelte mennesker elsker å provosere og krenke andre. Jo verre de oppfører seg, jo mer trives de.

Skal det liksom være disse som skal få stå som representanter for den vestlige verden? De som selv ser ut til å stå på nivå med den muslimske verden?

Men så har vi ytringsfriheten, da. Den står svært høyt i vår del av verden, og mange vil for all del ikke begrense den på noen som helst måte, koste hva det koste vil. Mange vil sikkert kalle dem ytringsfundamentalister, men personlig har jeg i utgangspunktet forståelse for dette standpunktet.

Derfor tror jeg egentlig ikke et forbud mot å brenne koranen vil være den beste måten å reagere på. Men hva annet kan vi gjøre?

I Politiloven paragraf 11 står det at politiet kan nekte gjennomføringen av et arrangement dersom det er grunn til å frykte at det vil forstyrre offentlig ro og orden på en alvorlig måte. Jeg er ikke i tvil om at flere av de koranbrenningene vi har sett i Norge de siste årene, har forstyrret ro og orden. Nå er det ikke koranbrennerne selv som har opptrådt truende eller voldelig, men det har motdemonstrantene, som ofte har tydd til både steinkasting, vold og ramponering.

Og så kan man sikkert med rette si, at det vil være urettferdig å nekte koranbrenningen når det ikke er de som lager bråk og opptøyer.

Men finnes det noen andre muligheter? Til å tillate koranbrenning uten at det vekker så enormt mye oppstyr og raseri? I mediene fremgår det at både svenskene og danskene vurderer andre former for å begrense skadevirkningene av offentlig koranbrenning. Og svenskene vurderer visstnok å forby koranbrenning foran ambassader.

Norges fremste ytringsfrihetsekspert har spurt om dette kan være effektivt, all den tid det er kringkastingen av koranbrenning via sosiale medier som kanskje provoserer aller mest. Vel, det vil jo vise seg, dersom man tester ut visse begrensninger.

Personlig synes jeg absolutt det kan være veien å gå å regulerer hvor koranbrenning kan foregå. Kanskje kan vi forsøke å gå enda lenger enn å bare forby brenningen foran ambassader.

Vi kan gi politiet fullmakt til å avgjøre hvor koranbrenningen tillates å foregå og til å nekte koranbrenning på alle offentlige steder der den vil vekke stor oppsikt, men at den kan tillates på avsidesliggende steder, der det ikke vil være noe publikum som vil la seg provosere. Og så kan vi jo også oppfordre mediene til å holde seg unna, og ikke gi koranbrennerne den oppmerksomheten de ønsker og håper på.

Jeg kan ikke skjønne at det liksom skal være en menneskerett å stå foran ambassader, mitt i boligstrøk eller i områder der det bor mange muslimer og brenne en bok som mange anser som hellig. De som på død og liv gjerne vil provosere og krenke folk, kan i ytringsfrihetens navn få utføre sitt ærend, men gjøre det et sted hvor de omtrent er alene. Det skulle ikke være vanskelig å finne egnede steder.

Så slipper vi andre at disse provokatørene skal være representanter for vårt siviliserte samfunn! Jeg anser dem som destruktive krefter som finner glede i å provosere, skape ufred og vold.

Til slutt en liten hilsen til de av mine venner som kanskje har latt seg provosere nå: Jeg vet at mange av dere er kristne eller anser kristendommen som den aller beste religionen. Husker dere hva Jesus ønsket av oss?

Jo, han sa: «Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn». (Matteus 5:9).

Skaper de som brenner koranen fred? Nei, jeg tror ikke det. De skaper ufred, sinne og vold.

Politikk og samfunn.

AUF's voldsforherligelse rundt leirbålet!

La meg først gjøre oppmerksom på at jeg alltid har vært pasifistisk og motstander av all vold. Dette er så grunnfestet i meg at jeg ikke kunne avtjene verneplikt, og heller aldri har deltatt i noen form for voldelige oppgjør.

Jeg registrere i disse dager at AUF og hele venstresiden ber om et politisk oppgjør med ABBs terror for ti år siden. Vi tar alle avstand fra dette massedrapet, og det samme gjaldt dem som gjerne omtales som de høyreekstremistiske i Norge. ALLE har tatt avstand fra drapene og alle ble dypt preget av at et stort antall av våre ungdommer ble drept av en sinnssyk morder. De såkalt høyreekstremer i Norge kalte ABB for et monster og tok tydelig avstand fra hans umenneskelige handlinger.

Likevel krever altså AUF og Ap et politisk oppgjør med det politiske grunnlaget for massedrapene, et massedrap som ingen støttet. Hva er det egentlig de vil ta et oppgjør med?

Og for å spørre på en annen måte: Krever AUF og AP også et oppgjør i sine egne rekker, mot alle dem som sang om at deres badekar skulle fylles av Unge høyres blod, at Carl I Hagen skulle gjelles med et rustent hakekors, Thorbjørn Jagland skulle henges osv?

Vet norsk offentlighet at AUF sang svært voldelige og blodige sanger gjennom mange år på Utøya, der de ba om at det måtte utøves stygg vold, selv mot deres egne politikere, som f eks Thorbjørn Jagland, som de altså sang om å henge?

Kan vi forvente et oppgjør hos AUF og venstresiden for øvrig om deres voldsforherligelse? Jeg gjengir en tekst her, som mange AUF-medlemmer har bekreftet at de sang i mange år på Utøya. Ja, sannsynligvis har vel både Jens Stoltenberg og mange andre nåværende Ap-politikere vært med på å synge denne oppfordringen til drap, lemlesting og vold mot navngitte personer.

Hvorfor i all verden er ikke AUF sin egen voldsforherligelse en del av det såkalte "oppgjøret" mot massedrapet 22. juli for ti år siden?

Den Raude Revolusjonen Kjem!

Vi skal gifte bort Kjell Magne med en homse fra Hawaii,
Vi skal gifte bort Kjell Magne med en homse fra Hawaii,
Vi skal gifte bort Kjell Magne med en homse fra Hawaii,
Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng Norge, Norge ut av NATO,
Norge, Norge ut av NATO,
Norge, Norge ut av NATO,
Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal melde Valgerd Svartstad Haugland inn i LLH,

Vi skal melde Valgerd Svartstad Haugland inn i LLH,
 Vi skal melde Valgerd Svartstad Haugland inn i LLH,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng EU, EU ut av verden,
 EU, EU ut av verden,
 EU, EU ut av verden,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal fylle våre badekar med Unge(onde) Høyres blod,
 Vi skal fylle våre badekar med Unge Høyres blod,
 Vi skal fylle våre badekar med Unge Høyres blod,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng kirka, kirka ut av staten,
 kirka, kirka ut av staten,
 kirka, kirka ut av staten,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal sette byråd Tornås til å vaske opp på Blitz,
 Vi skal sette byråd Tornås til å vaske opp på Blitz,
 Vi skal sette byråd Tornås til å vaske opp på Blitz,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng Harald, Harald ut av Sonja,
 Harald, Harald ut av Sonja,
 Harald, Harald ut av Sonja,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal denge Willy Haugli med en lang og hard batong,
 Vi skal denge Willy Haugli med en lang og hard batong,
 Vi skal denge Willy Haugli med en lang og hard batong,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng Verdensbanken ut av verden,
 Verdensbanken ut av verden,
 Verdensbanken ut av verden,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal slippe Kristin Devold fra et nato bombefly,
 Vi skal slippe Kristin Devold fra et nato bombefly,
 Vi skal slippe Kristin Devold fra et nato bombefly,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Syng George Bush, George Bush ut til fronten,
 George Bush, George Bush ut i fronten,
 George Bush, George Bush ut i fronten,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal gjelle Carl I. Hagen med et rustent hakekors,

Vi skal gjelle Carl I. Hagen med et rustent hakekors,
 Vi skal gjelle Carl I. Hagen med et rustent hakekors,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal kaste Einar Steensnes fra en oljerigg til havs,
 Vi skal kaste Einar Steensnes fra en oljerigg til havs,
 Vi skal kaste Einar Steensnes fra en oljerigg til havs,
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Vi skal henge Torbjørn Jagland fra ei bærekraftig eik.
 Vi skal henge Torbjørn Jagland fra ei bærekraftig eik.
 Vi skal henge Torbjørn Jagland fra ei bærekraftig eik.
 Når den raue revolusjona kjem, klart vi kjem!

Ble norsk politi bevæpnet med skytevåpen nedkjempet av en mann med pil og bue?

Etter som flere opplysninger om terroranslaget mot Kongsberg, der fem personer ble drept kommer frem, er det så man blir mer og mer vantro.

Vi får vite at tre politibetjenter konfronterte terroristen i et butikklokale, men at han skjøt piler mot dem, så de måtte trekke seg tilbake og iføre seg verneutstyr før de kunne aksjonere videre.

I mellomtiden kom terroristen seg unna og myrdet fem mennesker på bestialsk vis. Vitner forteller om skrik i dødsangst så grufulle at de aldri kommer til å glemme angsten og frykten så lenge de lever.

Hva er det med norsk politi? Med skarpladde våpen klarte de altså ikke å få skutt en terrorist som hadde pil og bue? -De kom ikke i posisjon til å skyte, sies det.

Hva? I en butikk er det oftest fullt av reoler der man kan skjule seg og liste seg innpå en person som truer med pil og bue. Det må da være mulig for tre personer å komme fra ulike kanter og skyte mot mannen? Ikke for å drepe, selvfølgelig, men for å uskadeliggjøre. Et skudd i beinet burde være tilstrekkelig for å stanse en potensiell drapsmann.

Eller trakk politibetjentene seg bare ut av butikken igjen for å iføre seg skuddsikre vester, mens terroristen fikk fritt leide ut av butikken via vare-utgangen bak i butikken? Skjønnte ikke betjentene at de burde sende en av dem rundt på baksiden for å sperre den fluktmuligheten?

Er norske politibetjenter så redde for eget liv, at de tenker så mye på egen beskyttelse at de heller lar en truende og farlig mann stikke av enn å risikere noe for egen del?

Ja, spørsmålene etter disse temmelig uforståelige hendelsene er mange og påtrengende.

Vi bør kanskje også sette slike hendelser i sammenheng med både politiutdanningen og samfunnets generelle holdninger til politiet. Har vi gått alt for langt i å utdanne våre polititjenestemenn og -kvinner til å bli så imøtekommende, forståelsesfulle og dialogorienterte

at de kommer helt til kort når det eneste som nytter for å avverge et terroranslag, er våpen og maktbruk?

Spørsmålet må være høyst relevant. Og de ansvarlige for politiutdanningen burde bli utfordret til å svare: Gis våre politifolk god nok kompetanse til å kunne avverge livstruende og pågående volds- og terrorhandlinger? Tillat meg å stille meg tvilende til dette. Det siste terroranslaget i Kongsberg tyder på det motsatte.

Vi kan heller ikke la være å spørre om denne tilsynelatende hjelpeløsheten hos norske politibetjenter når de står overfor livstruende voldspersoner, er et resultat av samfunnets, etter min mening, overdrevne kritiske innstilling mot politifolk som utfører sitt yrke etter aller beste evner og vurderingsevner.

Jeg må si at jeg svært ofte reagerer på medienes og venstresidens ofte harde angrep mot politifolk som har ment at inngripen med bruk av makt og våpen har vært nødvendig for å redde uskyldiges liv. Når slik inngripen medfører at truende personer mister livet, synes jeg som regel at kritikken er overdrevent hard og fordomsfull.

Noen ganger er det rett og slett påkrevet at politiet løsner skudd, og om det ender med at den som truer andres liv mister livet, så vil jeg påstå at det ikke er politiets skyld, men den som truer andres liv.

Det mange «snille» mennesker ikke synes å forstå, er at dersom vi er overdrevent forståelsesfulle og avventende overfor truende, voldelige personer, er det lovlydige og uskyldige mennesker det oftest går utover. Skal vi være forståelsesfulle overfor de voldelige og heller risikere livene til deg og meg og våre barn? Nei, nei og absolutt nei, sier jeg.

I diskusjoner med andre om terroristen i Kongsberg, har jeg fått høre spørsmål om hvorfor samfunnet ikke har reagert mot denne åpenbart truende, ustabile og livsfarlige personen tidligere.

Ja, hvorfor har vi ikke grepet inn mot ham tidligere? Svaret er etter min mening enkelt. Norge har gjennom vår lovgivning gjort det helt umulig å gripe inn mot livsfarlige personer. De får gå fritt rundt helt til de begår voldelige handlinger. Først da reagerer vi.

Og hva skjer dersom det gripes inn med frihetsberøvelse overfor mennesker som både helsevesenet og politiet anser som livsfarlig og ustabile? Jo, jeg hadde nær sagt at en hærskarer av advokater står klar for å få disse farlige menneskene ut i frihet igjen, helt uten tanke på om de kan komme til å drepe uskyldige mennesker.

Vi kan heller ikke la være å tenke på hva som ville skjedd dersom en av politibetjentene som traff på Kongsberg-terroristen hadde skutt ham til døde i butikken, enten bevisst eller ved et uhell før han hadde rukket å drepe noen. Med det vi vet i dag, må vi si at denne politibetjenten hadde reddet fem verdifulle og helt uskyldige liv med sin inngripen.

Men om gjerningsmannen hadde blitt drept før han rakk å drepe noen, ville ingen ha visst hva han egentlig var i stand til, og vi må regne med at kritikken mot politiet hadde haglet i mediene om unødvendig politivold. Det hadde blitt reist straffesak mot politiet, vedkommende politimann eller -kvinne hadde blitt suspendert og kunne risikert å bli dømt for drap, samt miste sitt arbeid.

Venstresiden er notorisk motstandere av politiet og anser dem som voldelige fiender av folket. Mens vi vanlige folk er glade for at vi har politiet som kan beskytte oss mot voldelige og livstruende overgripere.

Har vi latt det gå alt for langt i å beskytte livsfarlige, truende og farlige voldelige kriminelle i vårt samfunn? Går denne beskyttelsen på bekostningen av sikkerheten og livene til allmenheten?

Og ikke minst: Har vi kastret og femininisert vårt politi i så stor grad at de ikke er i stand til eller ikke våger å gripe inn med makt når det er nødvendig for å beskytte oss?

Den store politiske høstjakta er i gang.

Noen ganger får jeg virkelig avsmak for det politiske spillet i Norge. Politikere som selv har måttet avgå pga korrupsjon, medlemmer av partier med partileder som stjal og løy, journalister som ble sparket pga privat omgang med politikere, aviser som har blitt dømt igjen og igjen i PFU pga ensidig forfølgelse av uskyldige mennesker jager nå i flokk for å presse Erna Solberg til å gå av som leder av Høyre.

Det er selvfølgelig venstresiden som leder an i flokken, og i fremste rekke står SV's Audun Solbakken, som selv måtte gå av som statsråd pga korrupsjon, og kort tid etterpå ble valgt til leder av SV. For SV var det altså greit å ha en korrupt politiker som leder, og man kan jo spørre hva som motiverer Audun Solbakken? Er han ute på hevnтокt etter sin egen skammelige avgang som minister?

Ikke bare krever han full undersøkelse i kontrollkomiteen, men han mener også at kontrollkomiteen skal avgjøre om Erna Solberg burde ha gått av som statsminister dersom ektemannens aksjehandel hadde blitt oppdaget mens hun var statsminister. Hvorfor det, egentlig? Bare for å ha gleden av å fryde seg over at Erna måtte ha gått av dersom, hvis, såfremt, i fall?

Det er selvfølgelig greit at avisene bedriver undersøkende journalistikk, og forsøker å avdekke fakta. Det er jo det som er jobben deres. Men er det virkelig nødvendig å publisere kronikk på kronikk og meningsytring på meningsytring der alle mulige folk står frem og krever at Erna Solberg skal gå av som Høyre-leader? Det er bare så utrolig typisk for vår venstreorienterte presse, som tidligere har forfulgt folk i graven (Tore Tønne) eller til alvorlige psykiske lidelser (Erik Schenken) uten skamfølelse.

Da pressen hadde skrevet om Rødt-leaderens tyveri og lyving i noen dager, sto flere Rødt-medlemmer frem og krevde at nå må det være nok, og glem ikke at det er et menneske vi har å gjøre med. Hvor er de nå? Helt tause. I stedet er Rødt i front i jaktlaget som vil felle Erna.

Og det samme med SV. Det er ganske interessant å lese på [Wikipedia](#) om hvordan Audun Lysbakken ble felt for å bevilge penger til sine pertifeller og gode venner, og en av dem som spilte en [viktig rolle i den korrupsjonen](#), var nåværende SV-leader, Kirsti Bergstø, som den gangen var statssekretær. Hun overkjørte embetsverket og sørget for at departementet bevilget

penger til det nyopprettete feministiske selvforsvarskurset i regi av SU. Et klassisk eksempel på korrupsjon.

Men Lysbakken var altså godt egnet til partileder. Om Erna Solbakken skulle gjøre som han, kunne hun jo trekke seg nå, og så be partiet velge henne på nytt om noen uker.

Jeg må innrømme at jeg også synes det er temmelig usmakelig når politikere i andre borgerlige partier står frem og krever at Erna må trekke seg som leder, slik som Venstres [Ane Breivik har krevd](#).

Jeg har bare sett noen få edruelige kommentarer til Ernas situasjon, og den ene er Aftenpostens Harald Stanghelle, som i et intervju hos NRK syntes at hans kolleger kanskje hadde vært litt vel raske med å anta at det hadde foregått innsidehandel, at Erna hadde foret mannen med opplysninger og at Erna var nærmest politisk død. Ære være han for det!

Også i Nettavisen har vi sett en god del edruelige kommentarer, og de fastslo tidlig at det ikke fantes noe bevis for de verste påstandene i mediene. De skal også ha ros for sine kommentarer om [meningsmålingene](#) som gjelder tillit til Erna. Det viser seg altså at de som hevder at de har mistet tilliten til Erna, ikke hadde noe tillit fra før av, og de som ønsker hennes avgang, har aldri støttet henne som statsminister.

Det er mange som hevder at Ernas ektemanns aksjehandel har ødelagt tilliten til vårt demokrati og til politikerne, men alt tyder altså på at de som hevder dette, alltid har hatt mistillit til både demokratiet og politikerne. Det er lett å tro at alle andre er enig med den selv, men det er sjeldent tilfelle.

De første meningsmålingene etter avsløringene viste en marginal nedgang for Høyre, den neste en noe større nedgang. Men fremdeles er Høyre det klart største partiet. Og den målingen som viser hvilken politiker folk foretrekker som statsminister, viste også at gapet mellom Erna og Jonas minker, men fremdeles er Erna den mest populære med god margin.

Jeg synes Erna Solberg så langt har opptrådt svært klokt. Hun lar ulveflokkene få jage ferdig, og så ser hun an hva som blir resultatet på litt lengre sikt. Og all erfaring viser at velgerne har veldig kort hukommelse. Og selvsagt velger Høyre sin egen leder.

Det er meningsløst å påstå at kongehuset arver makt.

Vår folkekjære konge, Harald V fyller 85 år, og statskanalen feirer det ved å invitere en journalist fra Aftenposten som hevder at kongefamilien er en forhistorisk og udemokratisk levning, og at kongen burde velges.

Nå fulgte riktignok NRK etter hvert opp med å gi den aldrende kongen den hyllesten han fortjener for den utrolig samlende og betydningsfulle rollen han har spilt for Norge. Men NRK avslørte åpenbart det store skisma som eksisterer mellom journalister og politikere på den ene siden, og det norske folket på den andre siden.

Og når man snakker om å være udemokratisk, hvem har bedt norske journalister om å bruke kongens fødselsdag med å erklære at kongehuset burde avskaffes? Hvilke demokratiske krefter ligger bak når politikere og journalister til stadighet fremmer deres synspunkter og erklærer at kongehuset er en udemokratisk overlevning som ikke hører hjemme i vår tid?

Sett fra mitt synspunkt som en vanlig velger og en varm tilhenger av kongehusets samlende rolle i et ellers sterkt polarisert samfunnet, står egentlig den norske pressen frem som den kanskje aller mest udemokratiske institusjon vi har i samfunnet. Hvem har valgt disse journalistene som har monopol på å uttale seg skråsikkert i mediene i årtier etter årtier, fordi avisa deres får understøttelse i form av millionstøtte fra staten?

Hvem har valgt dem til denne monopolrollen? Har velgerne? Du og jeg? Kan vi avsatte dem dersom vi er misfornøyde med dem eller de blir tatt i løgn? Nei, de har i mange tilfeller fått en monopolrolle som varer livet ut. De kan lyve, feilinformere, vri på virkeligheten til det ugjenkjennelige og føre befolkningen bak lyset, uten at det får en eneste konsekvens.

Og der kongen har mistet absolutt all sin makt, så representerer mediene og journalistene kanskje den aller sterkeste samfunnsmakten i vår tid. De kan drive folk til selvmord, påføre folk alvorlige psykiske lidelser og de kan presse politikere ut av sin stilling og legge deres politiske karriere i grus. De kan knuse bedrifter og selskaper ved å fremstille dem som uhederlige, kort sagt de kan knuse hvem det skal være.

Og jeg spør igjen: Hvem har gitt dem denne makten? Har noen av oss valgt dem på demokratisk vis? Nei, nei og atter nei. De har i realiteten absolutt ingen legitimitet gitt dem av folk flest. De er det ypperste eksempelet på folk som har fått enorm makt på helt udemokratisk vis.

Og det samme gjelder våre politikere. Det er nemlig ikke slik at vi velgere kan stemme på de personene vi mener er de beste til å styre landet. Riktignok har vi en liten mulighet til å kumulere enkeltpersoner, men det er de politiske partiene som setter opp listene over hvilke politikere vi skal få lov å velge mellom.

Og det resulterer ofte i at listene over valgbare personer er preget av dynastier, og av personer som kun har gjort en karriere innad i partiet, og totalt mangler livserfaring fra det virkelige liv der vi velgerne befinner oss. Det synes ganske åpenbart at den politiske makten går i arv fra generasjon til generasjon. Er det demokratisk?

Og samrøret mellom journalistene og politikerne er så tett at det burde skremme enhver demokratisk innstilt person på høylys dag. De frekventerer åpenlyst hverandre i selskapelige anledninger, og de bryr seg ikke en gang om å legge skjul på det. Den ene dagen er en journalist på pølsefest med fremstående politikere og noen dager senere kommer han med oppsiktsvekkende opplysninger om de politiske motstanderne til bursdagsbarnet som arrangerte pølsefesten. Og vips, en stund etterpå er de gift og har barn, mens den politiske karrieren til mannen hun ikke tålte trynet på ligger fullstendig i grus. Sjekk google om du er nysgjerrig.

Til sammenligning med dette ondsinnede intrigemakeriet, fremstår vår konge og hans familie med en anstendighet, en redelighet og en samlende rolle som burde fått de fleste journalister og politikere til å rødme.

Og hva betyr det egentlig at ingen har stemt på kongen, så lenge han har en popularitet i det norske folk som overgår alt en politiker eller journalist noensinne kan drømme om? Er det misunnelse som driver dem til å ville avsette kongen? Kan de ikke tåle at kongehuset har en tillit og en oppslutning i befolkningen som aldri vil være dem selv forunt?

Meg bekjent kommer journalister og politikere på absolutt bunnivå i alle undersøkelser som angår hvilke grupper folk har tillit til. Folk stoler hverken på politikere eller journalister. De er på bunnen av tillit.

Og når de på død og liv vil avskaffe kongehuset, slik at vi kan velge en konge, hvem er det de tenker seg skal erstatte kongen eller dronningen? Dem selv, må vi vel tro. Kan man tenke seg en våtere drøm for en Jonas Gahr Støre (Ap), en Hadia Tajik (Ap) eller en Mari Simonsen (Dagbladet) eller Hege Ulstein (Dagsavisen) enn å se seg selv som Norges Konge eller Dronning?

Finnes det i det hele tatt en annen person enn kong Harald som har anlegg for å bli en samlende person og føre til at hele befolkningen vil føle en fellesskapsfølelse med denne personen som vårt symbolske overhode? Og som kunne kaste glans over store begivenheter både innenlands og utenlands? Kan du se for deg at hele Norge unisont hyller Trygve Slagsvold Vedum (Sp) der han står på slottsbalkongen og vinker til barnetoget? Ikke det, nei?

Nå er det ikke nødvendigvis min intensjon å latterliggjøre verken Støre, Tajik, Simonsen, Ulstein eller Vedum, men har motstanderne av kongehuset noensinne tenkt grundig over hvilke alternativer vi har? Det kan jeg ikke tenke meg. Og jeg tror de grundig undervurderer hvor mye kongehuset i realiteten betyr for oss som folkeslag.

Og hvorfor i all verden skal vi på død og liv avskaffe alle gamle tradisjoner? Hvorfor skal absolutt alt modernisere? Jeg tør påstå at det som har vist seg å fungere godt i århundrer og som har blitt gradvis oppdatert etter hvert som samfunnet har endret seg, det har bevist at det har livets rett.

Det å være så prinsipiell, og på et helt teoretisk grunnlag ville avskaffe velfungerende samfunnsinstitusjoner, er etter min mening veien til et samfunn i oppløsning og kaos. Slike plutselige endringer i samfunnet har historisk sett vist seg å kun skade samfunnet. I disse dager da Russland ypper seg som stormakt og ser ut til å true med reaksjoner dersom Ukraina blir en del av EU og NATO, er det nok å nevne Russlands tragiske, nære historie.

Visst var tsarregimet gammeldags og diktatorisk, men da bolsjevikene avskaffet tsardømmet, myrdet hele tsarslekten på bestialske vis og innførte kommunismen, gikk Russland fra å være et monarki som kunne forbedres og reformeres, til å bli et brutalt, undertrykkende og hensynsløst diktatur som utryddet millioner på millioner av russerne.

I mine øyne hadde landet garantert tjent på å utvikle et moderne monarki a la Norden og Storbritannia.

Så la oss i Norge for Guds skyld beholde vårt velfungerende monarki bestående av anstendige, kloke og samlende personer. Jeg er skråsikker på at Norge som land vil tjene på det i det lange løp!

Hvorfor var pressen så snille mot Snåsamannen , men så harde og fordømmende mot Märtha og Durek Verrett?

Jeg synes norske journalister er unødvendig harde og hjerterå i sin kritikk av prinsesse Märtha og hennes forlovede, Durek Verrett. Fordømmelsen av det de står for er nærmest unison, og jeg kan ikke huske å ha sett en eneste journalist som omtaler dem med nysgjerrighet eller åpenhet overfor deres tanker.

Sist ute er Nettavisen, der [Vebjørn Selbekk, Redaktør i Dagen](#) bruker usedvanlig harde ord og kaller Durek våde kvakksalver og sjarlatan, og mener han utnytter kongehuset til å bedrive kynisk kommersialisme. Jeg får lyst til å spørre: Har det slått Selbekk at Durek faktisk tror på det han driver med og at han helt ærlig og ekte tror at han kan hjelpe folk?

Nå er jo faktisk Durek og Selbekk en form for konkurrenter på «trosmarkedet», og det er nesten så man kunne tro at Selbekk blir såpass angstbitersk fordi hans egen tro taper så mye terreng i forhold til New Age-relaterte tilbud?

I samme avis bruker [Politisk redaktør Erik Stephansen](#) kanskje enda sterkere ord når han, etter min mening fullstendig feiltolker kong Haralds svært forsiktige og diplomatiske uttalelser om sin kommende svigersønn. «Det kommer til å ordne seg», sa kongen diplomatisk, og Erik Stephansen mener dette kan utlegges som en trussel om at snart kommer kongen til å ta i bruk sterkere virkemidler. Hvor tar han det fra? Sin egen fantasi?

Dette står i sterk kontrast til den måten vår hjemlige healer og håndspålegger Snåsamannen ble omtalt på i pressen. Selv om han må sies å stå for mange av de samme ideene som prinsessen og hennes forlovede, så kan jeg ikke huske at hans tro på håndspåleggelse, fjernhealing og helbredende energier ble latterliggjort og fordømt på samme måte.

Ja, Joralf mente sågar at han kunne se inn i fremtiden, og spådde blant annet at president Trump kom til å bli myrdet i løpet av få år. Hvor var de kritiske stemmene i pressen, da? Ganske fraværende, så vidt jeg kan huske.

Nå har kanskje de to forlovede dratt sine teorier noe lenger enn Joralf, og har blandet inn engler og medaljonger, men i bunn og grunn bygger deres livssyn på mye av det samme grunnlaget som Snåsamannen: Nemlig at det finnes energier som påvirker oss mennesker, og som kan bidra til å helbrede sykdom.

Men hva er egentlig disse energiene, og finnes de faktisk? Eller er det bare forvirrede tanker hos overtroiske mennesker? Vel, nå må vel de aller fleste av oss vedgå at vi noen ganger føler oss helt kraftløse, mens vi andre ganger formelig strutter av energi og overskudd.

Er det noen som vil bestride det? Jeg tro ikke det. Altså kan vi konkludere med at de aller fleste mennesker er enige i at kroppens energi eksisterer og at den varierer. Om vi driver rovdrift på vårt overskudd over lang tid, blir våre energireserver svekket, og vi føler oss svekket, må hvile, og blir lettere syke.

Men kan vitenskapen påvise hva denne energien består av og måle hvor sterk den er? Nei, sannheten er at vi vet ytterst lite om dette, og måleinstrumenter som er finstemte nok til å måle våre energier, finnes ikke enda. Og vi vet absolutt ingenting om lovmessighetene for denne energien, hvordan den påvirker oss og om vi eventuelt kan påvirke andre med vår energi.

At noen mennesker har en usedvanlig sterk utstråling, kan vi nok oppleve, men selve energiutstrålingen kan vi ikke måle, selv om vi kan sanse at personen utstråler overskudd, glede og ja, kjærlighet. For min egen del vil jeg påstå at alle med en viss grad av intuisjon og innlevelse, kan sanse at både Durek og Märtha utstråler energi og kjærlighet.

Men kan de påvirke oss med sin energi? Ja, se det er det store tusenkroners spørsmålet. Snåsamannen bygde hele sin healervirksomhet på at han kunne overføre energi til andre, og derved styrke deres livsenergi og bidra til at sykdommer kunne helbredes. I pressen ble dette omtalt på en ganske nøytral måte, og han fikk med tiden en viss status som en klok mann.

Mens Durek og Märtha blir fordømt i harde ordelag og nærmest betraktet som farlige samfunnsfiender. Hva kan det skyldes? Man kan jo peke på et par ting som kunne «hefte» ved Märtha: Hun er kvinne og «sånne litt småhysteriske kvinner med livsfjerne ideer» står kanskje ikke så høyt i kurs i det mannsdominerte journalistmiljøet? Og så er hun jo kongelig, da. Denne såkalte udemokratiske institusjonen fortjener vel ikke annet enn å trekkes ned i søla og gjøres narr av når det er mulig? Som journalist er man da republikaner!

Jeg synes norsk presse alltid har vært fryktelig negative i sin omtale av prinsessen, ja, tidvis hjerterå, og nå har Durek blitt dratt med i dragsuget og mange vil påstå at han er enda mer ekstrem enn sin forlovede. Pressen leter med lys og lykter etter noe å angripe ham for.

Sannheten er at Märtha har hatt mot til å gå sine egne veier, og bryte med det tradisjonelle. Hun er sjarmerende, kjærlig og tør å stå for kontroversielle ideer, som riktignok har ikke så rent få tilhengere i befolkningen. I mine øyne burde pressen være glad for at Märtha er en del av vårt kongehus. Hun er en fargeklatt, en «lysbærer», et menneske som har gått inn i sin tid og slutter seg til nye ideer og nye måter å oppleve verden på. Hun fortjener absolutt ikke den fordømmelsen og latterliggjøringen hun utsettes for.

Nå må selvsagt det forlovede paret akseptere at de utsettes for kritikk når det er grunnlag for kritikk. Selv vil jeg på ingen måte stå inne for alle Dureks metoder for healing, men jeg synes vi skal huske på at en av hans foreldre har opprinnelse fra Haiti, og at han er inspirert av sitt hjemlands tradisjoner for tro på magi, bør vi kanskje kunne akseptere?

Han kaller seg sjaman, og har på farssiden opprinnelse fra et land der både sort og hvit magi og åndemaning har lange tradisjoner. Har noen tenkt på det?

Vi aksepterer ganske greit at vår egen urbefolkning, samene, har sine urfolkstradisjoner og tror på naturens ånder, healing, åndemaning og ulike magiske ritualer, uten å stadig fordømme dem i pressen. Om Märtha ville giftet seg med en samisk sjaman, ville fordømmelsen i norsk presse vært like unison og hjerterå?

Og er det virkelig så farlig at vi har et mangfold av ulike trosretninger og at folk slutter seg til troen på healing og ritualer som kan bidra til å rense folks aura og gi dem fornyet energi? Skader det noen? Må på død å liv alle mennesker utelukkende slutte seg til kald og kjølig rasjonell logikk helt uten å åpne for at det faktisk finnes ting vi ikke kan forklare – ennå?

Mennesket har til alle tider innbilt seg at de nå har nådd den fullstendige og endelige viten om verden, men så har vi måttet innse at det vi har innsikt i, faktisk er svært begrenset.

Og når en politiker mener at Dureks tro på at en medaljong kan ha helbredende virkning er direkte livsfarlig fordi folk vil la være å oppsøke legevesenet, virker det direkte spekulativt på meg.

Kirken og de troende tror at bønn kan ha helbredende virkning: Er det livsfarlig fordi folk da ikke vil gå til legen, men heller be? Noen vil kanskje påstå at troen på at bønn kan helbrede sykdom er rent kvakksalveri? Sitter ikke Vebjørn Selbekk litt i glasshus her? Bibelen er jo full av engler og mirakler, og jeg antar at han tror på bibelen?

De som tror på healing, oppsøker en healer når de føler de trenger energipåfylling, er det livsfarlig fordi de ikke vil gå til legen? Og hva med dem som tror på at Dureks medaljonger kan være ladet med energi, vil de automatisk la være å oppsøke lege?

Alt dette er rene spekulasjoner. Og for egen del kan jeg tillegge: Det at man tror på energioverføring fra en person med ekstraordinær energiutstråling, fører ikke til at man blir en idiot, som blir ute av stand til å innse når man trenger legehjelp. Det er en grov nedvurdering av folks evne til selvinnsikt. Jeg har selv vært overbevist om at energier kan overføres fra et menneske til et annet, men jeg går da likevel til legen hver gang jeg trenger det!

Og er virkelig Dureks tro på at en medaljong kan lades med energi, så oppsiktsvekkende som pressen vil ha det til? Jeg har nettopp kommet fra ferie i Thailand, og der er en slik tro utbredt hos buddhistene, som utgjør en meget stor del av befolkningen på 70 millioner. Vi snakker altså om en religiøs tro, der tilhengerne tror de store, religiøse vismennene gjennom historien, kunne lade medaljonger med bilde av seg selv med beskyttende og helbredende energi.

Det finnes garantert hundrevis av millioner mennesker som tror på dette.

Kan noen bevise at alle disse millionene tar feil? Jeg tror ikke det. Jeg tror selv på bønnens makt, og vil absolutt ikke se bort fra at Durek Verrett, f. eks. er i stand til å be en dyptfølt bønn om at alle som bærer hans medaljong, må motta hans energiutstråling! Vel og merke dersom Durek har en så sterk energi. Det vet jeg ikke. Og det vet heller ingen andre norske journalister eller politikere.

Jeg har selv mine innvendinger mot enkelte healeres tro på at de kan helbrede sykdom. Jeg har selv erfart at energier kan overføres fra et menneske til et annet gjennom f eks håndspåleggelse, men å love helbredelse for sykdom, er etter min mening å love for mye. Man kan kun love at personen som mottar healing vil motta en stor dose energipåfylling, men så er det kroppens eget immunforsvar som må bekjempe sykdommen.

Til slutt vil jeg oppfordre norske journalister til å omtale vår prinsesse og hennes forlovede med noe mer ydmykhet og respekt. De er ikke onde mennesker. De fortjener en åpen interesse og nysgjerrighet. Det gjør for øvrig alle mennesker. Men journalister flest tror visst de er allvitende.

Durek Verrett utfordrer vår evne til toleranse.

Durek Verrett har et livssyn som ikke er så kjent i Norge, men sett i internasjonalt perspektiv, deles det sannsynligvis av flere milliarder mennesker. Norske medier leter seg stadig frem til utsagn fra Verrett, som de presenterer for offentligheten.

Hvilke motiver de har, vet de kun selv. Men at Verrett har blitt en skyteskive for svært hard kritikk både i mediene og i sosiale medier, er det ikke mye tvil om. Skriver du åpent at Verrett er sinnssyk, ondsinnet og at han ødelegger kongehuset, er du garantert «liker-klikk» i megaklassen.

Durek Verrett bygger sin virksomhet og sitt livssyn på at det eksisterer en ånde verden. Det synet deles av svært mange mennesker i Norge, og enda flere i verden ellers. På TV har det gått en fjernsynsserie i årevis som handler om ånder som ikke har forlatt sin tidligere bolig, men som har blitt bundet til sin jordiske tilværelse på grunn av dramatiske opplevelser.

Så vidt jeg vet, har serien hatt mange seere, som tror på eksistensen av åndelige vesener, som plager mennesker ved sin tilstedeværelse.

Som, sagt, er dette en oppfatning som deles av millioner på millioner av mennesker rundt omkring i verden.

Men i Norge, så tåler vi ikke dette livssynet. Mediefolk og enkelte i helsevesenet reagerer direkte voldsomt på at noen kan tro på dette. Og noen roper sågar på sensur og at Durek må kastes ut av landet for å tro på en ånde verden. Og kongefamilien må avlyse ekteskapet mellom sin datter og denne sinnssyke mannen, og nekte Märtha å gifte seg med han.

Nå tror jeg muligens at hele dette oppstyret rundt Durek Verrett er en meget kjærkommen anledning for folk som ellers er store motstandere av kongehuset og ønsker republikk til å kjøre en knallhard kampanje mot Durek og Märtha. Det samme skjedde da Haakon giftet seg med Mette Marit, alenemoren med en fortid med utagerende festing.

Men slik er vel dynamikken i samfunnsdebatten. Motstanderne av kongehuset griper alle muligheter til å angripe kongehuset begjærlig.

For ikke mange ukene siden, skrev Durek om utagerende og aggressive barn og hevdet at de kunne være angrepet av ondsinnede ånder. Og hans metode for å fri dem fra den ondsinnede ånden, var å se barnet dypt inn i øynene og henvende seg til det åndelige vesenet, og si med inntrengende stemme at vedkommende ikke hadde noen verdi i vår verden, og beordre ånden til å forlate barnet.

Det var ikke grenser for hvordan alskens psykologer og helsearbeidere erklærte at dette var et grovt overgrep mot barnet, og at det må fordømmes på det sterkeste.

Til og med statsminister Jonas Gahr Støre følte seg kallet til å kommentere Dureks metode, og avslørte at han ikke hadde forstått noe som helst. Gahr Støre trodde Durek mente man skulle si til barnet, at det var verdiløst, og tok selvfølgelig sterk avstand fra det. Men så hadde han altså fullstendig misforstått. Durek mener vi skal si til det åndelige vesenet at det er verdiløst.

Når vår statsminister slutter seg til hylekoret og avslører at han ikke har forstått noe som helst, blir det bare pinlig.

Og nå har altså Durek Verrett skrevet at ifølge hans tro, så kan også ondsinnede ånder påvirke folk til å ta selvmord, og han har presentert sin metode for å svekke den onde ånden sin kraft og således forhindre at et deprimert og nedtrykt menneske skal la seg overmanne av den onde åndens tilskyndelse til å ta sitt liv.

Durek fortelle om en metode der man kan mane den ondsinnede ånden til å miste sin kraft, og denne omtales bl a i en artikkel i [INyheter](#).

Dureks metode får Petter Eide, styreleder i Leve – Landsforeningen for etterlatte ved selvmord til å uttale:

– Vi jobber med dette daglig og jeg blir skremt av at han kan si noe sånt. Det han sier om selvmord kan føre til flere selvmord. Så ille er det. Dette er det motsatte av de faglige rådene knyttet til selvmord, sier Eide til Dagbladet.

Og Fredrik Walby, forsker innenfor klinisk psykologi, mener Verret ytrer seg på en respektløs og spekulativ måte.

– I verste fall kan det Verrett sier i videoen påvirke folk til å unnlate å søke hjelp, sier Walby til Dagbladet.

Forskeren fraråder personer i sårbare situasjoner fra å behandle seg selv med sjamanisme.

– Personer i sårbare situasjoner bør søke hjelp i helsevesenet. Det er lett tilgjengelig og de har bra kompetanse.

Folk innen helsevesenet mener altså at de er de eneste som kan hjelpe folk fra å ta livet av seg, og mener at Dureks uttalelse vil føre til flere selvmord og til at færre søker hjelp.

Det er ganske grovt at helsevesenet skryter av sin egen evne til å hjelpe, når virkeligheten er at suicidale ungdommer knapt får noen hjelp i det hele tatt av helsevesenet. Ventetiden er skremmende lang, og spørsmålet er vel om helsevesenet er i stand til å forebygge selvmord overhode.

Historie etter historie i mediene forteller om hvordan helsevesenet og samfunnet grovt forsømmer å hjelpe selvmords utsatte unge mennesker og hvordan de blir overlatt til seg selv. Og så skal liksom Durek Verrett få skylda for at folk begår selvmord fordi han forslår alternative metoder til å hjelpe seg selv? Å påstå at dette vil føre til flere selvmord er nærmest å betrakte som en hån mot lidende unge menneske som blir oversett av samfunnet.

I min verden er det ganske anerkjent at man kan påvirke sin sinnstilstand ved hjelp av såkalte [affirmasjoner](#), d.v.s. at man lærer å gjenta positive setninger for seg selv, med den effekten at de kan erstatte destruktive og depressive tankemønstre.

Til og med min mor på 92 år, som bor sammen med oss, og som har en tendens til å bli overmannet av angst og frykt, forteller at dersom hun og jeg sammen sier «alt går bra», så dempes og erstattes av positive tanker.

Så hvem kan si noe sikkert? Dersom en nær person hjelper en suicidal person til å erstatte de onde tankene med mere positive, uansett om det finnes ånder eller ikke, kan vi uten videre avvise at det kan ha en positiv effekt?

Jeg må innrømme at jeg er temmelig skuffet over den voldsomme kritikken og fordømmelsen Durek Verrett og prinsesse Märtha utsettes for. Jeg synes den gjenspeiler en intoleranse og uforstand om andre livssyn.

Vi som har kontakter rundt omkring i verden, og har opplevd hvordan livssyn av samme type som Dureks er utbredt, har lært oss at det egentlig bare er uttrykk for trangsynthet og intoleranse å være så fordømmende mot andre menneskers tro.

Kanskje burde vi slutte å anse prinsesse Märtha som en selvstendig kvinne og heller begynne å kalle henne Fru Sjaman Durek Verrett?

Jeg er virkelig sjokkert over hva som skjer i mediene våre i forhold til vår prinsesse Märtha for tiden. Absolutt ingenting er endret i Märtas syn på noe som helst, hun er akkurat den samme som hun alltid har vært. Men likevel jakter en samlet presse på henne og ønsker åpenbart å tvinge henne ut av kongehuset. Hvorfor? Jo, det har absolutt ingenting med Märtha å gjøre, annet enn at pressen har fått det for seg at forloveden til Märtha har et livssyn som er totalt uakseptabelt for en prinsesse, til tross for at det overhodet ikke er hennes.

Og etter at denne kampanjen mot Durek og Märtha har pågått i lang tid, måtte det selvsagt komme [en meningsmåling](#) som viser at nordmenn flest ønsker å frata Märtha tittelen prinsesse og samtidig ønsker at hun skal slutte å representere kongehuset. Hele denne kampanjen er regissert og planlagt av rojalistmotstanderne i mediene, og nå har de oppnådd akkurat det de har hatt som mål hele tiden: Å bringe prinsesse Märtha i vanry og totalt ødelegge hennes anseelse i samfunnet.

Men angriper mediene prinsesse Märtha for noe hun selv har uttalt eller noe hun står for, som liksom skal være fullstendig uakseptabelt og forkastelig? Nei, overhodet ikke. Prinsesse Märtha er nøyaktig den samme som hun alltid har vært. Hun har ikke endret en tøddel på sitt livssyn eller på noen som helst måte opptrådt upassende eller krenkende overfor noen.

Hun har kun begått den grove synden det er å bli kjæreste med og forlove seg med en person som mediene ikke kan akseptere. Og det er da jeg lurer på: Slutter Märtha å være en selvstendig person med ansvar for sine egne meninger og handlinger, og går over til å bli ansvarlig for sin kjærestes meninger og uttalelser?

Er ikke svaret at en kvinne i vår tid overhodet ikke har noe ansvar for sin ektemann eller forlovedes uttalelser? Var det ikke i en for lengst forgangen tid at en kvinne ble regnet for å representere sin manns ære? Og om mannen hadde begått en handling som var uakseptabel i samfunnets syn, så var han brakt i vanry og hadde brakt skam over familien, selv om kvinnen på ingen måte var medskyldig i mannens ugjerninger.

Men dette minner vel de fleste av oss om et Ibsensk drama og ikke om en realitet i vår tids likestilte samfunn? Er det slik at en ektemanns eller forlovedes meninger eller handlinger uten videre anses som kvinnens? Nei, slik er det ikke i vår tid, der kvinner anses som selvstendige individer men sine egne, selvstendige meninger.

Men ikke slik i tilfellet med prinsesse Märtha. Hun blir stilt til ansvar for sin kjærestes meninger, som om hun ikke var et selvstendig menneske med sitt eget livssyn og egne meninger, men kun var en representant for sin mann, akkurat slik kvinner var for flere århundrer siden.

Kanskje vi heller burde begynne å kalle prinsesse Märtha for Fru sjaman Durek Verrett, slik at vi kunne komme bedre i overensstemmelse med fortidens kvinnesyn, slik de norske mediene åpenbart ønsker. Det er jo helt åpenbart at de ikke vurderer prinsesse Märtha ut fra hennes egne oppfatninger, men ut fra hennes forlovedes.

Er det virkelig verdig i vår tid der vi på alle måter forsøker å gi kvinner den samme verdigheten og selvstendigheten som menn? Men så skal altså vår prinsesse ikke dømmes over hva hun står for selv, men hva hennes forlovede står for? Ser virkelig ikke journalistene og norske kvinner at dette er ensbetydende med å vurdere vår prinsesse på grunnlag av flere århundrer gamle samfunnsverdier? Det er simpelthen et uttrykk for forhistoriens nedvurdering av kvinner å vurdere en kvinne basert på hennes ektemanns status og verdighet.

Jeg fatter ikke at norske journalister og mediefolk innser at det de begår er en grov nedvurdering av prinsesse Märta fordi hun er en kvinne. Ville noen ha begått det samme dersom det var en prins som elsket en kvinne? Tja, kanskje. Vi husker vel alle hvor sterkt mange reagerte på at Haakon Magnus ville gifte seg med en kvinne som faktisk hadde en fortid både med rusmisbruk og som hadde fått et barn utenfor ekteskap.

Skulle vi ha gitt de rasende antiroyalistene medhold den gangen, så burde vi sikkert ha avskaffet kongedømmet allerede da, dersom vi skulle la oss styre av meningsmålinger. Men kongehuset og samfunnet hadde mot til å stå imot, og tiden har vist at folks syn på kongehuset tilpasser seg de nye tidene og samfunnets generelle utvikling.

Men nå krever igjen mediene at kongehuset må foreta seg noe. Prinsesse Märtha kan ikke få representere kongehuset nå. Hennes mann står for så kontroversielle meninger som flertallet ikke kan tilslutte seg, selv om altså dette overhodet ikke er Märthas synspunkter.

Men det er en ting som slår en i de meningsmålingene som nå er gjort. Og det er at det er de eldre som ønsker å slå hånden av Märtha og ikke de unge. Märtha har langt større støtte blant unge mennesker, og jeg håper virkelig at både mediene og den norske befolkning merker seg at Norges unge befolkning er langt mer tolerante overfor ulike livssyn enn den eldre garde.

Og i tråd med den økte toleransen overfor ulike livssyn og religiøs tro synes jeg vi nordmenn bør akseptere at vårt kongehus med tiden vil representere mange ulike trosretninger. Skal vi ikke kunne akseptere at en prins eller prinsesse er buddhist, jødisk, muslim eller hindu, eller er tilsluttet en annen religiøs tro?

Og ikke minst: Skal vi frata enhver kongelig deres tittel om deres ektefelle tilslutter seg en trosretning som våre medier ikke kan akseptere? For det er vel våre medier som har kjørt denne kampanjen mot Durek Verrett, og ikke folket som har reagert på hans opptreden eller hans meninger? Kan vi tolke denne kampanjen som noe annet enn et bevisst ønske om å skade vårt kongedømme og et ønske om å få fjernet Märtha som prinsesse?

Og særlig savner jeg en tydelig reaksjon fra Norges svært mange feminister nå når en av Norges fremste kvinner angripes så grovt ikke for noe hun står for selv, men noe forloveden hennes mener.

Og for å spørre som i headingen: Kanskje burde vi slutte å anse Märtha som en selvstendig person og heller begynne å kalle henne for Fru Sjaman Durek Verrett? Det burde være mye bedre i overensstemmelse med norske mediers og norske feministers synpunkter.

Joda, jeg er bare en mann, men jeg ser da ganske tydelig hvordan en kvinner blir utsatt for forhistorisk kvinneundertrykking med full støtte fra den samlede norske pressen!

Er det et fremskritt for sivilisasjonen at det skal bli tillatt å abortere 24 uker gamle, friske fostre?

Nok en 8. mars er over, og alle medier har vært fulle av kvinner som forteller om hvor kort vi har kommet når det gjelder kvinnesak og likestilling i Norge. Så også på Dax18, der vi fikk høre at mange andre land har kommet mye lengre enn oss, f eks med fri abort til og med 24. uke i England og Wales, slik også [Unge Venstre ønsker i Norge](#) og [samtykkelov i Sverige](#).

Slike påstander og mange andre har blitt fremsatt i mediene i dag, helt uten noen motforestillinger eller debatt om deres berettigelse som eksempler på at kvinners rettigheter har kommet kort i Norge.

Jeg er f. eks. i tvil om det er et generelt ønske fra norske kvinner at det er et mål at helsevesenet skal kunne ta livet av fosteret deres nesten samtidig med at helsevesenet setter himmel og jord i bevegelse for å redde livet til et like gammelt foster. For å sette det litt på spissen: Er det et fremskritt for sivilisasjonen at det ene legeteamet avliver fostre på 24 uker, mens det andre legeteamet kjemper i naborommet med alle midler for å redde livet til et like gammelt barn?

Og når det hevdes at Sverige har kommet mye lengre enn oss, fordi de har samtykkelov for å ha sex og dermed unngår voldtekter, så må jeg nesten trekke oppgitt på skuldrene. Sverige er et av verdens aller verste land når det gjelder voldtekter. Utenom Lesotho, ligger faktisk [Sverige på verdenstoppen](#) over anmeldte voldtekter per innbygger. De er en versensversting. Men har kommer lengre enn oss i likestilling? Det er ganske utrolig at noen kan hevde dette. Det må skyldes uvitenhet.

Hinderet mot å kunne domfelle i voldtektssaker, er jo ikke at kvinnen ikke har sagt ja, men at det ofte ikke finnes vitner og ord står mot ord. Det er vanskelig å se for seg at det vil bli større sjanser for at en overgriper dømmes fordi kvinnen hevder å ikke ha sagt ja, mens overgriperen fastholder at offeret sa ja.

Ellers fikk vi høre det rene kvinnepanelet i Dax18 hevde at det ikke er samme lønn for likt arbeid i Norge, menn eier større deler av private formuer, det er flere menn i bedriftsstyrer og kvinner står i mindre grad frem med ekspertuttalelser i mediene osv. Alt ble påstått uten at noen fikk ta til motmæle. Skal vi tro at mediene synes at norske kvinner må få lov til å stå frem helt uhindret med sine påstander om manglende likestilling på en dag som dette? Det er jo tross alt kvinnetiden, og det tar seg vel ikke ut at noen bestrider den ensidige fremstillingen av hvor langt det er igjen før vi har likestilling i Norge.

Men for en leser og seer fremstår det som utrolig ensidig det som presenteres av kvinner på 8. mars. Jeg tør påstå at svært mye av det som påstås, er rene misforståelser eller har en helt naturlig forklaring som ikke bunner i undertrykking av norske kvinner, men snarere er et resultat av kvinners egne valg og prioriteringer, eller har en helt naturlig, historisk forklaring.

Når det gjelder den såkalte ulike betalingen for likt arbeid, så har jeg ikke sett en eneste dokumentasjon på at det faktisk er tilfelle i Norge. Om en person i samme bedrift eller virksomhet har mer betalt enn en annen, har det gjennomgående helt naturlige forklaringer, som at den ene jobber mer overtid, har søkt på og fått en mer ansvarsfull stilling, eller har mer omfattende arbeidsoppgaver. På min siste arbeidsplass tjente de aller fleste kvinnene mere enn meg for samme arbeid fordi de fleste av dem hadde lengre utdanning enn meg. Men det ville ikke falle meg inn å påstå at jeg ble diskriminert fordi lektorer tjente mer enn meg selv om vi utførte akkurat det samme arbeidet.

At det viser seg at det generelt er flere menn som innehar stillinger eller har utdanning som gir høyere lønn, er selvsagt ikke et bevis på at menn tjener mer enn kvinner selv om de utfører samme arbeid. Som på min egen arbeidsplass, er grunnene helt andre enn at menn betales mer fordi de er menn, men har helt andre og logiske forklaringer!

Og når det påstås at det er manglende likestilling som er årsaken til at flere menn søker mer krevende og ansvarsfulle stillinger, så er det også en altfor enkelt påstand. Den medfører kun riktighet dersom det kan dokumenteres at like mange kvinner søker slike stillinger, men at de forbigås, og det er overhodet ikke tilfelle.

Faktum er at færre kvinner søker karrierer som krever at de ofrer familie og barn, og at kvinner i mye større grad enn menn prioriterer sitt liv utenom arbeidsplassen. Men skyldes det manglende likestilling og undertrykking av kvinner? Nei, selvfølgelig ikke. Det er en følge av kvinners egne prioriteringer, og om man vil finne en årsak, burde det være mye mer nærliggende å spørre om det kan skyldes flertallet av kvinnes ønske om å ha omsorg for og prioritere sine barn og sin familie.

Og at kvinner kvier seg for å stille opp som eksperter i saker som diskuteres i offentligheten, skyldes selvsagt at de ikke ønsker det selv. Man kan vanskelig påstå at det er fordi de er undertrykt. Men dessverre er det et ikke uvesentlig trekk ved feminismen, at kvinner anser seg selv som ofre, i stedet for å glede seg over alt det kvinner har oppnådd i vårt samfunn.

En ting som slår meg, når jeg hører alle de kvinnene som hevder at det er dårlig likestilling i Norge, er at de helt mangler forståelse for at man må ta i betraktning at menn historisk sett har dominert kraftig i arbeidslivet, mens kvinners deltagelse i arbeidslivet har en relativt kort historie.

Og når noen bruker det faktum at menn eier større deler av norske formuer enn kvinner, kan de neppe ha skjönt at menn har hatt mange flere generasjoner på å bygge opp disse formuene enn kvinner. Det kan synes som om en del feminister krever at kvinner skal overta alt det som menn gjennom historien har tilkjempet seg, og glemmer at det kanskje ligger hardt arbeid og mange ofre gjennom flere generasjoner for å oppnå det mange menn har oppnådd.

Man ser det samme innen idrett, som også var et tema på kvinnedagen. Kvinner krever likestilling øyeblikkelig, og ser helt bort fra at mange av de godene som menn har oppnådd,

har de måttet kjempe for i generasjoner. Norske kvinnelige fotballspillere mener f.eks. det er fryktelig urettferdig at de tjener mindre enn sine mannlige kolleger, og ser helt bort fra at fotball for menn har brukt mer enn et århundre på å bygge opp den populariteten de har i dag, og tilsvarende har brukt like lang tid på å skaffe seg en økonomi som tillater at de i dag kan ha ganske gode lønninger.

Og disse lønningene krever nå også kvinner å få, selv om kvinnefotballen fremdeles er langt mindre populær og genererer langt mindre inntekter enn herrefotballen. Men lønna skal de ha – i likestillingens navn. Alt annet vil i dere øyne være diskriminering. Men er det det? Er det ikke egentlig ganske rimelig at kvinnefotballen selv bør bygge opp sin popularitet og generere inntekter som gjør at de kan lønnes bedre? I mange tiår fikk ikke de mannlige fotballspillerne fem øre i lønn fordi det var forbudt å være profesjonelle i den norske amatøridretten. De hadde derfor fulle stillinger ved siden av idretten.

Og så har vi kvinnehelsen, som ifølge mediene er så grovt underprioritert i vårt samfunn. Igjen er det ingen som nevner et eneste ord om hva som er bakgrunnen for at kvinners helseproblemer historisk sett ikke er like høyt prioritert som menns. Men ser vi historisk på det, er altså kvinners inntreden i arbeidslivet av relativt ny dato. Det er ikke veldig mange tiår siden, så var det mennene som måtte ta belastningen med å arbeide i krevende yrker. Mens mødrene var hjemmeværende med barn.

Vi må vel ikke lengre tilbake enn til 1950-tallet for å finne denne fordelingen mellom kjønnene. Den gangen var det mennene som måtte ta de harde takene i yrkeslivet, mange måtte jobbe ute i all slags vær, få helsa ødelagt av kulde, stress og mange timer i tunge yrker.

Er det rart at mennene fikk ødelagt helsa og ble rammet av sykdommer som samfunnet måtte bøte på? Slitasjesykdommer, sviktende hjerte, forgiftninger, forfrysninger, høyt blodtrykk, generelt ødelagt helse osv. Og ja, faktisk er det menn som fremdeles er overveldig i de yrkene der folk dør. Bare i 2022 [døde nærmere 30 menn i farlige yrker](#).

Når jeg leser om alle de døde mennene, kommer jeg i tanker om de siste årene da jeg var yrkesaktiv. Langs veien jeg kjørte, ble det gravd grøfter og skiftet ut vannrør, og arbeidet tok flere år. Arbeiderne var ute og slet i all slags vær, kulde, snø, vind og regn. Jeg så ikke en eneste kvinne der. Man kan jo spørre: Hvorfor krever ikke feministene 50 % kjønnsfordeling i farlige og svært belastende yrker der mannfolk dør på jobb?

Når jeg hører og leser om alle de tidligere ukjente kvinnesykdommene, preget av diffuse smerter og usikre diagnoser, som har oppstått de siste tiårene, så må jeg nesten spørre meg selv: Har kvinner egentlig vunnet noe på den såkalte «frigjøringen», der de både skal jobbe full dag og i tillegg føler stort ansvar for barn og hjem? Og fantes disse sykdommene i det hele tatt tidligere, da kvinnene var hjemmeværende med barna? Jeg kan ikke huske da jeg vokste opp at min mor og nabokonene hadde slike plager.

Og når feministene hevder at de er så undertrykt i dagens Norge og at likestillingen har kommet så kort, kan det være verdt å ta en titt på ansettelsene i store, viktige stillinger i samfunnet de siste årene: Norges bank - kvinne. NRK – kvinne. Redaktører - Kvinner i nesten alle de store riksavisene. Kommentatorer i de store riksavisene – svært mange kvinner. LO-

leder – kvinne. Partiledere: Høyre – kvinne. Venstre – kvinne. SV – snart kvinne. FrP – kvinne. KrF – kvinne.

Som man ser: Kvinnene dominerer stort i det offentlige Norge, innen politikk, arbeidsliv og medier. Når skal det trekkes frem? For moro skyld sjekket jeg VG, Norges største avis, for kjønnsbalansen her om dagen. Der sto det ikke *en eneste* artikkel skrevet av en mann den dagen. Og det er ikke uvanlig.

Vel, dette var bare et lite utvalg påstander som har blitt fremsatt i mediene i dag fra enkelte kvinner, helt uten motforestillinger og kommentarer. Det kan ikke herske mye tvil om at der menn dominerer innen det økonomiske Norge, så dominerer kvinner stort innen politikk, journalistikk, det offentlige kommentariatet og innenfor helsevesenet og utdanning.

Dessverre ser ikke kvinnene i det offentlige Norge hvor mye de dominerer, men har kun fokus på de områdene der de enda ikke har klart å fravriste mannens hans domene. Men det kommer snart, sann mine ord. Snart har vi et lovverk som vil føre til at kvinnene også overtar dominansen innen økonomi og bedriftsliv.

Enda en sint, eldre, hvit mann som har pushet 50, tenker kanskje noen. Vel, særlig sint er jeg ikke, heller relativt godslig og humoristiske, og jeg elsker kvinnene rundt meg. Men jeg opplever at kvinner flest er ganske fornøyd med sin tilværelse som mødre og familiekvinner selv om de jobber halvdag, ikke har store formuer, stillinger som adm. dir. eller er medlem av diverse styrer. Takke meg til at det fremdeles finnes kloke og omsorgsfulle kvinner!

Er det nazistisk vold vi bør frykte?

Vi har nylig minnet Benjamin, offeret for det grusomme, rasistiske drapet på Holmlia i 2001. Og AUF og Ap har fremsatt ønsket om å opprette en ny kommisjon som skal «ta et oppgjør med ideologien som førte til» 22. juli-terroren, det verste masse mordet i norsk nyere historie.

Jeg vet ikke om noen som ikke synes alle disse meningsløse drapene var grusomme og hjerteskjærende. De aller fleste av oss var nedbrutt og triste lenge etterpå. Tanken på at ungdommer helt i starten av deres livsgjerning blir revet bort av en morders udåd, gjør oss alle nedstemte og deprimerte. Tenk om det var vårt eget barn som ble utsatt for denne meningsløse volden?

Det er selvfølgelig dypt tragisk at mennesker utsettes for vold, trakassering, kriminalitet og terror. Og med «terror» tenker jeg ikke kun på det som offentlig omtales som terror, men også blind vold, overfall, oppgjør mellom kriminelle grupper, overfallsvoldtekter og annen terror som uskyldig ofre på gata nesten daglig utsettes for.

Hvor ofte ser vi egentlig at MSM spør hvem det er som i størst grad terroriserer sine medmennesker med vold i dag, dersom vi inkluderer den upolitiske gateterroren og æresvolden? Er det medlemmer av kriminelle gjenger som dreper hverandre som ledd i oppgjør mellom voldelige gjenger? Er det nazister og rasister som trakasserer og overfaller mørkhudede? Er det æresvold utøvd av innvandrere mot koner og døtre? Er det radikalisererte islamister som gjerne forlater landet for å delta i krigføring og islamistisk terror og er med på

å skjære hodene av vantro? Eller er det innvandrergrupper som utøver blind vold og ydmykende trakassering mot hvite, norske ungdommer?

Mediene våre er visst mest opptatt av å ikke fortelle om hendelser som kan virke provoserende overfor vår innvandrerbefolkning, og er ytterst forsiktig med å oppgi etnisk opprinnelse på gjerningsmenn. Ofte omtales de som «norske statsborgere». I kodespråk betyr nok dette egentlig «person med innvandrerbakgrunn». Det blir temmelig misvisende å skrive at «nordmann sto bak kirkebrann», når mannen faktisk var fra Somalia. Man vil jo ikke skape polarisering og motsetninger mellom majoritetsbefolkningen og minoritetsgrupper. Noe helt annet er det selvsagt når gjerningspersonene er etnisk norske, da. Da er det visst greit å oppgi at volden ble utført av etnisk hvite. Ingen blir provosert av det. Det finnes ingen grenser for å legge skylden på hvite for samfunnets elendighet.

Men for oss som følger med i andre medier enn MSM, er det ganske åpenbart at den mest vanlige «hverdagsterror» i Norge, utøves av kriminelle gjenger, mot hverandre og mot uskyldig ofre på gata. Og så har vi æresvolden, som heller ikke akkurat får store oppslag i MSM. Men det er et faktum at innvandrerne er i betydelig flertall når det gjelder vold og drap på ektefeller og slektninger. Av rasistiske drap, har vi vel kun drapet på Benjamin og Manshaus' drap på sin stesøster, samt ABBs forferdelige massedrap.

Av disse drapsmennene, var det kun de som drepte Benjamin, som kan sies å ha vært med i et organisert rasistisk og nazistisk miljø. Både Manshaus og ABB må kalles enslige drapsmenn, mens Kvisler og Jahr, som ble dømt for drapet på Benjamin, var medlemmer av et nazistisk miljø, som var svært aktive rundt århundreskiftet. Men hvor er det blitt av dette nazimiljøet? Vi hører stadig om at venstresiden påstår at rasismen og nazimiljøet i Norge blir stadig større og sterkere, men vet vi egentlig noe om dette? Finnes det noen dokumentasjon som kan bekrefte at rasismen og nazismen er på kraftig fremmarsj i Norge? Jeg må innrømme at jeg ikke har sett noen slik dokumentasjon presentert i mediene. Joda, enkeltpersoner med nazisympatier har vi hørt om, men dreier det seg om et aktivt miljø som vi bør frykte? Planlegges det rasistiske aksjoner og vold i stor skala?

Når det gjelder samfunnsvold, så synes Ap's og AUF's fokus å være ganske ensidig rettet mot den gruppen vi kan kalle nazister og rasister. Og venstresiden får ganske uimotsagt stadig fortelle oss at denne gruppen er stadig voksende, og blir stadig sterkere og sterkere. Men på hvilke måter dokumenterer man disse påstandene? Jo, den fremste dokumentasjonen vi blir presentert er noen ytterst få, men veldig mye omtalte nazistiske marsjene bla a i Kristiansand for få år siden. Javel, men hvem var det egentlig som deltok i denne marsjen? Jo, ifølge politiet deltok kun en håndfull nordmenn, resten var for det meste svensker og finner. Og det vet politiet fordi de samlet inn legitimasjon fra samtlige deltagere. Men av venstresiden gjøres det et kjempestort nummer av at nazismen igjen marsjerer i våre gater. Mens politiet altså sier at det dreide seg om en håndfull norske nazister.

En annen måte det «dokumenteres» at det nazistiske miljøet i Norge stadig blir større, er PSTs seneste terror-vurdering, der de påsto at faren er økende for at nazistmiljøet kan komme til å utføre terror, men som en reaksjon på det økende radikaliserings i islamistiske miljøer. Ut over slike påstander har vi vel fått vite heller lite om det høyere ekstreme miljøet i Norge er sterkt voksende, om de har bevæpnet seg og om de opptrer truende.

Nå er det overhodet ikke min mening å bagatellisere eventuelle miljøer som slutter seg til nazistisk og rasistisk tankegang, men bør ikke mediene og venstresiden sørge for å bygge på realitetene og ikke skremme oss unødvendig? Bør ikke selv de innse at det er helt andre typer samfunnsvold som utgjør en større trussel pr i dag?

Vi får også stadig høre at det offentlige ordsiftet blir stadig hardere, og at økende rasistiske meninger får uttrykkes fritt i sosiale medier. Men det at sosiale medier har oppstått som et helt nytt sted å uttrykke seg de siste tiårene, medfører selvsagt at også «uønskede» meninger får større oppmerksomhet. Det er ikke nødvendigvis noe uttrykk for at folk har endret seg, og blitt mer rasistiske. Men som før ble delt mellom folk i private samtaler, kan nå publiseres i full offentlighet.

Noen blir tydeligvis lurt av dette til å tro at rasismen er sterkt voksende i Norge. Men sannheten om «norsk rasisme» er at internasjonale undersøkelser viser at Norge er et av verdens aller minst rasistiske land, og SSBs årlige undersøkelser av nordmenns holdninger til innvandrere, viser at vi blir stadig mer og mer aksepterende og mindre og mindre skeptiske. Det går altså i virkeligheten i stikk motsatt retning av det venstresiden hevder: Vi blir stadig mere positive til det flerkulturelle samfunnet, og rasismen er på retur.

Jeg gjentar: Nordmenn blir mer og mer positivt innstilt til innvandrere, og Norge er et av verdens aller minst rasistiske land! Likevel får venstresiden kontinuerlig fortelle oss i mediene at hatet mot minoriteter i Norge er sterkt voksende, og at vi er et samfunn fullt av rasisme. MSM forer oss daglig med «sannhetsvitner» som kan fortelle om hvor forferdelig vondt det er å vokse opp i Norge for minoriteter. «Hatet» de opplever er nærmest ubeskrivelig.

Ordet «hat» må vel være det ordet som brukes flittigst i norske medier i vår tid. Joda, barn kan være ubetenksomme og stygge mot hverandre, men er det virkelig uttrykk for «hat» når en 8-åring erter en asiatisk jente med å si «ching-chong»? Mine døtre er begge halvt asiatiske og har ofte fått høre lignende, men jeg har aldri hørt at de tror den som sier noe slik hater dem. De kaller det erting. Og erting blir alle utsatt for fra tid til annen. Hører det ikke faktisk med til det å vokse opp å lære seg å tåle litt motstand?

Som lærer vet jeg at norske lærere jobber svært systematisk for å utvikle våre barns empati og lære dem hensynsfullhet, og dette arbeidet har selvsagt hatt sin meget positive effekt. Også her beveger samfunnet seg fremover og skaper mer og mer toleranse og fredelig sameksistens. Som far til halvt asiatiske jenter, må jeg for øvrig få lov å fortelle at døtrene mine aldri senere har opplevd så mye erting som da vi bodde på Søndre Nordstrand. Og, ja, det var innvandrergutter som var de verste. -Hvorfor spiser dere hundekjøtt, var et spørsmål de stadig stilte. Å fortelle om dette, er ikke rasisme, det er et faktum!

Selv om alle parametere altså viser at det går stadig fremover når det gjelder toleranse og inkludering i storsamfunnet, er altså «hat» og «rasisme» blitt venstresidens nye mantra, og «alle vet» at nordmenn blir mer og mer rasistiske og nazismen er sterkt voksende i samfunnet vårt – dette er jo faktisk en vedtatt sannhet, er det ikke? Det vet jo alle? Hvite er privilegerte og hele samfunnet er gjennomsyret av systemisk rasisme, som holder innvandrere nede og borte fra viktige stillinger. At innvandrere besetter høyere stillinger en masse og både er journalister, leger, tannleger, advokater, statsråder og nestledere i store politiske partier, glemmes visst helt. Sannheten er vel heller at innvandrere i Norge kan nå akkurat så langt som

vedkommende ønsker. Ingenting stanser dem! Veien til å bli nøyaktig hva de ønsker ligger helt åpen foran dem!

Et annet påfallende trekk ved venstresidens påstander om økende hat og rasisme, er at det er ytterst påfallende hvor ulikt de forholder seg til trakassering, vold og mobbing etter som hvilken gruppe det er som utøver den. Kritikkt mot rasisme fra innvandrere mot nordmenn eksisterer ikke. I venstresidens og MSMs øyne finnes det ikke noe slikt som rasisme fra innvandrere mot nordmenn. Kriminalitet, vold og trakassering fra innvandrere mot etnisk norske underkommuniseres grovt.

Æresvold blir visst heller aldri noe stort tema hos venstresiden, her har berøringsangsten satt inn for fullt, og man vil åpenbart ikke provosere våre «stakkars, sårbare» innvandrere. Nå er det jo faktisk en million mennesker i Norge med innvandrerbakgrunn, så forferdelig «sårbare» er de kanskje ikke lengre?

Det burde snart være på tide at norske medier behandler alle norske individer og grupper likt og ikke tror de må skåne enkelte grupper fra sannheten om hvordan deres barn, ungdommer og voksne oppfører seg. Det begynner å bli temmelig utdatert å anse innvandrere for å være spesielt sårbare individer som vi må beskytte. Sannheten er jo faktisk at de utgjør majoriteten i mange bydeler og områder i vårt land. Og med det medfølger ganske automatisk at de etnisk hvite menneskene som bor der er de sårbare, og de som kanskje utsettes for majoritetens trakassering og undertrykking. Bare spør oss som har opplevd akkurat det!

Er det virkelig irrasjonelt å ville ta farvel med et statsoverhode man elsket og beundret?

Jeg må innrømme at jeg humret litt da jeg leste [Øystein Steiro Sr's](#) psykologisering over folks sorgreaksjon p.g.a. dronning Elisabeths bortgang. Men særlig humret jeg over hans konklusjon om at han selv og ca 20% andre er de eneste «som har integritet, mot og personlig styrke til å gå imot gruppen eller massen.»

Det må jo sikkert være fint for Steiro Sr. å anse seg selv om en av disse med integritet, mot og personlig styrke. Selvskryt skal man som kjent ta meget alvorlig, for det kommer fra hjertet. Og det er åpenbart viktig for enkelte å finne forklaringer på uenighet og ulikhet som setter dem selv i et godt lys, og som fremstiller «de andre» som mindre begavede mennesker.

For hva har Steiro å si om alle dem som er beveget og sorgfulle over Elisabeths død, og som gjerne står mange timer i kø for å vise henne den siste respekt og ære. Jo, Steiro er ikke snau:

«En fellesnevner for slike massepsykologiske prosesser synes å være at enkeltindividet slutter å tenke individuelt. Egne verdier og meninger forkastes, og i stedet overtar individet til dels emosjonelle og ofte primitive, feilaktige og irrasjonelle forestillinger.»

Det er jammen ikke småtterier Steiro Sr. legger alle dem som føler annerledes enn ham selv. Der han har personlig integritet, mot og personlig styrke, så slutter opp til 80 % av befolkningen å tenke individuelt, forkaster egne verdier og meninger og slutter seg til primitive, feilaktige og feilaktige forestillinger.

Les det gjerne om igjen! Det er litt av en salve mot en stor del av befolkningen!

Men jeg lurer på en ting: Når Steiro Sr. kommer til en så dramatisk konklusjon om hvordan størstedelen av befolkningen er så utrolig lett å lede på avveier og nærmest gå inn i en kollektiv massepsykose, burde det ikke være nærliggende å tenke:

«Hmmm, nei, så dumme er ikke folk, så lett er det ikke å forlede 80% av befolkningen til helt å oppgi sine egne meninger og verdier. Det må være noe mer her, noe jeg selv ikke klarer å forstå.»

Og Steiro Sr. har etter min mening all grunn til å lure på om de mekanismene som ligger til grunn for flertallets reaksjoner faktisk er noen helt andre, enn at de har gitt etter for en form for massepsykose. Nå bruker ikke Steiro Sr. begrepet massepsykose, men etter min mening er det det eneste dekkende begrepet for den tilstanden han beskriver at folk går inn i, der de helt oppgir alt av individuell vurderingsevne.

Joda, vi kjenner slike massepsykoser som Steiro Sr. hentyder til fra historien. Vi skjønner vel alle at han hentyder til Hitler-Tyskland, der en demagogisk, ondsinnet og formørket folketaler klarte å forlede nesten hele det tyske folket til å slutte seg til hans grufulle ideologi.

Men det er overhodet ikke noen fellestrekk mellom folks sorgreaksjon over å miste en høyt elsket og respektert dronning, og det at en folkeforfører med nærmest geniale talegaver, der han spilte på alle de rette strengene, forførte et helt folk. Hos de sørgende massene i Storbritannia ser jeg ingen fanatisme, ingen opphisselse eller begeistret rus, jeg ser kun sørgende mennesker, meget verdige og respektfulle i sin fremtreden. Folk ser rett og slett ut til å føle en ekte sorg over sin dronnings bortgang.

Og her er vi ved kjernen av forholdet mellom et folk og deres ledere. Det synes åpenbart for min del, at det ligger dypt i menneskenaturen å slutte seg kollektivt opp om en statsleder. Overhodet er der ved alle høytider og alle store hendelser og setter ord på hva vi alle føler. Vi ser dem ved seremonier, og vi ser dem når de reiser rundt og besøker sitt folk, gjerne når viktige begivenheter i lokalsamfunnet skal feires. Og slik er de absolutt ikke fremmede for oss, slik Steiro jr. påstår. Nei, vi kjenner dem ikke som nære, personlige venner, men vi kjenner dem ved at de har vært der for folket ved alle viktige begivenheter som samfunnet og verden gå gjennom.

Og på denne måten utvikler vi en personlig kjærlighet og respekt for dem, for de bruker sitt liv på å være samlende og betydningsfulle ledere som hver enkelt kan få et personlig forhold til. Og dette ligger på et mye dypere plan en det fleste anti-rojalister forstår noe av. Men etter min mening, sier det mer om dem, enn om befolkningen for øvrig. Det er rett og slett en del av vår kollektive bevissthet at vi slutter opp om en felles leder. Det er overhodet ikke noe irrasjonelt eller merkverdig med dette. Det er slik menneskenaturen er.

Vi så dette også svært godt da vår egen, kjære folkekonge, Olav V døde. Slottsparken flommet over av et blomster- og lyshav som aldri før var sett her til lands. Den kollektive kjærligheten og respekten for mannen som hadde fulgt sin befolkning i tykt og tynt og alltid stilt opp med trøstende ord, som hadde reist landet rundt og besøkt hver krik og krok, var åpenbar.

Og jeg vil anta at vi vil se den samme reaksjonen når vår nåværende konge, Harald V, en dag forlater oss. Gjennom sitt oppofrende arbeid gjennom en mannsalder og sitt vennlige, milde vesen og sin humor, har han vunnet folkets tillit og kjærlighet. Måtte vi få beholde ham lenge.

Vi trenger samlende ledere i vårt samfunn, og en valgt president som kun har en liten andel av folket bak seg, vil aldri kunne erstatte en helt upolitisk konge, som egentlig ikke har noen makt, men som likevel er folkets trøster, den som gleder oss i seremonier og reiser rundt og besøker oss når vi trenger det. Det burde være åpenbart for de fleste hvor uendelig mye det betyr for en bygd i dyp sorg etter en ulykke eller naturkatastrofe, at vår konge og dronning kommer til dem og gir dem trøst og lindring med medfølelse ord.

Sorgen over dronning Elisabeth II er så uendelig mye mer enn en massepsykose, det er et folks kjærlige farvel med et statsoverhode som var svært høyt elsket og respektert!

Fordummende argumenter – fra hvem?

Tidligere WWF-leder, Nina Jensen, mener det er et fordummende argument å hevde at dersom Norge slutter å produsere olje, så vil andre oljeproduserende land ta over med mer forurensende oljeproduksjon.

Miljøfanatikerne har forsøkt å imøtegå dette argumentet på mange måter de siste månedene. Felles for alle synes å være at de rett og slett ikke har noen reelle argumenter. Og hva gjør man da? Jo, det er den samme gamle lekse – man tyr til skjellsord, fornærmelser og stygge, udokumenterte påstander. Det har vi hørt fra [Lan Marie Berg](#), [Rasmus Hansson](#) og [Eva Joly](#). Felles for dem alle, er at de fullstendig mangler saklige argumenter. Og sist ut er altså Nina Jensen i [Nettavisen](#), og hun påstår at argumentet er fordummende.

Som støtte for sin påstand, henviser hun til en kronikk av Victor Normann, som i [DN](#) (bak betalingsmur) hevder at argumentet om at mer forurensende oljeproduksjon vil ta over dersom Norge legger ned sin produksjon, er like dumt som om man påstår at dersom jeg ikke fyller på bensin på bilen min, så vil noen andre gjøre det. Og det høres jo ganske tilforlatelig ut, eller?

Sannheten er imidlertid at denne professoren i samfunnsøkonomi kommer med et eksempel som er fullstendig irrelevant og i virkeligheten avslører at han overhodet ikke har skjønnet hva saken dreier seg om. Ja, sannheten er at det er hans eget eksempel som er direkte fordummende, fordi det overforenkler hele problemstillingen og utelater de viktigste aspektene ved hele saken. Om det er denne typen overforenklet og irrelevant logikk som preger hans undervisning, burde det virkelig skremme oss.

La meg forklare hvorfor sammenligningen til Norman er så feilslått: Bensinen i norske bensinpumper er allerede produsert og er tilgjengelig for alle. Alternativet for folk er enten å fylle den bensinen som er i pumpen, eller å ikke bruke bensin og heller kjøre elbil, sykkel, eller bli fotgjenger. Om vi ser dette på personnivå, er det selvsagt uten betydning hvem som fyller sin bil med denne bensinen. Om mange nok velger å gå over til elbil, vil det selvsagt ha til følge at etterspørselen etter bensin vil bli noe mindre i Norge, men om det overhodet vil føre til mindre utslipp globalt, er et stort spørsmål.

Alt tyder på at klimautslippene ved produksjonen av elbiler er meget høye, og i tillegg vil Norge sitte igjen med mengder av farlig avfall på grunn av de store batteriene. Sannsynligvis er effekten av at flere nordmenn velger elbil, kun at vi flytter utslippene til produsentlandet. Selv om utslippene vil gå noe ned i Norge, så gir dette ingen fortjeneste totalt sett. Utslippene blir like store.

Men når man diskuterer olje- og gassproduksjon, så beveger vi oss opp på samfunnsnivå. Olje og gass som enda ikke er hentet opp, er i motsetning til bensinen, en ressurs som fremdeles ligger ubenyttet under havbunnen. Og det er absolutt ikke uten betydning hvem som pumper den opp. Om et selskap på norsk sokkel pumper opp oljen og gassen med lavt utslipp av såkalte klimagasser, så innebærer det selvfølgelig lavere utslipp enn om en annen stat produserer oljen med stort utslipp av klimagasser. Norman sammenligner to ikke-sammenlignbare størrelser, eller sagt med andre ord, han sammenligner epler med pærer.

Om Normans eksempel skulle hatt noen som helst relevans til sakens realiteter, så måtte han ha operert med to bensinpumper, en med norskprodusert bensin med lavt utslipp av klimagasser, og en med bensin som var produsert utenlands med stort utslipp av klimagasser. DA ville eksempelet hatt relevans.

Da kunne man spørre om det hadde hatt noe å si for utslippet av klimagasser om vi som forbrukere bruker den ene eller den andre pumpen, og selv et barn ville forstå, at dersom den norskproduserte bensinen forsvant og alle brukte bensin fra den mest forurensende produsenten, så ville utslippene av klimagasser øke!

Det burde være så enkelt å forstå at selv en belest økonomiprofessor burde forstå det. Men det gjør han åpenbart ikke. Og det gjør heller ikke Rasmus Hansson, Lan Marie Berg, Eva Joly eller Nina Jensen.

Når Norge sender norsk gass og olje som er produsert med lavt utslipp av klimagasser i rørledninger til europeiske land, så medfører det at disse landene får tilgang til den minst forurensende oljen og gassen. Samtidig kan de legge ned sine grovt forurensende kullkraftverk, slik at summen av den norske oljen og gassen totalt sett blir langt lavere utslipp av klimagasser i hele Europa.

Om Norge brått stanser sin produksjon, sier det seg selv at norsk olje og gass vil måtte erstattes av mer forurensende produkter fra andre, samtidig som det vil gå lang tid før kullkraftverkene kan legges ned.

Dette burde være uhyre enkelt å forstå. Men ikke for miljøfanatikerne. Er de regelrett dumme eller velger de å overse realitetene? Har de fått så til de grader tunnelsyn, at de ikke makter å innse det selvinnsynende?

Da er det ganske drøyt at de påstår at andre er dumme.

Men mot den dumme kjemper ti vise forgjeves, sies det. Og de aller verste dumme er de som selv tror de er kloke.

Fortidens moralske forargelse mot homofile er avløst av vår tids moralske forargelse mot sexkjøpere.

Begrunnelsen for fortidens «homolov», som ble fjernet i 1972, er nøyaktig den samme som for vår tids sexkjøpslov. Den er motivert av enkelte menneskers moralske fordømmelse av visse grupper sexliv. Før gjaldt det homsene, nå gjelder det sexkjøperne.

Men der homofili forarget det kristne borgerskapet først og fremst, er det feminister og venstreorienterte som forarges over at mennesker kan få sex mot betaling. Men i begge tilfeller dreier det seg om det samme: Noen setter seg til dommer over andre menneskers sexliv, fordi de mener det er moralsk uakseptabelt.

Nå snakker jeg vel og merke om sexkjøp mellom to voksne mennesker, der alt er frivillig for begge parter. Menneskehandel, tvang og utnytting mot noens vilje, reguleres av andre lover, og skal selvsagt være forbudt.

Sexkjøpsloven dreier seg om noe annet. Og den må sies å være en juridisk merkverdighet, fordi handlingen er full lovlig for den ene parten, mens den andre parten blir straffeforfulgt. Finnes det andre samfunnsordninger der vi følger et slikt prinsipp? Så vidt jeg vet er både kjøp og salg av f eks narkotika forbudt for begge parter.

Men skulle vi følge det samme prinsippet, så skulle det altså være fritt frem for å selge f eks heroin, mens kjøperen ble straffet.

Men tilbake til den moralske fordømmelsen. Homofili ble ansett som utuktig og umoralsk i tidligere tider. Men skal man dømme etter medienes fremstilling av homofiliens historie i Norge, så er det åpenbart at mange vet svært lite om hvordan lovgivningen utviklet seg gjennom forrige århundre.

Når man setter seg inn i måten våre lovgivere forholdt seg til homofili allerede da loven som omhandlet homofili, Paragraf 213 i Straffeloven av 1902 ble vedtatt, så er det ganske påfallende at den ikke var formulert for å ramme homofili i seg selv, men det var en sovende paragraf som kun kom til anvendelse dersom almene hensyn krevde det.

Paragrafen lød nemlig slik:

”Finder der utugtig Omgjængelse Sted mellem Personer af Mandkjøn, straffes de, derheri gjør sig skyldige eller som medvirker dertil, med Fængsel indtil 1 Aar. Med samme Straf ansees den, som har utugtig Omgjængelse med Dyr. **Paatale finder alene Sted, naar det paakræves af almene Hensyn.**” (Min uthevning).

I virkeligheten var den nye lovparagrafen en avskaffelse av det generelle forbudet mot homofili, da den altså kun skulle komme til anvendelse dersom almene hensyn krevde det. Og hva slags almene hensyn kunne det være?

Jo, det kan vi se ut fra en av de få sakene i forrige århundre der loven ble anvendt. Det var i en stor sedelighetssak i Bergen, som ble kaldt «Den Brune Ring». Den gjaldt aktivitetene i lokalene til en frukthandler, der det vanket en del unge menn og gutter, flere ned til 12 årsalderen, og det ble kjent at disse guttene kunne oppnå visse fordeler mot gjenytelser i form av sex.

Det ble opprullet flere nettverk i kjølvannet av denne etterforskningen, og ikke alle hadde sammenheng med hovedsaken, men gjaldt voksne, homofile menn som hadde seksuell omgang med andre voksne.

Det er svært betegnende for praktiseringen av loven, og det bør alle som omtaler «homoloven» merke seg: De voksne homofile som ble «avslørt» ble ikke straffet, men fikk bare en advarsel om at homofili egentlig var forbudt. Straffet ble kun de som hadde hatt seksuell omgang med unge gutter.

Og man bør også merke seg at dette var forhold som også ville ha vært straffbare i dag. Ikke fordi det dreide seg om homofili, men fordi guttene var under den seksuelle lavalderen, og dette ville blitt regnet som pedofile overgrep.

Homoloven var altså en sovende paragraf, som kunne bli anvendt der almene hensyn krevde det. Når jeg snakker med eldre mennesker om dette i dag, forteller de gjerne om at det fantes noen menn i bygda deres, som alle visste var glad i menn, men politiet drev aldri med noen oppsøkende virksomhet for å avsløre hvem de gikk til sengs med. De fikk holde på med sitt helt i fred, helt uten at politiet var etter dem.

I vår tid med pride og alt fokus på at all kjærlighet må være lov, hører vi gjerne ofte at Norge var svært intolerant mot homofile, og at det var straffbart helt til 1972. Dette er altså en sannhet med modifikasjoner. Vi straffet ikke homofile generelt før 1972, men vi brukte loven dersom det ble oppdaget sexringer som hadde preg av prostitusjon som inkluderte yngre gutter.

Som gutt (og det begynner å bli temmelig lenge siden) husker jeg at det ikke var helt ukjent at det ofte fantes en viss type menn på offentlige bad og urinaler og lignende steder, og av andre gutter ble jeg advart mot å snakke med dem, for de likte unge gutter. Jeg husker enkelte av disse eldre mennene, som vi gutter syntes var veldig sleske og farlige satt nakne bare med et håndkle rundt seg i timevis i garderoben til svømmehallen. Jeg kan tenke meg at også dette var et område der loven mot homofili kunne komme til anvendelse.

Politikerne hadde et langt mer nyansert syn på homofili allerede tidlig på 1900-tallet enn mange tror i dag. Noen mente at hva folk foretok seg privat i sitt eget liv, ikke var noe samfunnet skulle blande seg inn i. Og det noen sier om at det var selve kjærligheten politikerne ville til livs, er en helt feilaktig oppfatning.

Og i 1925 kom det en anbefaling fra riksadvokaten om at paragraf 213 i straffeloven kun skulle gjelde saker der eldre menn hadde sex med menn under 21 år.

Åpenbart hadde man det synet at yngre menn burde beskyttes mot utnytting. Innen psykiatrien hadde man allerede på den tiden begynt å forstå at mange homofile var født med sin legning, mens andre mente ungdommen måtte beskyttes fordi de kunne få sin seksualitet «preget» av eldre homofile menn. Men det synet at man måtte beskytte de unge, ligner mye på dagens syn, at åpenbart svakere stilte kvinner og jenter må beskyttes mot utnytting og menneskesalg.

Sex etter min mening bør alltid foregå mellom voksne, ansvarlige mennesker som deltar frivillig. Men om det er tilfelle, kan jeg vanskelig forstå hvorfor noe skal være straffbart for den ene parten, men lovlig for den andre.

Den meget tilbakeholdne praktiseringen av homofili-loven gjennom 1900-tallet står i en sterk kontrast til politiets høye prioritering av sexkjøpsloven. Ifølge mediene følger politiet opp denne loven svært aktivt, og bøtesatsene har blitt hevet betraktelig etter at loven ble vedtatt.

Det er tydelig at politiet har blitt instruert i å ta flest mulige menn som kjøper sex. Og blant de moralsk indignerte feministene blir alltid slike menn omtalt med den dypeste forakt. Gjennom de siste tiårene har motstanderne av disse «sexgrisene» gjennomført flere aksjoner i form av «outing» ved å henge opp plakater med navn og bilde og sprayet «horekunde» på bilene deres.

Det er vanskelig å se noen forskjell på denne forakten overfor menn som kjøper sex og fortidens forakt overfor homofile. Motivasjonen er i begge tilfeller at noen opphever seg til moralske dommere over andres sexliv. Og legg merke til at i begge tilfellene, både når det gjelder homofile og sexkjøpere, så er det menn som rammes av forakten. Jeg tør påstå at menns seksualitet generelt anses som mer «skitten» og «foraktelig» i samfunnet. Jamfør flere saker innen politikken de senere årene, der mannlige politikere som har hatt sex med yngre kvinner blir ekskludert uten videre og kastet ut i skam, mens kvinner ikke mottar noen reaksjon, ja, de får sågar fortsette som statsråder.

Trine Skei Grande er et godt eksempel. Det er helt innafor at en godt voksen kvinnelig partileder forfører en ung gutt på 17 år i åkeren, mens en mann i samme situasjon hadde blitt øyeblikkelig utstøtt fra alt politisk liv! Mannlig sex dømmes langt hardere, i slike settinger.

Men tilbake til homofile og sexkjøpere. I begge tilfeller satte/setter samfunnet seg til overdommer over hva som skal regnes som et moralsk akseptabelt sexliv. Og i begge tilfeller dreide/dreier det seg om en frivillig handling mellom to voksne mennesker. Burde det ikke være på tide at vi som samfunn avviker alle slike lover som skal regulere hva slags sex som er lovlig mellom voksne mennesker helt frivillig? Og igjen: Dette gjelder IKKE overgrep, tvang eller sex med mindreårige.

Eller burde vi kanskje gå motsatt vei og begynne å straffeforfølge sadomasochisme, spanking, kvelning under sex, sparking i testiklene osv? Alt dette er jo seksuelle preferanser som noen foretrekker. Og er det noen andre tilfeller der vi som samfunn godtar at folk slår hverandre, pisker hverandre eller kveler hverandre? Men skal politiet oppsøke soverommet til folk man mistenker for slike aktiviteter?

Eller skal vi som samfunn endelig akseptere at voksne folk må få bestemme selv over sitt sexliv?

De som vil sette seg enda grundigere inn i lovgivningen mot homofili, anbefaler jeg å lese de svært opplysende artiklene til [Kim E. Andreassen](#) eller [Birger Berge](#) - begge ved Universitetet i Bergen.

Hadia Tajiks brudd på juridisk, moralsk og politisk anstendighet er langt mer alvorlig enn det pressen innser.

Ganske lenge tydet mye på at Hadia Tajik skulle slippe unna med skatteunndragelse, dokumentforfalskning og feilinformasjon i pressen.

Hun forsøkte å snu saken fullstendig på hodet, ved å gå hardt ut med beskyldninger om [presseskandale mot Aftenposten og fremstå som et offer for stygg journalistisk](#). Og jammen klarte hun å lure et stort antall støttespillere trill rundt. Ganske utrolig hvor letturte enkelte er.

Men etter hvert som detaljene fra saken kom frem, og det etter hvert viste seg at Hadia hadde svært mange mistenkelige disposisjoner å svare for, stilnet det fra støttespillerne. Men Hadia var fremdeles like kjepphøy, og svarte unnvikende, mistenkelig og tildekkende.

Personlig fulgte jeg saken den første tiden med stigende uro, og var virkelig bekymret for at pressen og det politiske etablissementet ville dysse ned alvoret i saken. Men heldigvis holdt mediene presset oppe og kon med stadig nye avsløringer, selv om den åpne kritikken var neddempet.

Men det ble mer og mer tydelig at et svært oppegående menneske som Tajik, utdannet jurist, dreven politiker og særdeles høyt begavet stadig vekk påsto [at hun ikke husket 15 år tilbake](#).

Men var det noen som trodde på det? Ikke jeg i hvert fall. Det er så åpenbart dekk-manøvrer å påstå at man ikke husker hva man tenkte da man tilbakedaterte husleiekontrakter, når man svarer at man ikke vet om man hadde tenkt å bo i en leilighet, om man betalte husleie hjemme osv.

Jeg husker særdeles godt mitt første leieforhold for 45 år siden. Jeg kan fortelle hver minste detalj om hva jeg betalte, om jeg hadde tenkt å bo der, om jeg bodde hjemme, eller om kontrakten var reell. Altså etter 45 år!! Men den svært begavede juristen og politikerens Hadia Tajik husker altså nesten ingenting etter 15 år!

Det er direkte pinlig, når journalisten spør Hadia om en av de to leilighetene hun eide og tjente penger på samtidig som hun fikk skattefri bolig på skattebetalernes regning: -Hadde du tenkt å bo der? Og hun svarer: -Den var jo min, så jeg regnet det som min leilighet.

Og når journalisten spør igjen og igjen spør: -Jamen, hadde du tenkt å bo der, så har Hadia kun dette svaret: -Den var jo min! Det er direkte skammelig at hun ikke kan gi et ærlig svar og svare enten ja eller nei om hun [hadde tenkt å bo i en leilighet hun eide](#).

Skattejurister har erklært i media at Hadia Tajik var [pliktig til å betale skatt for leieinntekter fra utleie](#). Dette er åpenbart skattesvindel.

Eller hva skal man tro når journalister spør Hadia om datoen på den falske leiekontrakten er tilbakedatert, og det eneste hun har å svare er at: -Det står jo der, så jeg må jo tro at den er riktig. Et menneske som har datert en kontrakt med en bestemt dato, vet selvfølgelig svært godt om den er riktig, eller om den ble tilbakedatert for å oppnå fordeler. Det står overhodet ikke til troende nå Hadia kommer med slike svevende svar.

At den skattefrie stortingsleiligheten også ble gitt på falskt grunnlag, er det heller ikke noen tvil om. Hadia har innrømmet at hun aldri benyttet seg av kontrakten, men nå skal hun også innrømme at kontrakten ble inngått på proforma, og at hun aldri hadde intensjoner om å bo der?

Og når kan en person på egen hånd endre hele grunnlaget for sine skattefordeler, ved å innrømme at de ikke hadde slik rett på grunnlag av sine falske opplysninger, men at de likevel hadde krav på skattefritak av helt andre grunner?

Det forundrer meg at ikke pressen har gjort et større nummer av dette. Hadia løy åpenbart om en leilighet hun aldri brukte, men pressen har nærmest akseptert hennes forklaring om at hun likevel burde få skattefritak av helt andre grunner.

Når dette kommer fra en jurist, burde det vekke enorm oppsikt i avisene fordi det så åpenbart strider mot enhver juridisk vurdering, men i avisene blir dette nesten forbigått som en ubetydelighet.

Som en journalist sa på TV: Det er som om en som har svindlet til seg sykepenges gjennom å lyve om sin sykdom, påstår at han/hun likevel hadde krav på sykepenges fordi han/hun hadde en annen sykdom. Dette er en meningsløs påstand om den kom fra en ordinær arbeidstaker, mens når det kommer fra en utdannet jurist, er det direkte hårreisende. At en jurist som Hadia Tajik i det hele tatt nedlater seg til å komme med slike meningsløsheter, burde føre til dyp skamfølelse.

En jurists kvaliteter og moralske holdninger, hviler i stor grad på at han/hun er objektiv og følger lovverket, uansett om det gjelder en klient eller han/henne selv. Hadia Tajik må ha brutt juridiske moralske retningslinjer på det groveste.

Har man søkt om skattefritak på det grunnlaget at man har egen hybel i hjemfylket, men i realiteten ikke har det, er det i seg selv en svært alvorlig forfalsket opplysning. Og det kan selvsagt ikke oppveies at man mange år etterpå påstår at man hadde utgifter hos sine foreldre.

Skattejurister har dessuten oppgitt i pressen, at sporadiske utgifter til foreldrene, ikke skattemessig kan regnes som boutgifter. Det innebærer at hele denne bortforklaringen fra Hadia Tajik faller bort.

Hun hadde overhodet ikke noe grunnlag for å få skattefri stortingsbolig. Hun hadde oppgitt en falsk boligkontrakt, hun eide to andre leiligheter som hun skulle ha betalt skatt for og hun bodde overhodet ikke hos foreldrene, slik hun påstår. Det kan kun dokumenteres at hun var hjemme hos dem [syv ganger det første året](#). Det kan neppe karakteriseres som «å bo» hos foreldrene.

I tillegg til alle disse grove bruddene på både juridiske og moralske forhold, har det også kommet fram at Hadia Tajik foretok det enkelte jurister kaller for [illojal skatteplanlegging](#), da hun overdro sin andel av deres felles leilighet til broren, og lot han selge den etterpå med full fortjeneste. Det hadde vært svært interessant om det kunne dokumenteres at halvparten av denne fortjenesten ble overført til Hadia Tajiks konto etterpå. Men det vet vi ikke.

Men det verste av alt for mange av oss, er at alle Hadia Tajiks bortforklaringer presenteres med et arrogant, hovmodig smil, som om hun anser at det må da være helt unødvendig at hun må nedlate seg til å bruke sin dyrebare tid på å forklare oss velgere slike bagateller som at hun har svindlet til seg økonomiske fordeler fra oss skattebetalere.

Når man tar i betraktning alle disse systematiske eksemplene på utnyttelse av systemet, både lovstridige og åpenbart illojale, er det forunderlig at Hadia Tajik fremdeles får de beste skussmål fra Norges statsminister og politiske kolleger, og at pressen er så tilbakeholdne med å karakterisere Hadias opptreden som det den er: Svært grove brudd på juridiske, moralske og politiske spilleregler i samfunnet.

Hele veien i denne saken, har mange av oss følt at det blir tatt på Hadia Tajik med silkehansker. Og at det nå uttales at det ikke er noe i veien for at hun [snart kan være tilbake i sentrale stillinger i politikken](#), så undres man virkelig på hvorfor hun behandles med så stor forståelse.

Jeg har et par forslag til hvorfor hun slipper så lett unna sine umoralske økonomiske disposisjoner: Hun er kvinne, Ap-politiker, innvandrer og muslim. Alle disse faktorene er formildende omstendigheter i norsk presse og norsk politisk offentlighet.

Og man må jo spørre seg: At Aps leder, statsminister Jonas Gahr Større tar så utrolig lett på denne saken: Sier det noe om hans egen lettvinte omgang med økonomiske lover og politiske rettskaffenhet? Jeg begynner virkelig å lure. Å være villig til å overse alvorlige lovbrudd, både formelle og moralske, hos sine medarbeidere, pleier ofte å vitne om man heller ikke selv tar dem så alvorlig.

Har de hardeste islam-kritikerne helt glemt at de unge gjerne gjør opprør mot foreldregenerasjonen og går sin egen vei?

De som har lest mine tidligere artikler om norsk innvandringspolitikk, vet at jeg er sterk motstander av at store mengder mennesker fra lite utviklede land gis bosetning i Norge.

Alle parametere fra samfunnsforskningen viser at det er svært vanskelig for mennesker fra «primitive» samfunn å tilpasse seg et høyt utviklet teknologi- og utdanningssamfunn som det Norge er. Dessverre danner de i stor grad utenforsamfunn som gjenskaper de samfunnsverdiene de forlot da de «flyktet» (emigrerte) fra sine hjemland. Verdier som er høyst uvelkomne i Norge, som klankultur, mannsdominans, religiøst diktatur, kvinneundertrykking, blodhevn, barneekteskap, omskjæring osv.

Dessverre kommer etterkommerne etter (særlig muslimske) migranter dårlig ut på stort sett alle statistikker over arbeidsdeltagelse, kriminalitet og utenforskap. Dette er det meningsløst å benekte, for tallene taler sitt tydelige språk. -Kriminaliteten i Oslo går ned, påstår de innvandringsliberale, og så forsøker de å benekte at tallene viser at kriminaliteten til tross for det øker innen visse kriminelle grupper.

Selvsagt skal vi glede oss over at mange av innvandrerungdommene klarer seg bra i samfunnet vårt, skaffer seg utdanning, arbeid og tilegner seg norske verdier. Det kan ikke herske tvil om at dette gjelder mange av etterkommerne i 2.- og 3-generasjon. Mange av disse utvikler også sitt forhold til islam, og anser seg med tiden for å være islam-kulturelle helt på lik linje med kristne som ikke anser seg som personlig troende, men som kristen-kulturelle, som slutter opp om feiringen av kristne tradisjoner og kristne verdier.

Om man leser muslimske skrifter, bør man lett kunne se at Muhammeds oppfordring til sine tilhengere, var å vise barmhjertighet, kjærlighet og tilgivelse. Men joda, mot sine motstandere og fiender, var han knallhard og viste ingen nåde. Vi må kunne si at [Muhammeds budskap](#), var sterkt schizofrent. Man skiller gjerne mellom hans tidlige periode, «Medina-perioden», som ung religionsstifter som opplevde åpenbaringer av Guds budskap, og senere som voldelig og brutal krigsherre, «Mekka-perioden».

Vi som ønsker å skrive kritisk, men ærlig, om islam og om Muhammeds tilhengere, bør være så sannhetstro, at vi også forteller om alle de muslimene som slutter seg til den såkalte spirituelle utgaven av islam og som overhodet ikke slutter seg til vold, terror og makabre straffemetoder, som hending, steining og avkapping av hender og armer. Dette dreier seg om fredelige muslimer, som feirer muslimenes høytider og ellers oftest er godt integrert i det norske samfunnet.

Men det er selvsagt ingen grunn til å benekte, at det også finnes muslimer i Norge, som slutter seg til den grenen av islam, som går inn for Sharia-lovgivning, meget autoritær sosial kontroll, grov kvinneundertrykking, og som skaper svært store problemer både for sine sønner og døtre. Jeg vil anta at det for det meste er fra disse familiene at sønnene som ender opp som kriminelle gjengmedlemmer stammer fra. Og mange av disse etterkommerne, både gutter og jenter, vil kanskje slutte opp om sine foreldres ekstreme oppfatninger.

Eller vi de det? Og her er vi inne på et meget sentralt fenomen når det gjelder de nye generasjonenes forhold til de eldre. Studerer man kristendommens utvikling i Norge, vil man oppdage at etterkommerne svært ofte IKKE helt ukritisk slutter seg til foreldrenes mørkemanns-tro. Det typiske for unge mennesker, er at de nettopp ikke alltid overtar foreldrenes kultur, tro og meninger, men de gjør opprør og finner sin egen oppfatning, selv om den strider mot forrige generasjons overbevisning.

Om ikke dette var tilfelle, hvordan skulle ellers kristendommen ha utviklet seg fra en helvetes-lære hvor alle som ikke hadde den rette tro, ble truet med helvete og evig fortapelse, til en tolerant religiøs tro, der flere og flere biskoper er overbevist om at alle, også de ikke-troende og synderne vil komme til himmelen, og til og med homofile kan inngå ekteskap?

Etter min mening er det all grunn til å tro at islam vil gå gjennom nøyaktig den samme utviklingen som kristendommen. Grunnlaget finnes der i Muhammeds tidlige periode, og de unge muslimene som vokser opp i det tolerante norske samfunnet, vil etter all sannsynlighet integrere norske verdier inn i sin muslimske tro og utvikle en utgave av islam som er godt tilpasset norske verdier og norsk kultur.

Og det er akkurat her jeg synes de aller mest kritiske islam-kritikerne tar så grundig feil. Det er åpenbart at de anser historien som noe statisk, og at endring ikke vil finne sted innen konservative kulturer og religioner. Joda, det vil garantert ta tid, men i Norge har vi den desidert maksimalt gode grobunnen for at en moderne, tolerant og fremtidsrettet religion.

Så jeg er absolutt optimist på våre innvandreres vegne. Det er bare et tidsspørsmål før de generasjon etter generasjon vil bli lik oss etniske nordmenn i verdier og holdninger. Og om de beholder sin muslimske tro, vil det være en utgave av troen som vil bli mer og mer lik den utgaven av kristendommen som etter hvert dominerer Norge.

Jeg vil gjerne også legge til noen synspunkter om hvordan Muhammed vurderes i vår tid, basert på [Helge Lurås kommentarer](#) til en artikkel i Vårt Land. La meg først opplyse om at jeg ikke er historiker, men i alle år har interessert meg for religiøse spørsmål, og har lest utallige bøker og artikler om både kristendommen og islam. Det som slår meg, når jeg Leser Helges kommentarer, er at dersom man skal gi en rettferdig vurdering av fortidens ledere og samfunnets holdninger, må man vurdere dem på grunnlag av datidens utbredte holdninger.

For å eksemplifisere det, kan jeg påpeke at når barn som var offer for overgrep i institusjoner og barnehjem i fortiden vil søke om erstatning i vår tid, så gjøres det klart i retningslinjene, at ingen vil få erstatning for hendelser som ikke skiller seg fra det som var vanlig behandling av barn på den tiden. For eksempel betyr det at barn som ble slått eller utsatt for svært strenge straffemetoder ikke vil ha grunnlag for erstatning, fordi det var helt vanlig i samfunnet at barn ble behandlet slik.

Og med det som et grunnlag for vurderingen av Muhammed, bør det være klart at jeg mener at all vurdering av Muhammed må ses i samsvar med det som var andre ledes praksis på 600-tallet. Det blir temmelig meningsløst om Muhammed skal dømmes etter etiske retningslinjer for styresett i år 2000. Jeg kan dessverre ikke dømme i akkurat Muhammeds tilfelle, men om noen hevder at hans styresett var forut for sin tid, så bør altså det vurderes opp mot hvordan resten av verdens land ble styrt og ikke opp mot vår tids idealer.

Jeg tror vi kan slå fast at selv historiens aller mest humane og kloke samfunnsledere fra fortiden har store mengder liv på sin samvittighet, av den enkle grunn at fortidens verden var slik at ethvert land måtte forsvare seg mot aggressive angripere. Skal man vurdere Muhammed som statsleder, bør man etter min mening sammenligne ham med kristne ledere i middelalderens Europa. Og den sammenligningen kommer vel ikke akkurat ut til det kristne maktapparatets fordel. De representerte et totalt formørket og grufullt regime som sto for tvang, tortur og grusomheter.

Er det ikke faktisk slik at sammenlignet med de kristne makthaverne, så kan ingen påstå at Muhammeds regime var noe verre? Jeg antar at det er tilstrekkelig å nevne [korstogene og inkvisisjonen](#).

Om vi sammenligner islam med kristendommen i senmiddelalderen, vil jeg påstå at enhver sanndru historiker må innrømme at kristendommen ikke sto på noe mer høyverdig nivå enn islam på dette stadiet i historien. Men likefullt: Enkelte munkeordener og mindre kristne samfunn bygde videre på Jesu høyverdige kjærlighetslære om fred, tilgivelse og toleranse, og praktiserte dette i sine samfunn, men disse var i stort mindretall. Mens det kristne pavedømmet og de kristne makthavere sto helt på nivå med den tidens mest primitive makthavere i sin brutale voldelighet og undertrykking.

Men derfra og frem til vår tid, har kristendommen gjennomgått en revolusjonerende utvikling, som ikke islam har gjort på verdensbasis. De samfunnene som bygger på kristens tro, har utviklet seg til demokratiske, tolerante, humane samfunn som bygger på de universelle menneskerettighetene. Mens verdens islamske samfunn henger totalt fast i den gamle krigerske og voldelige erobningsreligion, diktatoriske styringsformer og inhumane straffemetoder, mens altså kristendommen mer og mer har kommet tilbake til sin opprinnelse; En religion bygget på nestekjærlighet, tilgivelse og toleranse.

Hvorfor har ikke islam gjennomgått samme reformasjon, og funnet tilbake til Muhammeds opprinnelige, spirituelle lære, som til forveksling lignet Jesu lære? Muhammed var en stor tilhenger av Jesus lære i sin første periode som religionsstifter, inntil han søkte samfunnsmakt, og tok til seg samtidens maktfilosofi og oppfordret sine tilhengere til å bekjempe hans motstandere med tradisjonell krigføring med vold og drap.

Om vi sammenligner Muhammed direkte med Jesus, fremstår Jesus som en mann av et helt annet kaliber enn Muhammed. Bare i sine aller første år som religionsstifter, fremstår

Muhammed som noe i nærheten av Jesus. Muhammed mottok religiøse åpenbaringer, og sluttet seg til Jesus lære.

Men der Jesus holdt seg trofast til sin lære om kjærlighet og fred, må Muhammed sies å ha falt fullstendig for mørkets makt, og han søkte mer og mer personlig makt og personlig tilfredsstillelse. Han sies å ha utviklet en umettelig appetitt på kvinner, mens Jesus forble avholdende gjennom hele sitt liv fordi det ville forstyrre hans virke som religiøs underviser og helbreder om han skulle påta seg ansvar som ektemann og far.

Her skiller Jesus og Muhammed helt lag. Jesus holdt fast på sin misjon og gikk til sist i døden for å bekrefte sannheten av sin lære om kjærlighet, mens Muhammed kjempet til det siste for sin makt og sine egne lyster og behov.

Men Muhammed hadde også en annen periode, der han mottok religiøse åpenbaringer og var en nytenker og religionsstifter. Måtte denne perioden i Muhammeds liv vinne større og større utbredelse.

Hvorfor har et Ap i krise ventet helt til etter valget med å analysere det som har vært et stort problem i minst to år?

Ifølge Jonas Gahr Støre skal Ap nå sette i gang et enormt apparat for å analysere hva som gikk galt ved valget. Som alle vet, ble ikke Ap landets største parti i valg for første gang siden 1924. Men hvorfor i all verden har de ventet helt til nå? Ap har jo ligget katastrofalt lavt på meningsmålingene i snart to år, og alle visste vel hvordan valget kom til å gå?

Hvis man ikke tror på mirakler, da. Og det har visst Ap gjort. De har ligget rundt 20% på målingene hele tiden mens de har hatt regjeringsmakt, og så blir de sjokkert over at de får omtrent det samme resultatet i valget?

Og så tenker man kanskje at Ap vil hente inn noen som er relativt uavhengige som kan hjelpe partiet med å komme på sporet av hva som gjør at velgerne forlater dem. Men nei, på spørsmål fra journalistene om hvem som skal vurdere Aps katastrofe, er det nøyaktig de samme som har utformet Aps politikk som skal finne ut hvorfor den ikke slo gjennom hos velgerne.

Lykke til, sier jeg da. Og så antar jeg at konklusjonen blir som den alltid blir når politiske partier skal vurdere sine nederlag: «Vi var ikke flinke nok til å få frem budskapet vårt. Folk skjønnte ikke at politikken vår egentlig er den beste. Vi nådde ikke frem til velgerne.»

Slike konklusjoner, som vi har hørt så ofte før, er nærmest latterlige å høre om igjen og om igjen. Og hadde Ap hatt bare litt mot til å bli konfrontert med sannheten om hvorfor de gjør det så dårlig, så hadde de våget å høre litt på de velgerne som har forlatt dem og gått over til Høyre og FrP.

Men det våger de ikke.

Og hva er det egentlig med Jonas Gahr Støre som gjør at han lykkes så dårlig som statsminister? Han er jo både veltalende, klok, vennlig og reflektert? Han var jo så utrolig populær som utenriksminister!

I mine øyne forsøker Jonas Gahr Støre alt for hardt å være en internasjonal statsmann, og har ikke skjønt at en norsk politikers fremste oppgave, er å føre en politikk som lønner seg for oss nordmenn. Han har rett og slett ikke skjønt hva nordmenn flest forventer av ham som statsminister!

Vår statsminister er mest opptatt av å forsyne Europa med gass og olje med den følgen at folk blir ribbet til skinnet av astronomiske strømpriser. Og han støvsuger deler av landet for elektrisk kraft for å oppfylle noen klimamål som ikke betyr noen verdens ting for verdens samlede klimautslipp. Bare disse to eksemplene viser svært tydelig, at han ikke har nordmenns beste for øye. Han vil være klassens flinkeste i Europa.

Dette skjønner selvsagt folk flest. Men det skjønner ikke Ap, merkelig nok. Og når de lanserer elektrifiseringen av Melkøya bare få uker før valget, avslører de med all tydelighet hvor dårlig kontakt de har med «folkedypet». De mangler simpelthen den politiske intuisjonen som kreves for å forstå hvordan «folk flest» reagerer på vedtak som åpenbart ikke gjøres for å hjelpe folk i dere hverdag, men kun gjøre for å gjøre Jonas Gahr Støre populær som statsmann i Europa, og score poeng blant klimafanatikerne i FN, som påstår at jorda er i ferd med å gå under.

Og hva kan grunnen være til at både Gahr Støre og Ap har så utrolig dårlig forståelse for hva deres velgere mener?

Jeg tør påstå at det henger nøye sammen med at Ap ikke lenger er et parti bestående for de svakerestilte og fattige, men for akademikere og intellektuelle som selv tilhører den rike og velstående delen av den norske befolkningen. Og den siste tidens avsløringer av aksjehandling blant politikere, har avslørt at de synes å ha null og niks til felles med nordmenn som har blitt rammet svært hardt av økte strømpriser, økte drivstoffpriser, økte matpriser og økte renteutgifter.

Det er DETTE regjeringen burde være opptatt av å sette inn tiltak mot, men i stedet har de mest fokus på å bygge vindmøller, havvindmøller, eksportere gass og være klassens flinkeste i klimapolitikk som fører til null og niks forbedring av klimaet. Ap vil være best til å skryte av sine tiltak for å oppnå klimamål som har null betydning. De vil bare bevise at de er best, slik at de kan få skryt av EU og FN.

Ap har i tillegg erklært seg som fiender av dem som faktisk skaper verdier i landet vårt, nemlig bedriftseiere og grundere, de som faktisk skaper arbeidsplasser og inntekter som vi som enkeltpersoner og samfunnet kan leve av. Men disse skal Ap «ta» og så skjønner de lite av at deres slagord mot de såkalte «rikingene», er slagord som rammer folks arbeidsplasser der de får sine sine lønninger fra.

Jeg tror heller ikke det er noen stemmesanker for Ap å være LO's forlengede arm i så mange saker. Mange mennesker har opplevd at deres eldre og syke har fått svært god hjelp av private omsorgsgivere, og har vanskelig for å forstå hvorfor Ap har gjort det til en hovedsak at disse skal fjernes. «Omsorgsprofitører» er et uttrykk som jeg tror mange opplever som en svært simpel og sjofel betegnelse på eldrehjem, sykehjem, barnehager og skoler som gjør en enorm innsats for samfunnet.

Ap burde tenke over hvordan de støter fra seg mange mennesker som opplever å få god hjelp av private aktører, der samfunnet har sviktet.

Dette er bare noen av de områdene der jeg synes Ap er helt på ville veier. Men den aller viktigste årsaken til partiets dårlige oppslutning, kan vi finne i at Ap ikke lengre er et parti for samfunnets svakerestilte. De er et parti av og for intellektuelle og høytlønnede aksjespekulanter. Og regjeringsmedlemmenes frynsete moral, har vi sett mange eksempler på det siste året.

De anser seg åpenbart som en utvalgt elite som kan svindle og tiltuske seg fordeler bare det ikke blir oppdaget.

Men å sette inn tiltak for å hjelpe folk som virkelig er i krise pga den økonomiske krisen, det bryr de seg ikke særlig om. Er det rart at de mister velgere?

Politisk analfabetisme løses ikke av selvskryt og stående applaus på landsmøtet.

Ap er samlet for å hylle seg selv på landsmøtet og partiledere Støre møtes med stående applaus og hyllest, og står der med tårer i øynene. Og i sin tale til landsmøtet hyller han sin politikk og forteller hvor enorme ting han har klart å oppnå i sin tid som regjeringssjef.

Han sammenligner Ap med et gammelt ekteskap, der man må ikke må gi opp når det kommer motgang, men må være tålmodig og holde ut i både gode og onde dager. I mine øyne ville en mye bedre allegori være et ekteskap der ektefellene er helt oppgitt og utslitt og er på randen av skilsmisse om ikke noe dramatisk skjer.

Jonas Gahr Støre har snakketøy som en smørsanger som forfører lytterne med smektende stemme og kjærlige løfter. Mens alle vet at det kun dreier seg om tomme ord og falsk fasade.

Støre må være den eneste politikeren som klarer å få det til at Aps strømpolitikk er en fabelaktig god løsning på folks strømutfgifter. Ja, mannen har faktisk stått helt skamløst i tidligere intervjuer og påstått at Ap har løst folks problemer med å betale strømregninger som for mange er opp til fem ganger så store som det de pleier å få.

I mine øyne er dette nærmest en hån mot folk som ender opp som sosialklienter p. g. a. av økningen i strømregningen, men også den enorme prisstigningen på alle andre områder fordi strømutfgiftene har steget enormt i alle ledd i samfunnet. For ikke å snakke om bensinprisene, som har steget til høyder ingen av oss hadde trodd for få år siden. En vanlig dag, må man gjerne ut med 25 kr literen for 95 oktan.

Det må betegnes som snakk for døve ører når Støre forsøker å fremsnakke alle de gode tiltakene Ap har gjennomført i regjeringssposisjon, og skryter av det som betegnes som tidenes beste lønnsoppgjør. Det hjelper bare så utrolig lite, når absolutt alle små økninger her og der, spises opp, og mere til, av den enorme prisstigningen.

Men fatter Gahr Støre dette? Og skjønner han at det hjelper så utrolig lite å bøte på prisstigningen med småpenger, når det folk vil høre, er at han skal gjøre noe virkelig virkningsfullt med strømprisen? Det er tilnærmelsesvis «gratis» å produsere strøm i Norge, men p. g. a. politikernes svik mot sine egne velgere, blir vi tvunget til å betale den samme skyhøye strømprisen som resten av Europa.

Det virker som det nærmest bare er [Trond Giske](#) av dagens aktive Ap-politikere som har god nok politisk teft til å innse at det overhodet ikke hjelper med alle mulige politiske tiltak, så lenge regjeringen ikke setter strømprisen på dagsordenen og kommer med tiltak som virkelig monner.

Men tatt i betraktning det dårlige forholdet mellom Støre og Giske, ville det være et politisk nederlag for Støre å innrømme, at Giske faktisk har rett i sin politiske analyse, og påpeker noe som burde vært opplagt for enhver politiker som setter sine egne velgere over sine ambisjoner om å være en Europa-politiker. Giske skjønner noe som Støre ikke fatter: Skal Ap klare å komme opp fra den politiske hengemyra de har havnet i, med målinger rundt 16-17%, må de gjøre noe drastisk med strømprisene.

I en kronikk av [Gerd Liv Valla og Trygve Tamburstuen](#), to virkelige veteraner i fagbevegelsen og Ap, får Gahr Støre hele oppskriften på hva som skal til for å skaffe nordmenn strømpriser som er til å leve med, og som ikke skaper en flom av nye sosialklienter og fattige. Men vil europolitikeren Støre lytte til dette, eller vil han heller tviholde at det overhodet ikke på påvirker de norske strømprisene at vi selger strøm til Europa og har tilpasset vårt prisnivå til de europeiske strømprisene? Skjønner han virkelig ikke at folk ikke går på denne bløffen?

Det hjelper lite med «kosmetiske» forbedringer på områder som ikke betyr særlig mye i dagens situasjon. Og det burde være en meget fattig trøst at partiet ser en ørliten bedring i støtten fra velgerne. Det er ganske naturlig at den begeistringen partiet forsøker å skape rundt de nye nestlederne og at delegatene gjør alt hva de kan for å klappe og hylle, og at Støre står der rørt med tårer i øynene gir litt oppsving. Men det er garantert midlertidig. Det er det politiske håndverket som teller til syvende og siste!

Tidligere i vinter hevdet Støre at hans regjering vil gå inn i historien som en regjering som forstår sin samtid og som setter inn de tiltakene som trengs i vår tid. Når en statsminister som har kjørt sitt eget parti i grøfta virkelig kan påstå noe slikt, så vil jeg ikke nøle med å kalle det for politisk analfabetisme.

Putin – bølla i skolegården som leker offer.

Det kan ofte være nyttig å trekke paralleller mellom de voksnes verden og barn og ungdommers strategier i skolegården. At de dominerende og voldelige bøllene hevder at de er mobbeofre som må ha rett til å forsvare seg, er bare så alt for kjent for oss lærere.

Jeg har opplevd ofte at elever kommer rett fra krigsområder til vår skole, og det første de gjør er å fullstendig dominere skolegården og banker opp alle som våger å gå mot dem.

-Det er jo synd på dem, de har sikkert hatt det vondt, er ofte en typisk reaksjon blant velmenende lærer. -Vi må forstå dem, vi må fortelle elevene våre at vi må ta spesielt hensyn til dem. I virkeligheten gir vi bøllene et signal om at det er så synd på dem at andre må skjønne at de reagerer aggressivt og voldelig. -Stakkars!

Og nøyaktig denne logikken har jeg sett utspille seg i mange innlegg i sosiale medier om Putins angrepskrig denne senvinteren. Det bør ikke overraske noen at erklærte kommunister ytrer forståelse for Putins krig, men mere overraskende har det for min del vært at folk på den blå-blå høyrefløyen som jeg ofte er enig med i mange saker, faktisk mener at krigen er

fremprovosert av vesten, og at det er vår skyld at Russland nå faktisk må markere sine rettigheter ved å gå til krig.

Hva er det som går av dem? Mener de virkelig at Russland har rett til å nekte sine naboland å ha moderne demokratier og alliere seg militært og økonomisk med de partnerne de selv velger helt fritt? Det er jo nettopp det Russland mener de har krav på å bestemme, og både kommunister og en del høyreorienterte støtter denne logikken fordi de aksepterer at Russland påstår at vesten er en trussel.

Som om Nato-land har planer om å invadere Russland? Det grenser til idioti, spør du meg.

-Hvorfor har vesten opptrådt så tåpelig og tirret og provosert Russland ved å antyde at vi kan tenkes å på sikt ville inkludere Ukraina både i EU og NATO! -Selvsagt må Russland få reagere, mener skremmende mange.

Har vi hørt denne retorikken før, at en angrepsmakt bare MÅ angripe et naboland fordi deres egne landsmenn er truet, og deres landområder helt urettmessig har blitt fratatt dem?

Ja, så men, det er ganske utrolig hvordan demagoger klarer å vri virkeligheten slik at en brutal angrepskrig fremstår som forsvar mot overgrep på uskyldige mennesker. Å drepe barn, kvinner og menn er altså i Putins øyne nødvendig for å forsvare landsmenn.

Dette er ikke nytt. Nøyaktig på samme måte startet andre verdenskrig, og noen trodde at den beste strategien var å imøtekomme bølga og vise forståelse for hans påståtte krenkelser. Å fremstå som krenket og misforstått er demagogens beste våpen for å reise krigsvilje og angrepslyst.

-Vi gjør dette for å gjenopprette urettferdighet og forsvare våre egne, er budskapet Putin (som krigshissere før han) klarer å innbille sine tilhengere.

Og det er ikke det eneste som er felles ved Putins og Hitlers demagogi. Omtalen av landsmenn som ikke slutter seg til Putins krigshissing, blir omtalt som femtekolonister, avskum og forrædere. Politiske motstandere blir dehumanisert og gjort til statsfiender. Og disse skal Putin rense ut. Vi ser hele Sovjet-Stalins masseutryddelse av politiske motstandere passere revy.

Hvor er det egentlig Russland går hen? Tilbake i tid til et totalitært diktatur, en undertrykkelsesmaskin og aggressiv stormakt?

Det bør være helt åpenbart for alle at verden står ved et veiskille i disse dager. Putin har vekket til live fortidens sovjetiske propaganda, krigsmaskin og ekspansjonstrang.

Men hva innbiller han seg egentlig at han kan oppnå? For et vanlig, fornuftig menneske synes det helt umulig å se at det kan komme noe godt ut av denne krigen for Russlands vedkommende.

Hadde han virkelig trodd at ukrainerne skulle underkaste seg de russiske styrkene og overgi seg uten kamp? Tror han at han kan innsette et russiskvennlig styre i Ukraina uten å ha permanente militære styrker stående i landet i årevis for å holde ukrainerne nede i undertrykkelse?

Hele invasjonen virker nærmest surrealistisk og helt uten noen som helt mulighet til å oppnå noe som helst varige endringer i Ukraina. Putin har fått hele den vestlige verden mot seg, de

har alliert seg i de mest omfattende økonomiske sanksjonene noensinne, Ukraina utstyres med den mest moderne våpenteknologien vesten har utviklet, og om ikke Russland finner en vei ut av denne mislykkede angrepskrigen, tyder mye på at de vil kunne lide et særdeles ydmykende nederlag, eller årevis med krigføring med tap av tusenvis av unge russiske menn.

Hvor har de noenlunde fornuftige russiske militærrådgiverne vært hen? Eller moderate politiske aktører med litt sunn fornuft i behold? Er de alle så livredde for Putins makt at de ikke har våget å forsøke å snike noen tanker inn i hodet på diktatoren?

Er det en gammel forbannelse som hviler over Russland som har ulmet i årevis og nå har våknet fra dvalen og tatt helt vettet fra Putin og Russlands politikere. Grunnen til at jeg spør på den måten, er at det nærmest virker som de russiske lederne nesten har gått kollektivt fra forstanden. Om ikke det er en forbannelse, kan man kanskje kalle det, hjernevasking eller massesuggesjon?

Det er virkelig skremmende!

Det som gleder og trøster oss vanlige folk i disse tider, må være at Ukrainas leder og ukrainske borgere i disse tider fremviser et heltemot og en forsvarsvilje som overgår alt hva verden har opplevd på mange årtier.

Alle land har rett til å forsvare seg mot krigsangrep, og det landet som angripes er helt avhengig av at ikke lederne pakker sine pengesekker og rømmer fra landet, eller at unge menn rømmer hals over hodet for å redde sine egne liv.

Ukrainerne er rett og slett forbilledlige i sin vilje til å forsvare sitt land fra den blodige russiske krigsmaskinen, og når de erklærer at de vil forsvare sitt land inntil døden, så burde det tjene som et forbilde for de mange unge, livskraftige menn i verden, som rømmer fra sitt land og overlater til kvinner, barn og eldre til å forsvare og bygge det opp igjen når det ligger i ruiner.

Hvem er det egentlig vanærende for at Trump stilles for riksrett for andre gang?

Norske medier gjør et kjempepoeng av at Trump nå skal stilles for riksrett for andre gang, og at det aldri før har skjedd. Har de allerede glemt at den forrige riksretten endte med et pinlig tap for demokratene, og avslørte for hele verden at deres korstog mot Trump mislyktes nok en gang?

Nå vet vi enda ikke hva dette andre forsøket på å få Trump dømt i riksrett vil resultere i, men om det resulterer som forrige gang, kan vi nok en gang konkludere med at demokratenes endeløse forsøk på å frata Trump makten som USAs president, en stilling han ble valgt til av det amerikanske folk, har endt i fiasko. De vil nok en gang ha dummet seg ut for hele den politiske verden.

Alle vet at hverken demokratene eller USAs presse noensinne har akseptert valgresultatet av det amerikanske presidentvalget i 2016. De har systematisk motarbeidet og mistenkeliggjort Trump på alle tenkelige måter, og nå tar de altså igjen risikoen på å dumme seg ut. Jeg håper bare at de republikanske senatorene kjenner sin besøkelsestid og ikke opptrer som svikere nå

når avgjørelsens time er kommet for å vise om de har mot til å stå ved sin president. Men menneskenaturen er dessverre svak, og det kan sikkert være fristende for enkelte republikanere å dolke Trump i ryggen, nå når det ser ut at hele medie verden er unisone i sin fordømmelse av ham. Det krever ryggrad å stå rak i stormen.

For min egen del synes jeg det er høyst merkverdig at den amerikanske riksrett-ordningen overhode kan kalles en rett. Det gir assosiasjoner til at dette dreier seg om en domstol basert på juridiske rettsprinsipper og vurderinger. Den amerikanske riksrett-ordningen er så langt fra en objektiv rett basert på juridiske rettsprinsipper som man kan komme. Den fremstår som en ren politisk, farselignende prosess, der den tiltalte er fullstendig rettsløs. Trumps politiske motstandere står i prinsippet helt fritt til å avgjøre ved en avstemning om han bør dømmes, helt uten noen juridisk bevisføring. Det kan sammenlignes med om norske rettssaker avgjøres ved avstemning basert på rent subjektiv sympati eller antipati helt uten å måtte føre noen juridisk begrunnelse for at lover er brutt.

Så vidt det fremstilles i norske medier, blir en riksrettstiltale i USA avgjort helt uten medvirkning fra jurister, og helt uten ankemulighet. Man må nesten kunne si at den bryter med alle rettsprinsipper i et demokratisk samfunn. Politikerne kan dømme helt fritt ut fra hva de tror eller innbiller seg.

For ethvert politisk menneske fremstår hele denne riksrett-farsen som en ren hevnaksjon fra demokratenes side, og grunnlaget for riksrettssaken fremstår som så syltynn at Nancy Pelosi og hennes medspillere egentlig burde være flau over sine nærmest latterlige påstander. At Trump skulle ha noen skyld for at de demonstrantene som han helt tydelig oppfordret til å opptre fredelig og respektere politiet, likevel, imot Trumps oppfordring, på eget initiativ brøt seg inn i kongressbygningen, fremstår som høyst spekulativt.

Og hvor i all verden er de nøytrale, juridiske vurderingene fra norske journalister og jurister i kommentarene til denne riksrett-tiltalen? Finnes det noe juridisk rettsgrunnlag for å legge ansvaret på politiske ledere for tilhengers handlinger, når tilhengerne handler på tvers av det lederen har oppfordret til?

Hva om en ekstrem demokrat skyter Trump? Vil da Nancy Pelosi kunne stilles for retten og dømmes for medvirkning til mord fordi hun har oppildnet morderen med sine påstander om at Trump kanskje vil starte atomkrig, og at Trump er en farlig president? Det ville selvsagt aldri ha skjedd. Slike påstander ville neppe ha vært tilstrekkelig i en vanlig rettssak. Men i en riksrettssak stilles åpenbart ikke slike juridiske krav. Et to tredels flertall kan stemme for en riksrett-dom, på syltynt grunnlag, og så dømmes presidenten, kun basert på antipati.

Eller for å si som en facebook-venn av meg skrev: Trump sier han er for fred, men kroppsspråket hans sier det motsatte, og derfor er han livsfarlig og må dømmes. Er det virkelig ikke flere som hører det fullstendige vanvittige i at en amerikansk demokrat kan påstå at han/hun er redd for at Trump vil starte en atomkrig siste uken av sin presidentperiode og derfor må han avsettes ved en riksrett-dom?

Men hvor er pressens refleksjoner og vurderinger av selve grunnlaget for å stille Trump for riksrett? Så godt som fraværende. Norske medier ser ut til å være hundre prosent tilhengere av demokratene, og noen mer objektiv refleksjon over selve det rettslige grunnlaget for riksrett-tiltalen blir vi ikke presentert for. Norske medier er dessuten særdeles lite prinsipielle i sine

vurderinger av at Trump nå blir utelukket fra de fleste sosiale medier på livstid. «Om man vil skrive på en sosial plattform, må man selvsagt akseptere eierens regler», ser ut til å være flere avisers konklusjon, og så makter de ikke å se det lettvinne og prinsippløse i sin holdning.

Når man yter service til kunder ellers i samfunnet, så er man underlagt en streng lovgivning vedrørende hva slags plikter man har overfor kundene. Man kan ikke uten videre nekte kunder sine tjenester basert på eget forgodtbefinnende. Det bør være velkjent for norske medier, at svært mye av den offentlige samtalen foregår på sosiale medier, og det burde være en plikt for journalister å drøfte mer inngående hva slags lovverk slike plattformene bør være underlagt.

Det virker utrolig prinsippløst å kun hevde at dersom man ikke underlegger seg eierens regler, så må de ha full rett til å utestenge folk på livstid. Jeg tror neppe disse avisene, som f eks VG, der både politisk kommentator Hanne Skartveit og Anders Giæver støtter utestengelsen av Trump, hadde hatt et så lettvinne forhold til utestengelser fra sosiale medier om det dreide seg om en politiker de selv sympatiserer med. Men når det gjelder Trump, er det åpenbart veldig lettvinne å forholde seg lovverket.

Det er svært skremmende å se i hvor liten grad norske medier våger å ta de mer prinsipielle debattene i forhold til hendelsene i USA. Er de virkelig så redde for å kunne komme til å si noe til fordel for den nærmest «spedalske» Donald Trump? Norske medier minner meg mer og mer om skoleklasser der en elev har blitt lovlig vilt for absolutt alle anklager og får skylden i enhver konflikt.

Joda, vi lærere sliter med slik primitive flokkmentalitet hver dag. Umodne barn opptrer ofte svært stygt mot mobbeofre som alle misliker. Det skremmende er at vi ser nøyaktig de samme trekkene hos norske journalister. De opptrer i flokk, og når de har valgt seg ut Trump som sydebukk, er det fritt fram for alskens prinsippløsheter og ondskapsfullheter. I mine øyne ser vi en mobb i fri utfoldelse. Pressen innser ikke at selv den politiske lederen de hater over alle andre har krav på en rettferdig og anstendig behandling.

Vil det dypt splittede USA leges av den totale ydmykelsen av Trump?

Avisene skriver at «hele verden» ble skremt av okkupasjonen av den amerikanske kongressen. Så feil kan de partiske, norske journalistene ta. Undersøkelser i ettertid viste at [hver femte amerikaner støttet angrepet](#). Så rasende er store deler av den amerikanske befolkningen på sine politiske ledere!

Norske medier og politikere tar frem de aller mørkeste beskrivelsene av Trump og hans tilhengerskare i disse dager. Plutselig er det stuerent å kalle Trump fascist, og på TV sier AP-leder Støre at det ordet har han brukt hele tiden, selv om ingen kan finne spor av det. Og SV-lederen skryter stolt av å ha vært den som har kritisert Trump sterkest hele tiden, og spør hvorfor Norge har samarbeidet med USA med Trump som president. Nå skal man kappes om å anse Trump som det verste som har hendt verden, og at det amerikanske demokratiet sannsynligvis er ødelagt for lang tid fremover.

VG, ved [Hanne Skartveit](#) går i front, og påstår helt uten forbehold at okkupasjonen av kongressen var et forsøk på statskupp, og [Aftenposten](#) spør hva som kunne ha skjedd dersom Trump hadde vært en bedre strateg og hadde planlagt statskuppet bedre. Med henvisning til

anonyme kilder, beskriver [amerikanske medier](#) at Trump var som et monster, han var utilgjengelig for andre mennesker, og virket mentalt syk. De anonyme påstandene gjengis ukritisk i norsk presse.

Og dette skal være den analytiske, kritisk undersøkende, norske pressen? På meg virker det som avisene nå kappes om å bruke de styggeste og mørkeste ordene nærmest preget av sin egen angst og svartsyn. Eller bunner det i et helt bevisst ønske om den totale ydmykelsen av Trump og alle hans velgere, nå når det åpenbart har blitt politisk korrekt å åpne alle slusene og øse uhemmet av sin personlige antipati mot Trump?

Plutselig mener både leder for representantenes hus, [Pelosi](#) og norske journalister at faren nå blitt overhengende for at Trump vil starte en atomkrig. Hvor tar de det fra? Har Trump noensinne sagt noe om at han vil starte kriger? Nei, hans politikk har alltid vært den motsatte. Han vil ha USA ut av internasjonale konflikter. Og hvem skulle han plutselig nå angripe? Og nå viser amerikanske sosiale medier at de spiller helt og holdent på lag med demokratene, og utestenger Trump fra livstid. Trump skal altså også med alle midler få begrenset sin grunnlovfestede rett til ytringsfrihet.

Men hva var det egentlig som skjedde denne dagen, da kongressen skulle godkjenne valgmennene, og valget ble endelig? [TV2 siterer Pelosi](#) på hennes påstander om at Trump direkte oppfordret sine tilhengere til å foreta et «væpnet opprør mot Amerika». Og det virker som det har etablert seg en sannhet om at angrepet på kongressen var styrt og ledet av Trump, og at det var et forsøk på statskupp som mislyktes fordi det var dårlig organisert.

Men en kjølig analyse av Trumps uttalelser avslører at dette er en gedigen løgn. Han uttalte slettes ikke det som det påstås, og de som sprer denne løgngen gjør i mine øyne noe svært alvorlig: De forsøker bevisst å skade Trump og alle hans tilhengere, og det de egentlig oppnår, er å gjøre den dype splittelsen i USAs befolkning enda dypere.

Trump ba sine tilhengere marsjere mot kongressen for å uttrykke sin protest mot valget, og han ba dem være sterke, men det er fullt lovlig med fredelige demonstrasjoner i USA, så intet galt ble sagt eller gjort så langt. Og jeg mener da at jeg hørte tydelig at Trump oppfordret sine tilhengere til å opptre fredelig og respektere politiet, som han anser som sine venner.

At noen få hundre voldelige personer tok seg inn i kongressen, må de ta ansvaret for selv. Det hele virket fullstendig spontant og uorganisert, og om dette var et statskupp, må det ha vært et av historiens latterligste statskupp. Det så heller ut som en gjeng bøller og outrerte personer i merkelige klesdrakter som ønsket å markere seg og ta selfier inne i kongressen for å vise sin makt.

Noen sammenligner demonstrasjonen ved kongressen med demonstrasjonene til Antifa og BLM-bevegelsen i sommer, og mener at det er skammelig hvor forskjellig ordensmakten opptrådte. Ja, det ble åpenbart kalt inn alt for få politimenn til å beskytte kongressen, og det må de ansvarlige svare for, men ellers er det verdt å merke seg hvordan demokratene aldri riktig klarte å ta avstand fra nedbrenning av hele kvartaler, plyndringer, mishandling og mord da det ble begått av svarte amerikanere, mens de nå nærmet er hysteriske i sin bruk av ord som terrorister om dem som okkuperte kongressen.

Joda, symbolsk sett, er det en stor forskjell på å okkupere demokratiets høyborg og å brenne ned fattige menneskers nærbutikker, men Trump hadde kanskje demokratenes unnfalighet

mot vold og terror utført av den rasende BLM-mobben i tankene, når han i begynnelsen var stolte av sine egne tilhengere som så ut til å opptre fredelig. Han håpet kanskje å oppleve en takk for sist overfor demokratene. Men så gikk altså demonstrasjonen ut av kontroll, og skadet Trump alvorlig. Men man kan neppe klandre Trump noe mer for hva noen hundre ekstremister foretar seg, enn man kan klandre demokratene for sin støtte til demonstrasjoner mot rasisme, når disse demonstrasjonene utartet til brann og terror.

Målet for amerikanske medier og politikere synes nå å ydmyke Trump maksimalt rett før han skal gå av. Kravet til visepresident Pence om å avsette Trump fordi han er uskikket til å være president, samt kravet om riksrett, må oppleves som å helle bensin på bålet i et splittet USA. Trump har fortsatt millioner av tilhengere, og hos disse vil det nok vekke raseri og dessuten sette dype spor, dersom demokratene nå vil regissere en situasjon der Trump må gå av i skam.

Den kommende presidenten snakker så fint om at nå skal USA lege sine sår – det er en tid for forsoning, og samtidig kjører demokratene og amerikanske medier en kampanje for å ydmyke og krenke den avtroppende presidenten og hans bevegelse. Og jeg må nesten spørre meg selv: Dersom Pelosi og co virkelig mener at Trump er en farlig og uberegnelig person, hadde det ikke vært en klokere strategi å la disse siste dagene av Trumps president-tid få ebbe rolig ut uten noen flere angrep på han? Om han er farlig, vil han ikke kunne bli enda mer farlig dersom han blir som et såret «villdyr». Nei, de tenker ikke særlig klart disse opphissede og skremte demokratene.

Det synes åpenbart at de overhodet ikke forstår noe som helst av situasjonen, og at de på ingen måte har noen forsoning i tankene. De går for maksimal krisemaksimering og ydmykelse. VGs [Hanne Skartveit](#) skriver også så kjekt i VG, at nå må vi analysere Trump-viruset slik at vi kan finne en vaksine mot det. Og så avslører hun at hun ikke fatter noe som helst av hva situasjonen nå trenger: Ikke hysteriske, opphetede og ukloke handlinger som ytterligere hisser opp stemningen, men rolige og avbalanserte politikere, som tenker langsiktig og som forstår at ethvert problem i USA ikke forsvinner bare man får fjernet Trump.

Man legger også merke til at Trumps tidligere støttespillere nå forlater det synkende skipet i stort antall. Ja, de ønsker vel å redde sitt eget skinn, slik at de i ettertid kan skryte av å ha tatt avstand fra Trump mens han enda var president. Er det ikke ærlig talt noe temmelig feigt ved denne opptreden? Har man vært med på laget gjennom reisen så langt, hadde det kanskje stått seg bedre å stå ved sine handlinger og ikke feige ut i siste sekund. Men ikke alle har ryggrad til å tåle motgangen. Opportunistene flokker seg gjerne omkring den de ser vil bli seierherren.

Ønsket Støre egentlig å ha med SV i regjeringen, eller var det hele kun en utspekulert valgstrategi?

Dagene etter et valg er de pompøse og selvforherligende talers tid. Politikere som så vidt har karret seg over sperregrensen fremstår som om de alene har fått flertall av velgerne til å gjennomføre sin politikk. Men i år synes jeg det har vært verre enn noensinne. Både Rødt, MDG og SV uttaler seg med en kjepphøyhet som om de var de store valgvinnerne, og ifølge dem selv representerer de det norske folks entydige krav om at Norges politikk må ta et stort steg til venstre og at valgvinnerne nå er forpliktet til å gjennomføre et gjennomgripende grønt skifte.

-Velgerne krever at Norge endres fullstendig og at alle forskjeller utryddes, ifølge venstresiden. Nå skal de rike beskattes inn til beinet, og formuene deles rundhåndet ut til «vanlige folk», hvem nå det måtte være. Moxnes har sett ut som om er skikkelig høy på seg selv, og innbiller seg visst at han nå har fått makt til å gjennomføre hele Rødt's partiprogram.

MDG, som egentlig har gjort et helt elendig valg og blitt fullstendig sviktet av velgerne, snakker seg også varme og våte om venstresidens enorme makt til å gjennomføre det grønne skiftet. Nå skal oljekranene stenges, og de enorme inntektene som har skapt velferdssamfunnet Norge skal frivillig oppgis, samtidig som vi alle skal jobbe mindre, ha mer fritid, ligge i parkene våre og drikke billigere øl (ifølge Lan Marie Berg) samtidig som alle fattige skal heves opp til å bli velstående, og alt av velferd, barnehager, SFO, tannlege og alle andre gode ting skal bli gratis.

Alt dette skal venstresiden nå gjennomføre fordi de har «vunnet» valget. Eller, har de egentlig det?

SV's Audun Lysbakken har også snakket pompøst og selvsikkert om et SV som nå virkelig skal utnytte sin makt, og har lovet å være skikkelig vanskelig og kravstor når forhandlingene skulle starte. Ja, ja, har uttrykket «opp som en bjørn og ned som en skinnfell» passet bedre på en politiker enn da Lysbakken slukøret måtte forlate sonderingene før selve forhandlingene i det hele tatt hadde kommet i gang?

For når det kom til stykket, viste det seg ganske fort at verken Støre eller Vedum hadde den minste interesse av å komme SV i møte for å få dem inkludert i regjeringen. Ja, skal vi tro Lysbakken, hadde de stort sett ingenting å gi. Og kanskje kom det overraskende på han at Ap likevel ikke syntes å være særlig interessert i et samarbeid?

Noen av oss andre har egentlig aldri hatt noen tro på at det virkelig skulle være mulig å få til et samarbeid mellom SV og SP. Hva har de egentlig til felles av politiske saker? Svaret er vel omtrent ingenting. For min del har jeg alltid ansett et slikt samarbeid for å være nærmest naturstridig. Avstandene er så store, at eventuelle kompromisser måtte komme til å ligge så langt unne begge partienes standpunkter, at det virket meningsløst å overhodet tenke på.

Dette er jeg helt sikker på at også Støre har vært klar over hele veien. Og ulikt de aller fleste politiske kommentarer, regner jeg med at Støre har innsett under hele valgkampen at «forhandlingene» mellom Ap, SP og SV ganske snart ville vise at partiene på ingen måte er i stand til å fremforhandle en felles plattform.

Men hvorfor har da Støre sagt hele veien at hans førstevalg ville være en regjering bestående av de tre partiene? I mine øyne dreier det seg om en ren valgkampstrategi. Og hensikten har vært å berolige Aps venstreside og forhindre alt for stor lekkasje til den ytre venstresiden. Planen synes å ha vært at velgere som har vippt mellom Ap og Rødt/SV/MDG, ville la seg berolige av at Ap ville samarbeide til venstre, og regnet med at AP/SP ville bli presset av SV til å gå langt i det såkalte «grønne skiftet», som vi alle vet stort sett går ut på å stanse våre viktigste inntektskilder og bruke massevis av penger på symbolske handlinger som betyr null og niks i global sammenheng. Venstresidens svar på «klimakrisen», er at Norge må løse den alene, som om det overhode er mulig.

Da SV-delegasjonen temmelig slukøret måtte forlate sonderingene med Ap og SP, syntes mange politiske analytikere at Støre hadde vist en oppsiktsvekkende svakhet og mange

spurte hvem det egentlig var som var lederen av disse regjeringsforhandlingene. -Er det egentlig Støre som er statsministerkandidaten, eller er det Vedum? Og så skjønte visst nesten ingen at det var akkurat dette utfallet Støre hadde ønsket hele tiden. Og nå fikk han viljen sin nærmest uten å løfte en finger, fordi Vedum gjorde grovjobben for ham.

SV ble skviset ut, og alle trodde det var et krav fra SP som utløste bruddet. Men i virkeligheten var det Støre som var regissøren, men han kunne bare toe sine hender og spørre «hva kunne jeg gjøre, avstanden mellom SV og SP var for stor».

«Støre sin drøm ble knust», mente mange journalister. «Kjempenederlag for Støre», meldte andre. Men var det noen skuffelse eller tristhet å spore hos Støre etter at SV proklamerte at de trakk seg? Overhodet ikke. Sjelden har jeg sett Støre så utrolig blid og kjekk som etter at det ble klart at regjeringen kun kommer til å bestå av Ap og SP. Se på ansiktet hans! Hele mannen formelig stråler av optimisme og stå på vilje. Det virker som om en tung bær er løftet av skuldrene hans.

For dem som husker tilbake til de to foregående valgene, så har Støre ved begge anledningene forsøkt å søke alliansepartnere i sentrum av norsk politikk. Han har beilet til både KrF og Venstre, og selv om han begge gangene har blitt avvist, har Støre tydelig vist at hans ønskepartnere ligge i sentrum og ikke til venstre for Ap.

Og nå har Støre kommet i sin drømmeposisjon. Sammen med Sp står han fullstendig fritt til å samarbeide med akkurat de partiene han måtte finne støtte hos. Han kan få flertall sammen med KrF og V, han kan få flertall med H og han kan få flertall sammen med FrP om nødvendig. Det samme gjelder SV, men jeg har ærlig talt mine store tvil om det egentlig er det partiet Støre innerst inne føler seg mest tiltrukket av. Jeg tror ikke det.

Inntil den politiske hverdagen setter inn, og regjeringen Støre skal begynne å utmeisle sin politikk og søke støtte for sine saker, kan jo SV/Rødt/MDG fritt fortsette å innbille seg at de har fått en enorm makt i det nye Stortinget. De kan bare drømme om hvordan de skal presse Støre til å gjennomføre deres politikk i stedet for sin egen. Men faktum er at dersom ikke Støre tillater det, så har venstresiden på Stortinget absolutt null makt. De har overhodet ikke noe pressmiddel og de kan komme til å måtte se helt hjelpeløst på at regjeringen Støre søker støtte fra sentrum og/eller fra høyresiden.

Da vil de være tvunget ut på sidelinjen, og vil ha null og niks å si. Annet enn å «motta hundretusener av skuffede Ap-velgere ved neste valg» som Moxnes sa i et intervju.

Hovmod står for fall, sier et uttrykk. Det er et ordtak Rødt/SV/MDG bør merke seg. Når de opptrer med en arroganse og pompøsitet som grenser til det litt komiske, så blir fallet tilsvarende stort og pinlig, når den politiske hverdagen kommer. Den eneste mulige måten for et lite parti å oppnå makt, er ved å komme alene på vippen og dermed kunne presse de store partiene til å ta hensyn til deres politikk.

Men i det kommende stortinget, er det mange partier som er på vippen. Og Rødt og MDG kan i hvert fall være sikre på at de er de aller, aller mest uaktuelle alliansepartnerne for regjeringen Støre, og de har således null makt. Og SV må finne seg i å bare være ett av flere andre alternativer. Om Støre velger det, vil de bli helt marginalisert som maktfaktor i norsk politikk. Hva med å «injisere» en ørliten dose ydmykhet? Det ville vært kledelig, spør du meg.

Debatt og polemikk.

Anser Thomas Hylland Eriksen det som sin fremste livsoppgave å nedsnakke Norge og nordmenn?

Hylland Eriksen er ute i mediene igjen med sin sedvanlige svartmaling av alt norsk.

Nå lanserer han, sammen med pensjonisten Lasse Kringstad, et [forslag](#) om at vi bør være moralsk forpliktet til å gi bort minst halve oljefondet. Fordi det er både «tilfeldig» og «ufortjent» at vi har blitt så rike.

Jeg får lyst å spørre: Hvorfor er det så ufortjent at vi i Norge har funnet olje, og har blitt rike? Hadde det vært mere fortjent dersom et hvilket som helst annet land hadde bygget opp en oljeformue? Hadde svenskene fortjent det bedre? Eller danskene? En ting er i hver fall sikkert: Vi nordmenn fortjener det i hvert fall ikke.

-Alle vet nå at Norge er en klimaversting, skriver Hylland Eriksen og Kringstad bastant. Jasså, vet vi det? I følge [faktisk.no](#) består Norges andel av verdens utslipp av klimagasser av 0,12 %. Andelen er med andre ord så liten, at betegnelsen «klimaversting» virker totalt malplassert. Om Norge stanset alle sine utslipp på dagen, ville effekten være omtrent lik null i global sammenheng.

Dette vet selvsagt både Hylland Eriksen og Kringstad veldig godt. Likevel velger de å bruke betegnelser som gjør at Norge fremstår maksimalt negativt, mens sannheten er en helt annen. Alt for å nedsnakke Norge og nordmenn på sedvanlig vis.

Når kronikkforfatterne påstår at det er tilfeldig at akkurat vi som bor akkurat her i vårt landområde, har tjent oss rike på oljen, så er det jo slik verden fungerer. Da våre forfedre en gang i fortiden fulgte iskanten da den trakk seg tilbake nordover, og endte opp her, innebar det at de fikk hevd på disse landområdene. Akkurat som befolkningsgrupper som slo seg ned i områder som etter hvert viste seg å ha store forekomster av gull, edelstener eller etterspurte mineraler.

Ifølge internasjonal rett, er det ethvert lands selvfølgelige rettighet å forvalte de naturressursene de rår over i sitt landområde etter sitt eget beste skjønn. Norge måtte gjennom lange og harde forhandlinger for å få fastslått hvor grensene skulle gå for hva vi har av rettigheter over norsk sokkel og havområdene langs vår langstrakte kyst. Mener Hylland Eriksen og Kringstad at vi bare skulle gitt fra oss råderetten over oljen og fiskeriene utenfor kysten vår? DET hadde vel være et gedigent svik mot fremtidige norske generasjoner, nå som det er så populært å bruke det begrepet.

Men oljerikdommen, og sikkert alle andre inntekter fra våre naturressurser har vi i hvert fall ikke fortjent, i følge de to skribentene. Det er visst et eller annet ved oss nordmenn som gjør at vi egentlig burde ha vært fattige.

-De fleste av oss har ikke løftet en finger for å få del i overfloden, fortsetter herrene. Nei vel, og hva så? Burde oljefondet kun tilhøre dem som har jobbet innen oljenæringen? Eller hva er ellers hensikten med å fremsette en slik påstand? Vi som ikke har jobbet i oljenæringen har ikke noen større rett til oljefondet enn en hvilken som helst svenske, danske eller islending som heller ikke har vært med og pumpet opp oljen? En meningsløs sammenligning.

Men en ganske typisk måte å betrakte verden på for globalister, som har som mål å nedbygge grensene mellom nasjonalstatene, er at nordmenn ikke har noen særretter i sitt eget land. Vi husker vel alle hva Hylland Eriksen hevdet i 2008, da han en gang for alle avslørte sin [egen agenda](#):

«Den viktigste hvite flekken består nå i å dekonstruere majoriteten og gjøre det grundig slik at den aldri kan kalles majoritet lenger».

Hylland Eriksen har i ettertid nærmest febrilsk forsøkt å få dette utsagnet til å bety noe annet enn det det faktisk gjør, etter ganske normal ordforståelse, men hans mål fremkommer jo temmelig tydelig: Han vil at majoritetsbefolkningen ikke lenger skal kunne kalles en majoritet.

Og det er ganske tydelig at det vil han gjøre ved at det påvises at de kulturelle forskjellene nordmenn imellom er så store, at vi alle bør anses som del av en minoritet på lik linje med andre etniske minoriteter. Somalier på linje med finnmarking, pakistaner på linje med sørlending osv. Vi skal alle være minoriteter i vårt eget land.

Men hittil har ingen kunnet påvise at dette er tilfelle, selv om det er en meget populær virkelighetsoppfatning blant globalister, internasjonister, venstreorienterte og antirasister. Alle statistikker viser med all tydelighet at etniske nordmenn har noe til felles, som det tar mange generasjoner å bli en del av.

Det er etter min mening temmelig naivt å innbille seg at en innvandrер til et hvilket som helst land, i løpet av kort tid skal kunne beherske den etniske befolknings tradisjoner, normer og levesett som det har tatt mange århundrer, for ikke å si årtusener å utvikle.

-Som Pippi sier: Den som er veldig sterk, må også være veldig snill. Dette utsagnet bruker Hylland-Eriksen og Kringstad for å illustrere motivasjonen bak sitt forslag om at Norge bør gi bort i hvert fall halve oljefondet. Det er ganske betegnende at de må ty til en barnebok for å tydeliggjøre sin agenda. For hele forslaget fremstår både infantilt og umodent. Infantilt fordi det tydelig er så viktig at man skal være snill, og umodent fordi det virker så utrolig lite reflektert.

Joda, alle har vel i bunn og grunn lyst til å være snille, men jeg tanker med gru på all den elendigheten som andres såkalte «snillhet» har medført for mennesker som ikke var i stand til å håndtere «snillheten». Enkeltstående historier fra virkeligheten beviser ingen ting sies det, men det er bare så utrolig mange mislykkede eksempler på «snillhet» som har endt med elendighet, at man bare ikke kan ignorere dem.

Norge tok f.eks. et stort oppgjør med vår fortid med grov omsorgssvikt og overgrep mot barnehjemsbarn i etterkrigsårene, og mange av disse grovt forsømte barna fikk som voksne utbetalt store erstatningsbeløp – helt rettmessig, må man kunne si. Men dessverre medførte utbetalinger på opp mot en million kroner til rusavhengige mennesker at deres liv tok et siste

og avgjørende steg mot den totale avgrunnen – med storforbruk av rusmidler i noen siste måneder, før livet endte med en overdose.

Eller hva med nordmannen som giftet seg med en kvinne i den fattige delen av verden, bygget hus til sin nye kone og sendte henne penger hver måned når han selv var hjemme i Norge? Hans bekymring ble vakt, da han ble krevet for mere og mere penger hver måned. Og hans aller verste frykt ble bekreftet da han kom på besøk til sin kone, og oppdaget at hele hennes slekt hadde flyttet inn i huset, hadde sagt opp sine jobber og nå levde av pengespill og hans månedlige beløp fra Norge.

Så mye for denne store snillheten, som kronikkforfatterne mener vi må vise. Det er uhyre krevende for mennesker som ikke er vant til å forvalte store beløp, å plutselig få store beløp i hendene, og ikke uten grunn har Norsk Tipping måttet opprette en krisehjelp for vinnerne av storgevinster. Et ganske vanlig forløp for folk som vinner store gevinster, er at de klarer å rote vekk hele gevinsten og sitter igjen med store lån, uten hus og bil og i tillegg skilt og ensomme.

Det ville være en katastrofe om Norge frasa seg halve oljeformuen og overlot til FN å forvalte den. FN har et gigantisk byråkrati og lekkasjen av store summer til korrupsjon ville garantert blitt stor. Svært mange av verdens land er preget av stor grad av korrupsjon, og vi kan si på forhånd med stor grad av sikkerhet, at størstedelen av pengene ville gått til byråkrati og diktatoriske ledere og bare i liten grad ville komme den fattige befolkningen til gode.

Når skribentene hevder at verdens fattigdom skyldes at så mange land ikke har «vunnet lykkeloddet» i form av f eks store oljeforekomster, så er det et usedvanlig overforenklet synspunkt. Ethvert land vil kunne skape et godt liv for sin egen befolkning, om de reduserte militærbudsjettene, sørget for likelig fordeling av godene, utryddet korrupsjon og bygget opp skole- og helsevesen fremfor å føre krig med nabolandene. Alt for mange av verdens land har en kynisk ledelse som raner sin befolkning for landets ressurser og selv lever i overflod, og/eller bygger opp en enorm militær makt.

I mange tilfeller virker det dessverre som Norges millionbidrag til korrupte militærdiktaturer medfører at korrupsjonen fortsetter, militærutgiftene er like høye, og styrtrike diktatorer fortsetter sitt ville luksusforbruk og investerer i privatfly i millionklassen. Hvem har man da egentlig hjulpet? Den fattige befolkningen eller diktatoren?

Hylland Erikssen og Kringstad har også en del to av sitt forslag. Og det er at Norge skal kreve at alle verdens land skal bruke en del av sitt militærbudsjett til å bekjempe fattigdom. Ja, ja, veldig fint og flott. Vi kan jo kreve det til vi blir blå i ansiktet, men er det noen som tror at brutale militærdiktaturer rundt omkring i verden meget ydmykt vil svare med at -ja, dere, Norge krever at vi skal kjøpe mindre våpen, og heller gi pengene til folket. Dette gjorde utslaget. Nå vil vi forandre oss helt. Norge sier det jo!

Skal man le eller gråte? Skal man virkelig oppnå noe i forhold til forherdede og brutale militærregimer tror jeg dessverre det er langt hardere lut som må til, enn be pent om at de må slutte å kjøpe våpen.

Thomas Hylland Eriksen og Lasse Kringstad liker åpenbart å føle seg snillere enn de fleste. Og det må de jo få lov til. Det føles sikkert godt å vite at man er snillere enn de fleste.

Dessverre kan man ikke si annet enn at deres forslag er både infantile og naive, midt i all deres forakt for alt norsk. Hvor tar de det fra, når de nedsnakker sine landsmenn hele tiden? Er det så viktig for dem å føle seg så mye bedre enn oss andre?

Er det virkelig sant at vi nå betrakter enhver fremmed som en farlig trussel, slik Thomas Hylland Eriksen nå påstår?

Hver gang jeg leser en kronikk av professoren Thomas Hylland Eriksen, sitter jeg igjen med et inntrykk av at menneskeheten, og da særlig nordmenn, er noen virkelig elendige skapninger!

Jeg forstår virkelig ikke hva slags mennesker professoren omgås, men skal man dømme etter [hans seneste kronikk](#), må de menneskene han omgir seg med være, fordomsfulle, forutinntatte, fryktsomme og dømmesyke.

Her er et lite knippe av hvordan Hylland Eriksen oppfatter oss nordmenn nå i korona-epidemien:

«En fremmed er ikke lenger en venn du ikke kjenner, men en trussel.»

«Kampen mot mistenksomheten er kanskje den viktigste oppgaven vi har fått i fanget takket være pandemien.»

«...den største negative virkningen av pandemien er at andre mennesker nå bør møtes med frykt og mistenksomhet. Jo mer fremmede og fjerne de virker, desto viktigere blir det å holde trygg avstand.»

«...hele det sørlige Afrika er erklært spedalsk område,...»

«Den som ikke bryr seg om å holde sosial avstand, blir stemplet som uansvarlig og umoralsk. Den som dropper munnbindet på bussen, blir skult på. Hvis noen i distraksjon strekker ut hånden for å hilse, blir de møtt med et sjokkert gisp.»

«Nå er håndhilsningen blitt lurvete og skitten,...»

«Den økte mistenksomheten overfor andre mennesker er også synlig på større flater.»

Og sånn fortsetter professoren å omtale helt rasjonelle og logiske forholdsregler som om de skyldes ondsinnethet, fiendtlighet og mistenksomhet overfor andre mennesker. Hvor tar han det fra? Fra seg selv? Er det den godeste Hylland Eriksen som har disse fordomsfulle og fiendtlige holdningene til sine medmennesker?

Er det sine egne holdninger Hylland Eriksen beskriver? Anser han selv nå alle fremmede som en ondsinnert trussel som ønsker å påføre professoren en livstruende sykdom?

Eller beskriver Eriksen de holdningene som nå er rådende i hans egen omgangskrets, som jeg antar består av andre akademikere fra det øvre sosiale skiktet?

Om det er tilfelle, kan jeg berolige professoren med at det kan synes som om han befinner seg i en verden som er milevis unna slik vi vanlige nordmenn i de lavere sosiale lagene oppfatter våre medmennesker for tiden.

Alle i min verden er akkurat like hyggelige og vennlige mot sine medmennesker som de alltid har vært. De/vi skjønner meget godt at de forholdsreglene vi må ta, overhodet ikke skyldes uvennlighet, mistenksomhet eller fiendtlighet mot fremmede, men utelukkende er innført for å hindre at smitten sprer seg.

Vi er imøtekommende, vennlige og hyggelige på akkurat sammen måte som før, og når vi vet at vi ikke bør håndhilse, for å ikke smitte hverandre, så hilser vi på andre måter. De nye måtene å hilse på er akkurat like vennlige som håndhilsning. Og jeg opplever at vi faktisk gjør enda mer ut av den vennlige hilsenen på hverandre ved å gjerne hilse på enda flere måter. Blant mine er det ikke uvanlig at vi først hilser med knyttneve mot knyttneve, så albue mot albue, og til slutt med fot mot fot.

Skal det liksom være et uttrykk for uvennlighet og mistenksomhet, slik Hylland Eriksen påstår? Og denne nye måten å hilse på, ser man ofte blant mennesker f.eks. innen idretten og andre steder der folk møtes. Det har blitt en måte å gjøre enda mer ut av en vennlig hilsen på andre, enn det det gamle håndtrykket representerte.

I min butikk der jeg handler daglig, har jeg ikke opplevd en eneste negativ holdning mot andre kunder. Jeg slår alltid av en prat med dem som sitter i kassene, og de er akkurat like koselige og vennlige som de alltid har vært. Forleden dag hadde jeg selv ved en glipp glemt munnbindet i bilen. Det var ikke en eneste kunde eller ansatt som reagerte negativt. Tvert imot, alle oppførte seg akkurat like vennlig og hyggelig som vanlig.

Så hvorfor er det slik at professor Hylland Eriksen opplever at vi nordmenn nå har blitt mistenksomme, fremmedfiendtlige, slemme og ekle mot hverandre? Ja, se det kan han vel bare selv gjøre rede for. Finnes det en verden blant akademikere i overklassen, og en helt annen verden blant oss menigmann i de lavere klassene?

Jeg begynner kanskje å forstå litt mere av hvorfor Hylland Eriksen alltid omtaler oss nordmenn som et rasistisk og fremmedfiendtlig folkeferd. Når han opplever denne pandemien på den måten han gjør, og kun ser mistenksomhet og fiendtlighet over alt, så må han sannelig være en særdeles negativ person som utelukkende ser mistenksomhet der vi andre ser vennlighet.

Vi vanlige mennesker, vi fortsetter å være akkurat de samme som vi alltid har vært. Vi innser at alle koronatiltakene utelukkende innføres for å hindre at smitten sprer seg, men vi er like glade i og hyggelig mot våre medmennesker som vi alltid har vært, selv om de i vanvare har glemt munnbindet.

Jeg er sannelig glad for at ikke professoren handler i samme matbutikk som meg. Jeg ville ikke møtt han uten munnbind. Da hadde jeg vært en trussel for han, tydeligvis.

Vi andre fortsetter som før med å være hyggelig mot folk.

Befinner mange antirasister seg i en «boble» der ingen rasjonelle argumenter slipper til?

Etter å ha sett på Debatten på NRK om hvorvidt det er rasistisk at vi er så villige til å hjelpe flyktninger fra Ukraina, er jeg mildest talt forskrekket. Hvordan kan så mange

antirasister være så ensporede at de utelukkende vurderer vår hjelpevilje ut fra flyktningenes hudfarge?

Jeg må innrømme at jeg kommer i tanker om et uttrykk fra idrettsverdenen som forteller at veldig fokuserte idrettsutøvere før viktige løp befinner i en «boble», der virkeligheten ikke slipper inn. De har utelukkende fokus på sin egen lille verden og lukker alt annet ute.

Er det det samme som skjer med mange såkalte «antirasister», når de utelukkende omgås andre meningsfeller og bruker all sin tid på å lete etter noe som med en god del vrangvilje kan kalles rasisme.? Blir det en slags konkurranse i å fremstå som den aller mest konsekvente og ekstreme antirasisten? Den som drar argumentene aller lengst?

Nå noterte jeg ikke navnene på deltagerne i debatten, men det var et panel på høyre side der, som virket som de hadde mistet enhver realitetssans, og det gjaldt ikke minst KrF-representanten, som virket som han utelukkende hadde ett eneste fokus: At vi skulle åpne for strømmen av flyktninger fra hele verden, uansett antall. Ikke ett eneste ord om hva dette koster, om vi er i stand til å bosette dem, integrere dem, gi dem et meningsfylt liv med utdanning og arbeid osv.

Det var kun ett eneste fokus: Vi må ta alle som lider i verden hit til Norge, og dette budskapet fremsettes med enorm patos. Virkelighetsorienteringen synes helt fraværende.

Og så har vi de to andre kvinnene som stor ved siden av KrF-representanten. Ifølge dem opptrer vi dobbeltmoralisk og rasistisk fordi vi er så villige til å hjelpe ukrainske flyktninger, og de hadde kun en eneste forklaring på dette: Vi dehumaniserer flyktninger fra Afrika og Midtøsten og ser ikke på dem som likeverdige mennesker.

Og så er det hudfargen, da. Antirasister ser ut som de nærmest er forblindet av folks hudfarge. Jeg kjenner ikke til noen andre som mener at hudfarge betyr så vanvittig mye. Kan vi ikke snart begynne å vurdere våre medmennesker ut fra noe annet enn hudfarge. Men, nei da, for mange antirasister så forklarer hudfarge alt. En av disse kvinnene følte at hun måtte fortelle oss at fargede kvinner som flykter fra den fattige delen av verden er like glad i barna sine som oss hvite. Herre jemi, tror hun virkelig at andre mennesker ikke innser dette?

Det er nærmest umulig å få til en saklig diskusjon, når premisset til den ene parten er at motdebattantenes eneste begrunnelse i flyktning-debatten er at mørkhudede mennesker ikke er likeverdige med hvite. Har de virkelig skjönt så vanvittig lite av hvordan verden fungerer og hvordan menneskene oppfatter sin omverden, basert på hvem de føler seg nærmest til og hvem de opplever som mere perifere?

Det burde gi svært mye mening, å sammenligne denne debatten med hvordan vi forholder oss til vår nærmeste familie kontra ukjente mennesker. De anser rasisme som den eneste grunnen til at vi føler større ansvar for noen mennesker burde spørre seg selv om de i en krisesituasjon ville ha sikret sine egne barn først før de begynte å redde andre.

Om deres barn var i en livstruende situasjon, ville de først ha sørget for å bringe alle andre i sikkerhet før de hadde brydd seg om sine egne barn? Alle vet, at man har de dypeste følelsene og den største ansvarsfølelsen for sin egen familie. Slik er mennesket laget. Og det er en god grunn til at verden er slik innrettet. Da sikres at alle mennesker har noen som føler et spesielt ansvar for akkurat dem.

Men når man har brakt sine egne i sikkerhet, vender vi selvsagt blikket mot våre naboer, våre sambygdinger og våre landsmenn. Her er det et hierarki som innebærer en rekkefølge i hvem vi bryr oss sterkest om. Slik er det i hele verden, og barna forventer selvsagt at deres egne foreldre vil prioritere å redde dem først.

Hvordan vil barna oppleve det om foreldrene setter dem bakerst i køen over hvem de vil hjelpe? Barna vil med full rett oppleve det som et utilgivelig svik. Slike allmennmenneskelige selvfølgeligheter ser det ikke ut til at en del antirasister skjønner noe som helst av.

Mennesker fra den andre siden av jordkloden står oss fjernere enn mennesker i et av våre naboland. Slik er det over alt. Er det noen som innbiller seg at mennesker i Afrika har en spesiell omsorg for norske barn og blir opprørte over norske barn som lider under omsorgssvikt eller overgrep? Selvsagt ikke. Mennesker bryr seg først om sine egne, og dernest om andre, som er langt fjernere for dem.

Også i Afrika er det slik at folk som må flykte finner den største hjelpeviljen i sine naboland. Når innvandrere i Norge antyder at vi er rasister fordi vi er mer villig til å hjelpe ukrainere, synes jeg det fremstår nærmest som sjalusi. Ikke særlig sympatisk, spør du meg, å mistenkeliggjøre at ufine motiver styrer nordmenns hjelpevilje.

Sannheten er at Norge bryr seg om mennesker fra hele verden. Vi bruker gigantiske summer på å hjelpe folk både fjern og nær. Vi vet svært lite om alle pengene virkelig hjelper, men vi pøser ut penger fordi vår samvittighet pålegger oss å hjelpe. Vi burde faktisk være et forbilde for hele verden i hjelpervilje.

Men selv nordmenn har den samme menneskenaturen som mennesker i hele verden. Når folk i vårt nabolag lider og blir angrepet, føler vi et spesielt ansvar for å hjelpe dem. Og så vet vi at slik er det i alle deler av verden. Det er helt unaturlig at flyktninger fra andre siden av jorden skal reise til oss for å bosette seg her. Men det er helt naturlig at de lundene som ligger nærme Ukraina tar imot dem hos seg.

Det har overhodet ikke noe med rasisme å gjøre, eller at vi ikke anser mennesker fra Afrika og Midøsten som verdige mennesker. La meg også legge til at ingen kan vel ha unngått å legge merke til at flyktningene fra den fattige delen av verden for en stor del består av unge, friske og sterke menn som egentlig burde ha forblitt i sitt hjemland for å forsvare og bygge opp sine forfedres land.

Både den ukrainske presidenten og ukrainske menn har vist oss noen idealer som synes totalt fraværende i flyktningestrømmen fra Afrika og Midtøsten: Når de erklærer at de ikke ønsker å flykte, men heller forbli og kjempe for sitt land inntil døden, så hører vi noe som har vært helt uakseptabelt å undre seg over hos migrantene fra Midtøsten og Nord-Afrika.

Kontrasten til de unge, sterke, mannlige migrantene som vil til Norge for å få et bedre liv er påtagelig. Har du noensinne hørt menn fra Afghanistan, Iran, Irak, Midtøsten og Nord-Afrika erklære at de vil hurtigst mulig tilbake til sitt hjemland for å kjempe inntil døden for å forsvare kvinner og barn og gamle?

Det hører vi visst omtrent aldri. Men dette erklærer ukrainske menn, og det gjør ikke minst presidenten. Og det synes åpenbart at de aller fleste som flykter fra Ukraina, som altså i stor grad er kvinner, barn og eldre, kun anser dette som midlertidig, og de vil åpenbart hjem igjen så snart forholdene tillater det.

Når man sammenligner flyktningene fra Ukraina med migrantene fra Midtøsten og Nord-Afrika, så er det to fullstendig forskjellige verdener.

Kanskje migrantene fra Midtøsten og Nord-Afrika kunne ta til seg noen av den ukrainske mentaliteten og forstå at det står langt mere respekt av en ung, sterk og livskraftig mann om han velger å forbli i hjemlandet for å kjempe for sitt folk, enn om at rømmer for å sikre seg selv et liv i velstand mens befolkningen i hjemlandet lider.

Hva kan man forvente når venstreorienterte skal «analysere» 22. juli-terroren?

Har du noensinne sett en fra venstresiden «analysere» høyreekstrem terror uten å påstå at FrP og/eller alle andre motstandere av høy innvandring er medansvarlige? Eller for å spørre på en annen måte: Har du noensinne hørt en politiker med såpass selvinnsikt at de våger å se i øynene sitt eget bidrag til hat og uforsonlig ytringsklima?

Vi har nylig hørt at [AUF vil ha en ny 22. juli kommisjon](#), den venstreradikale [Ali Esbati har utgitt sin bok om 22. juli](#), og nå kommer også [SV-eren Snorre Valen med sitt bokbidrag](#). Men har de egentlig noe nytt å bidra med, utenom de sedvanlige påstandene om at høyresiden bærer alt ansvar alene for et uforsonlig debattklima i innvandringsdebatten? Og at høyresiden har politisk medansvar for at ABB gikk fra å være en ganske vanlig innvandringsmotstander til å bli en massekiller med et grandiost selvilde, en slags frelsesfigur som skulle endre historiens gang i verden?

Jeg har ikke lest noen av disse bøkene, men baserer min omtale på bokenmeldelser i mediene. Og jeg registrerer ikke noe som helst nytt i det hverken Esbati eller Valen presenterer, som ikke er sagt før igjen og igjen. Det er som om alle på venstresiden er helt uten selvinnsikt, og ikke makter å innse at det gjennom de siste tiårene har blitt ytre svært hatefulle, fordomsfulle og stigmatiserende utsagn fra radikale og innvandringsvennlige mot høyreorienterte og innvandrings skeptiske mennesker. Og så lenge dette faktum ikke synker inn hos venstresiden, så vil deres såkalte «analyser» alltid forbli ensidige, unøyaktige og mangelfulle.

Jeg ser at Valen siterer tidligere AUF-leder Eskild Pedersens uttalelse om at alle vet at FrP har bidratt til et hatefullt debattklima.

«Det er ingen tvil om at Frp har bidratt til en hatsk debatt om innvandring. Det er få mennesker som ikke har fått det med seg».

Og Asbati viser ifølge anmelderen i VG, Sindre Hovdenakk, «hvordan innvandringsfiendtlighet, høyrepopulisme og et mer aggressivt debattklima var med på å muliggjøre Anders Behring Breiviks tanker og handlinger.» Hvem disse personene som «muliggjorde» massekillingen er, fortelles ikke, men det er i mine øyne en ganske uhyrlig påstand å gi mennesker som er mot innvandring fordi de mener det koster Norge alt for mye både økonomisk og av andre omkostninger, ansvaret for massekillingen.

Disse påstandene kommer igjen og igjen med jevne mellomrom, og representerer i mine øyne en amatørpsykologi og oppkonstruert virkelighetsoppfatning, som neppe kunne vært fremsatt av andre enn særdeles partiske politikere med svært endimensjonal virkelighetsoppfatning. Og

for å spørre igjen: Har man noensinne sett en politiker komme frem til noe annet enn at absolutt all elendighet og alt som går galt i verden skyldes deres politiske motstandere?

Har vi noensinne sett psykologer, psykiatere eller andre med solid innsikt i en drapsmanns psykologi og indre verden som kan fortelle om at ganske vanlige politiske synspunkter leder til at folk blir kyniske og psykopatiske masse-mordere, som skyter barn og ungdom i stykker ansikt til ansikt, mens de står og ber for sitt liv? Blir man en slik ondskapsfull djevel av å høre på FrP eller andre mennesker som argumenterer for at Norge bør endre sin innvandringspolitikk?

Jeg må innrømme at denne koblingen fremstår for meg som så vanvittig og usannsynlig at man nesten ikke burde ta den alvorlig. Den er så åpenbart fremsatt av politikere som ønsker å ramme meningsmotstandere. Og dette kan man med full rett kalle «Utøya-kortet», selv om de aller fleste politikere unnlater å bruke betegnelsen av rent menneskelige hensyn.

Det er ytterst sjelden jeg hører en FrP-politiker komme med ytringer jeg vil karakterisere som hatefulle, og det samme kan jeg si om Resett-artikler. Jeg leser ofte og har skrevet mye på Resett, og jeg har aldri noensinne lest noe hatefullt av nettavisens skribenter. Det som skrives i kommentarfeltet kan av og til være på grensen, men er på ingen måte noe verre enn det som har blitt skrevet i alle de andre avisenes kommentarfelt, og har fått bli stående.

Å påstå at Resett, Dokument og Human Right Service står for rasisme, og bidrar til et hatefullt og uforsonlig debattklima, er en lettvinnt og overfladisk analyse, og avslører egentlig bare at den som kommer med slike påstander neppe kan ha lest særlig mye på disse nettstedene. Og det gjelder sannsynligvis de aller fleste som fremsetter slike påstander. De gulper opp det politisk korrekte budskapet som gjentas av alle venstreorienterte, og kan absolutt ikke ha satt seg inn i innholdet i de nevnte nettavisene.

Som debattant gjennom mange år på både verdidebatt.no, nyemeninger.no og på facebook, har jeg opplevd svært mange hatefulle ytringer. Jeg har blitt kalt rasist, fascist, hjerteløs, empatiløs, brun, nazi og andre like stygge ting. En gjenganger er at jeg får høre at jeg helt sikkert er en elendig lærer eller at folk er glad for at jeg ikke er læreren til barna deres. Er venstresiden klar over at de selv faktisk er pådrivere når det gjelder et uforsonlig å hatefullt klima? Har det noensinne vært en del av venstresiden analyse av fremveksten av sinne og irritasjon på høyresiden at de til stadighet får slengt stygge betegnelser etter seg?

Jeg er så gammel at jeg husker godt de første årene da Carl I Hagen talte på 1. mai arrangementer. Venstresiden møtte alltid mannsterke opp for å kaste egg og råtne tomater på han. Politiet måtte beskytte han med skjold mot eggene som haglet. Et år hadde NRK en partilederdebutt i studio rett etter et slik innslag. Jeg husker enda svært godt at ikke EN ENESTE av de andre politikerne hadde ett eneste kritisk ord å si om pøblene som angrep Hagen. Det var en utbredt enighet om at Hagen selv måtte ta ansvaret fordi han provoserte de venstreorienterte på selveste 1. mai.

Og slik har det fortsatt til våre dager. En liten håndfull fredelige demonstranter fra SIAN, kan ikke få fremføre sitt budskap uten å bli utsatt for grove, voldelige angrep fra aksjonister, som også går til voldelige angrep på politiet.

Hvem er det egentlig som skaper et hatefullt og uforsonlig debattklima i Norge? Jeg har aldri sett FrP eller andre fredelige innvandringsskeptikere bruke vold eller oppfordre til vold. Likevel blir de stadig beskyldt for å ha medansvar for masse mord. Det er meningsløst!

Skal man ha et «oppgjør» med 22. juli terroren, så bør det være et oppgjør med myndighetene, som hadde mange sjanser til å avverge terroren. Men det oppgjøret har vi vel allerede tatt, og det ble en knusende dom mot myndighetene. Ellers kunne vi kanskje gå dypere inn i en psykologisk analyse av hva det er i en persons psyke, bakgrunn og oppvekst som medvirker til at han blir en brutal massedrapsmann. Men det såkalte oppgjøret mot «tankegodset som skapte drapsmannen», som i realiteten er å liksom skulle finne forklaringen i vanlige, lovlige norske partier som FrP, er intet annet enn politisk hatprat.

Betyr «oppgjøret med Utøya-terroren» at venstresiden vil åpne alle sluser for eget netthatt?

Hva skjer med venstresiden om dagen? De ber om et oppgjør med hatefull retorikk, som de mener inspirerte masse morderen, ABB, men gjelder ikke det dem selv?

Onde handlinger skapes av hatefull retorikk, påstår venstresiden. Men tror de på sin egen logikk? Det skulle man absolutt ikke tro, for i løpet av de siste ukene har det haglet med meget stygg retorikk rettet mot Sylvi Listhaug, og voldsforherligende AUF-sanger forsvares som «forfriskende humor»!

[Morten P](#) skriver i Nettavisen at han mener at «Sylvi Listhaug er Norges ondeste, mest spekulative og mest kyniske politiker.» [Arild Rønsen](#) skriver i samme avis at det er «befriende og forfriskende» at AUF synger om å fylle sine badekar med Unge Høyres blod, [Dagsavisen](#) kaller Sylvi Listhaug en «frekk ape katt» i en lederartikkel og Magnus Marsdal, leder for venstresidens tankesmie, Manifest kaller Sylvi Listhaug en «politisk pyroman» i [FriFagbevegelse](#).

I vår tid, der det nesten har gått inflasjon i å ta frem de aller verste karakteristikkene i pressen, burde vel ovenstående retorikk egentlig kvalifisere til å bli omtalt som en «flom av hat», «massiv hets» og «grov trakassering»? Men nei, ikke når det fremsettes av «de gode», de som kun ønsker det gode. De kan helt uimotsagt bruke stygge karakteristikk og forherlige vold i underholdningen rundt leirbålet, for av en merkelig grunn, så fører ikke deres egen onde retorikk til onde handlinger. Det gjelder kun høyresiden, visstnok.

Arild Rønsen, som altså synes det er forfriskende at AUF synger om å fylle sine badekar med Unge Høyres blod, vet selvsagt at det er [flere vers](#) i denne sangen, der man hyller kastrering av mennesker, hending og å kaste folk ut fra fly. Rønsen forteller også om hvor «skøy» han synes det er at [AUF synger](#) om borgerskapet som henger blødende i lyktestolpene når de rødes revolusjon kommer. I mine øyne minner det jeg leser i Nettavisen for tiden mest om en ondskapsfull, voldelig og primitiv blogg.

Det er nesten ufattelig at en skribent som slipper til jevnlig i Nettavisen uimotsagt får lov til å hevde at det er forfriskende og morsomt at AUF synger om å kutte ballene av sine politiske

motstandere, fylle sine badekar med deres blod, henge upopulære Ap'ere og kaste folk ut fra fly.

Hva er morsomt med å synge dette, Arild Rønsen? Kan det faktisk være at denne voldelige ideologien setter spor i seg i unge AUF'eres sinn? Vi vet alle at mange AUF'ere uttrykker stor forståelse for at folk som mener seg undertrykt bruker vold og terror som reaksjonsform. Både mange AUF'ere og AP'ere er medlem i organisasjoner som åpent støtter Hamas, som har i sitt charter at enhver palestinsk muslim har rett og plikt til å drepe jøder uansett hvor i verden de treffer på dem. Ser vi noensinne en kritikk av dette fra venstresiden eller MSM? Nei, i dette tilfellet er vold og drap legitimt og nødvendig.

Ser Arild Rønsen en sammenheng mellom AUFs voldsforherligelse i sine sanger som de synger rundt leirbålene og AUF-medlemmers støtte til vold og brutale terroraksjoner mot uskyldige mennesker som tilfeldigvis er jøder? Eller er det bare «morsomt og forfriskende» å synge om å gjelle, henge og kaste folk ut fra fly?

Burde ikke heller Rønsen forsøke å se disse voldsforherligende sangene i lys av det som ellers uttrykkes av venstresiden i forhold til ABBs brutale terror og massedrap på 77 av sine landsmenn? «Ingen terror eller massedrap skjer i et vakuum», sier venstresiden, og dermed helt åpenbart legger skylden på andre for drapene. Nei, vi mener ikke at andre har ansvar for drapene, sier man så, men så gjentar man igjen og igjen at massedrapene har blitt politisk inspirert av dem som ligger nærme ABB ideologisk.

Han ble jo inspirert et sted, sier man – for så å si kort etterpå, nei, da, Frp har selvsagt ikke ansvaret for terroren. Denne dobbeltkommunikasjonen burde være åpenbar for alle, men venstresiden later som om de ikke skjønner hva de selv sier.

De sier altså to motstridende ting på en gang: -Høyresidens språkbruk inspirerer til terror, men de har selvsagt ikke noe ansvar for terroren – en total selvmotsigelse, som venstresiden ikke klarer å innse – eller som de innser, men bevisst bruker likevel.

Et av venstresidens og MSMs glansnumre: -Hva? Har vi beskyldt høyresiden for medansvar for ABBs terror? Det har vi da ikke – vi mener bare at den typen ordbruk som høyresiden bruker inspirerer til terror!

Arild Rønsen ble utsatt for kritikk etter sin artikkel i Nettavisen, og legg godt merk til hvordan han også bruker denne formen for dobbeltkommunikasjon:

«Fremskrittspartiet har ikke ansvar for terrorhandlingene 22. juli. Ikke på noe vis. Men partiet har et glassklart ansvar for å rydde i det som ganske opplagt er partiets omland. Anders Behring Breiviks tilhengere stemmer ikke på Jonas Gahr Støre. Når de velger stemmeseddel, vil mange av dem velge Sylvi Listhaug.»

Her starter altså Rønsen med å uttrykke veldig klart at FrP ikke er medansvarlig for terrorhandlingene 22. juli. Men deretter kommer den ulne talen som benyttes av så mange på venstresiden. For etterpå påstår han at FrP likevel har et særlig ansvar for rydde opp i sitt «omland», som støtter ABB, ifølge Rønsen. Hva er FrPs «omland», som Rønsen snakker om, og som FrP har et særlig ansvar for å rydde opp i? Se, det sier han intet om, og dermed blir FrP stående igjen som ansvarlige.

Det er ganske [nylig publisert forskning](#) som avslører at absolutt ALLE miljøer i Norge tok kraftig avstand fra massedrapene. De såkalte høyreekstreme miljøene kalte ABB for et MONSTER, og fordømte hans handlinger. Så det «omlandet» Rønsen beskriver, eksisterer altså ikke. Ingen har hittil kunnet vise til et «omland» rundt FrP som oppfordrer til vold og massedrap. Men det byr ikke på noe som helst problemer å finne sanger og lignende som ble sunget av AUF i årevis som oppfordret til kastrering, hending og drap på bestialske måter.

Men ifølge Rønsen er det å oppfordre til bestialsk vold i sangtekster forfriskende, mens han overhodet ikke kan finne eller dokumentere at FrP og deres «omland» oppfordrer til vold? Dette er venstresiden i et nøtteskall. De klarer ikke å finne annet enn begreper som «snikislamisering», og påstår at bruken av dette begrepet liksom skal utløse at voldelige høyreekstremister for lyst til å utføre massedrap. Dette er skikkelig amatørpsykologi og hjemmelaget konspirasjonsteori. Kan noen påvise at begrepet «konspirasjonsteori» har utløst massedrap?

Selv VGs politiske kommentator [Hanne Skartveit](#) omtaler FrPs bruk av «snikislamering» som en «lefling med islamofobe konspirasjonsteorier», og er helt ute av stand til å fatte hva FrP legger i begrepet, men putter inn alt hun kan dikte opp av ondsinnede konspirasjonsteorier? «Da har de tråkket over til den mørke siden», skriver Skartveit. Hva kan årsaken være til at hun ikke makter å innse at FrPs bruk av begrepet snikislamisering ikke betyr annet enn at de mener at tilhengere av denne religionen forsøker å påvirke det norske samfunnet til å tilpasse seg muslimske skikker? Jeg har ALDRI hørt en ledende FrP'er uttale at de tror det pågår en skjult konspirasjon mellom Ap og norske muslimer for å bytte ut Norges befolkning og innføre et muslimsk diktatur i Norge. Dette vet selvsagt VGs politiske lederskribent. Hvorfor later hun da som om det er dette FrP legger i begrepet snikislamisering?

Fatter ikke Skartveit at ved å tillegge FrP dette ganske skremmende synspunktet, så bidrar hun selv til å skape og utbre et fiendebilde av FrP som bidrar til at motstandere av FrP hater FrP enda mer og anser dem som en alvorlig trussel mot samfunnet? Har Skartveit tenkt over at hun ved å bygge opp slike fiendebilder av FrP ifølge venstresidens egen teori bidrar til et økt hat og dermed en økt voldstrussel mot FrP-politikere?

At det finnes et åpenbart voldspotensial på venstresiden og blant unge muslimer, er åpenbart. Vi har hatt to «ensomme ulver» på høyresiden som har utført terror. Men så har vi en type politiske vold som utføres regelmessig, nemlig de hyppige voldelige angrepene på demonstranter fra SIAN og ved samme anledninger mot politiet. Jeg ser svært sjelden disse voldelige demonstrantene omtales når venstresiden skal oppsummere politisk vold utført i Norge de siste tiårene. Det burde de gjøre. For meg fremstår de som angriper SIAN og politiet med jernstenger, steiner og regelrett vold, som det kanskje mest åpenbart, voldelige miljøet i Norge, der vold ikke bare regnes som riktig og nødvendig, men som utfører voldelige angrep jevnlig.

Og i disse motdemonstrasjonene mot SIAN, der de fleste dog er fredelige, slår det en hvordan norsk venstreside ser ut til å ha funnet en alliert i muslimske innvandrere fra Midtøsten. Det er neppe en konspirasjonsteori å antyde en slik forbindelse.

Vi bør heller ikke glemme de ca 100 personene, både menn og kvinner, som reiste til Irak for å slutte seg til IS og bli [fremmedkrigere](#). Hva disse menneskene fra Norge, for en stor del inspirert av ytterliggående islamisme, har utført av drap og lemlestelse i IS's navn vet vi ikke.

For ordens skyld: ABBs og Manshaus terror kommer selvsagt i en helt annen kategori av grotesk ondskap enn angrepene på SIAN sine demonstrasjoner. Men jeg ser et tydelig voldspotensial hos de som angriper fredelige demonstranter, uansett hvor ufyselig man mener deres budskap er. Det er skremmende å se det voldsomme, ubeherskede sinnet hos mange av disse unge menneskene, for en stor del muslimsk ungdom fra Midtøsten, ser det ut til..

Det er alltid høyresiden som får skylden i MSM for at vi har et giftig debattklima i Norge. Det er aldri venstresiden eller MSM selv, selv om deres retorikk er åpenbart hetsende, trakasserende, hatefull og i AUFs tilfelle, voldelig. Hvorfor tar ikke Aps statsministerkandidat, Jonas Gahr Støre, et oppgjør med AUFs voldsromanikk og lefling med voldelig revolusjon, der borgerskapet skal henge blødende fra lyktestolpene?

Synes han også at det er «befriende og forfriskende»? Eller er det liksom ikke så farlig med voldsforherligelse når det er på venstresiden?

Bør vi ikke nå innføre full selvbestemmelse på legekantorene? (Ironivarsel).

Bør vi ikke snart ha kommet så langt i samfunnet vårt, at vi bør innføre full selvbestemmelse på legekantoret? Ifølge debatten om fri abort av friske fostre inntil 22 uke får vi høre hvor ubehagelig det er for en kvinne å møte en nemd av fagfolk som skal avgjøre f eks om det er medisinsk forsvarlig å ta livet av et friskt foster som i mange tilfeller er så godt utviklet at de kunne ha overlevd en fødsel.

Men er det ikke akkurat det samme vi alle føler når vi er syke og synes vi trenger en lengre sykemelding? Ikke nok med at man føler seg syk, men så skal man jammen være tvunget gjennom den tilleggsbelastningen det er å måtte møte opp foran en lege og forklare seg. Og så får man ikke en gang bestemme selv om man skal medisineres, få en sykemelding eller endog uføretrygdes. Dette er en foreldet ordning som de fleste oppleves som fryktelig ubehagelig. Legen sitter der med retten til å ta bestemmelser som faktisk vedrører våre egne liv, og som vi burde ha en selvfølgelig rett til å avgjøre selv.

Hvorfor skal fagfolk ha noen myndighet over abort, spør venstresiden. Det er kvinnen selv som vet svarene om sitt eget svangerskap. Det er krenkende å be henne redegjøre for dette overfor fagfolk. Hvorfor spør vi ikke like godt hvorfor leger overhodet skal ha noen myndighet over folks sykdommer? Det er vi selv som er den syke, det er vi selv som trenger medisiner, ro og hvile. Hvorfor må vi absolutt gjennom den ydmykende tilleggsbelastningen det er å måtte møte opp på et legekantor og vente på legens dom?

Så nå vet jeg hva som bør bli venstresidens neste sak: Full selvbestemmelse på legekantoret. Gi pasienten full selvbestemmelse over reseptblokk, full selvbestemmelse over sykemeldingen og full selvbestemmelse over uføretrygd. Det er på tide at folk får selvbestemmelse over egen sykdom! Disse ydmykende legebesøkene er kun en krenkende tilleggsbelastning for syke mennesker!

Det er jammen på tide at dette lovfestes.

Dynamikken mellom medieomtale og folks sympatier og antipatier.

Mediene forteller at det i løpet av det siste året har vært en økning i negative ytringer mot Pride og mot skeive. Men er det noen som reflekterer over at det synes å være en viss sammenheng mellom den sterkt økende mengden av medieomtale av Pride og den økende trakasseringen?

La meg presisere med en gang for å forhindre enhver misforståelse: Jeg er sterk motstander av all trakassering av skeive og enhver annen minoritet. Men jeg har registrert i flere saker, at det synes å være en ganske åpenbar sammenheng mellom mengden mediefokus på visse grupper eller saker, og mengden trakassering, ukvemsord og negativitet mot gruppen.

Og særlig skjer det når medieomtalen er av typen «stakkarslige ofre som har det så vondt». Det synes å trigge visse mennesker som føler sterk antipati for denne typen omtale. Jeg tror det bunner i at de aller fleste mennesker har opplevd svært vonde ting, helt uten å få noen medlidenhet eller støtte fra samfunnet.

-Hvorfor skal enkelte grupper få den typen særbehandling, mens jeg ble helt ignorert med min smerte, er det noen som tenker. Og særlig kanskje den arketypiske tause norske mannen som aldri klager, aldri går til legen, men holder ut alle sine lidelser i stillhet.

Dette er noe som ligger i den norske folkesjela. Vi skal utså våre lidelser uten å klage og uten å belemre andre med vår «sutring». Det er simpelthen ikke helt norsk å stadig stå frem i media for å fortelle om sin offerstatus, hvor mye man lider, hvor redd man er og hvor slemme alle er mot deg.

Jeg husker også godt fra min barndom på 1960-tallet. Man ble ikke populær i gutteflokken av å klage og «sutre» og synes synd på seg selv. Dessverre ble man heller lett et mobbeoffer. Ja, slik er dessverre menneskenaturen. Jo mere synd man synes på seg selv, jo mere antipati vekker man hos en del mennesker.

Man ser dette også veldig godt hos mange muslimer, som ofte har et helt annen forhold til det å fremstille seg som ofre, enn det som har vært akseptert blant nordmenn. Mange muslimer har gjort seg upopulære ved å stadig fremstå som svært nærtagende, lettkrenkede, og selvmedlidende. Det blir ikke populært hos mange nordmenn når man er innvandrer til et av verdens beste land, og er så opptatt hvor fryktelig det er å leve i Norge.

Det samme fenomenet så vi i perioder der 22. juli-terroren har vært sterkt i fokus, f eks etter at Sylvi Listhaug ble presset til å gå av som justisminister etter en FB-status som ble misforstått med overlegg, og mange overlevende stor fram og fortalte om sin offerrolle.

Vi har sett det i perioder når det har vært sterkt fokus på rasisme, når samene nylig sto frem og klandret samfunnet for å ha påført dem så mye lidelse og vi har sett det nå det siste året, når det nærmest daglig er intervjuer, reportasjer og annen omtale av Pride og av skeive, der fokuset utelukkende er på hvor vondt og vanskelig det er å være skeiv.

Jo større mediefokuset er på «offergrupper», jo mer kritikk, trakassering og andre negative reaksjoner blir publisert i sosiale medier.

I disse dager er det altså de skeive som er i mediernes fokus, og jeg lurer på: Har mediene reflektert over at jo mer omfattende medieomtalen er av hvor mye frykt de skeive føler og hvor vondt det er å være skeiv, så fungerer dynamikken slik at de skeive rett og slett møter enda mer antipati fra deler av befolkningen?

Da popper det gjerne opp med netttroll som har svært mye negativt å ytre. Nå er jo ikke akkurat dette noe spesielt sympatisk fenomen, men burde det ikke interessere mediene at det synes å være en viss dynamikk mellom mengden medieomtale og folks sympatier og antipatier?

Jeg lurer på om de som sier at trakasseringen av skeive viser at vi trenger bare enda mer Pride og enda mer fokus på de skeives vanskelige situasjon og diskrimineringen av dem for å få en slutt på trakasseringen skjønner denne dynamikken? For man oppnår altså sannsynligvis det stikk motsatte.

Det synes å være en form for naturlov i et samfunn at når et menneske eller en gruppe er beundret og høyt elsket og har stor sympati fra en del av samfunnet, så finnes det en like stor gruppe som føler sterk antipati mot den samme.

Vi ser det så ofte, og folk lar seg i meget sterk grad styre av sine nærmest instinktive antipatier og sympatier. I rasismedebatten har vi sett det svært tydelig. Rasistene har sterk antipati mot innvandrere, og antirasistene har sterk antipati mot kritikerne av innvandringspolitikken. Det er den samme type følelse, men rettet mot ulike grupper.

Og forskjellen er ofte at antirasistene vil hevde at deres antipati er av det gode og berettigede slaget.

De som sympatiserer med spesielle grupper vil alltid hevde at de er de gode, mens de som står på motsatt side er de onde. Men går man «de gode» etter i sømmene, avslører det seg nesten alltid at de har sine egne antipatier, og når de instinktive antipatiene får råde, blir oftest alt av saklighet og nyanser borte.

Og jeg synes det må innrømmes at den siste tiden har avslørt en åpenbar intoleranse hos mange skeive. Fra å være en diskriminert gruppe, er det mange av dem som nå har gått til å ikke klare å akseptere noen andre meninger enn sine egne. Når en gruppe føler seg tilstrekkelig sterk nok, kan det være påtagelig å se hvordan deres aksept av andres meninger blir stadig mindre og mindre.

Har trakasseringen mot ulike grupper bare blitt verre og verre i samfunnet vårt? Mange tror det, men jeg er sannelig ikke sikker. De samtalene som forgikk bak lukkede dører, på kafeer og brune pub'er tidligere, tror jeg ikke var særlig bedre enn det vi i vår tid ser i sosiale medier. Forskjellen er bare at nå blir folks trakassering synlig for alle, mens den tidligere foregikk i private kretser.

Heldigvis er det ikke alle som gir så tydelig uttrykk for sin antipati mot andre mennesker som de verste netttrollene. De fleste av oss er jo dannede og siviliserte mennesker. Og vi håper vel alle at de som trakasserer på den verste måten etter hvert vil lære å styre seg og huske på at

det er medmennesker de omtaler. Og det gjelder uansett hvem man skjeller ut. Kanskje vi burde lære oss å tåle bedre at andre mener noe annet enn os selv?

Enda en kampanje mot fornuftig medisinerer fra inkompetente og naive fagfolk!

Nok en gang kjører en av våre medieaviser en kampanje mot fornuftig medisinerer som hjelper tusentall barn og voksne til å få bedret sin livskvalitet betraktelig. Denne gangen er det nrk.no, som slipper til skoleleger og skolepsykologer og lar dem fritt fortelle om at medisinerer av elever med ADHD er det samme som å «...stemple eller begrense barnet. Det ville nok øke trivselen til barnet og bli langt billigere for oss alle.»

Jeg bør kanskje fortelle at jeg er utdannet spesialpedagog, at jeg har undervist barn med ADHD-diagnose (tidligere kalt MBD) i 40 år, og at jeg selv har et barn som har fått diagnosen ADHD. Så jeg tror jeg kan si at jeg har ganske mye kompetanse på dette området.

Jeg blir rett og slett skremt når såkalte «fagfolk» som i høyden ser et barn noen små halvtimer i noen uker, påstår at den eneste grunnen til at barn får diagnosen ADHD er at skolen har et altfor snevert normalitetsbegrep.

«Normalitetsforståelsen er kraftig innsnevret. Naturlige faser i et barns liv og utvikling blir problematisert og sykelliggjort. Sykelligjøringen kommer ikke kun fra omgivelsene, men også fra barnet selv som har stilt sin egen tik-tok diagnose.» [skriver Svanhild Hansen, Skolelege.](#)

Dette er etter min mening en helt grunnløs påstand, som går helt på tvers av det lærerne i norsk skole opplever i sine klasser. Tvert imot, så har normalitetsbegrepet blitt utvidet i de grader, at elevers adferd, som skolen for få tiår siden ville ansett som totalt uakseptabel og et stort problem både for eleven selv, medelevene og læreren, nå anses som helt innenfor det vi må akseptere.

I mine første år som lærer tidlig på 1980-tallet, var det typiske for de fleste elevene, at de aksepterte skolens regler, de var flittige og rolige og de skjerpet seg dersom læreren sa at han/hun kanskje må informere foreldrene om at de forstyrret undervisningen og ikke viste god arbeidsinnsats.

Da jeg forlot læreryrket for få år siden, opplevde jeg at mange elever hadde null respekt for læreren, de var konstant i opposisjon og lagde problemer, og når læreren forsøkte å ta det opp med foreldrene, fikk han/hun gjerne en skyllebøtte om hvor dårlig undervisningen var.

Når en skolelege nå påstår at normalitetsbegrepet er sterkt innsnevret i norsk skole, tør jeg påstå at det er en hån mot den innsatsen norske lærere gjør for å få elever, som ofte mangler enhver oppdragelse hjemmefra, til å fungere sånn noenlunde i en klasseromssituasjon.

Det største problemet i norsk skole, slik jeg opplevde det, var at svært mange norske barn ikke har lært grenser, ikke har lært respekt og har fått utfolde seg alt for fritt av snillistiske foreldre som ikke våger å oppdra barna sine.

Dette er den aller viktigste årsaken til problemene i norsk skole.

Men barn får selvsagt ikke ADHD av dårlig oppdragelse. «Rampete» og opposisjonelle barn kan man klare å få skikk på gjennom gode metoder og en trygg og sikker lærer, som setter dem på plass og får dem med på sine metoder. Men problemet er at myndighetene stadig vekker fratar lærerne ethvert redskap som de rår over til å disiplinere elevene som ikke klarer å oppføre seg. Myndighetene forsøker å omgjøre skolen til en «servicesituasjon» der lærerne skal være underdanige servicepersoner, i stedet for det lærerne var i tidligere tider: Kvalifiserte fagpersoner med respekt og autoritet.

Så hele grunnlaget for denne skolelegens argumentasjon, faller fullstendig sammen, når man ettergår den og innser hva virkeligheten i norsk skole er. Normalitetsbegrepet i Norsk skole er IKKE innsnevret, tvert imot, vi har nærmest ikke noe normalitetsbegrep lenger: All adferd anses som normal og innenfor, selv om eleven aldri sitter i ro, banner og skjeller ut læreren, banker opp medelever og stadig «klikker» som jeg husker elevene kalte det når elever eksploderte i raseri og løp rundt med en saks eller kniv i hånda og truet barn og voksne.

At en livsfjern skolelege kan mene at elever med slike problemer egentlig bare lider under for strenge normalitetsbegrep er for meg helt utrolig. Men det overrasker meg på ingen måte.

Det denne skolelegen ikke innser, er at en god del elever har et så medfødt vanskelig sinn, med så mange forstyrrende og problematiske følelser at deres psyke kommer helt ute av balanse, og tidvis eksploderer i fortvilelse og sinne.

Dette har absolutt INGENTING å gjøre med at de lider av et for trangt normalitetsbegrep, men at deres psyke er under et voldsomt press av angst, utilpasshet, aggresjon og manglende impulskontroll.

Og faktum er, som mange psykologer og leger tydeligvis ikke forstår, at disse barna kanskje er de som lider aller mest under sine dysfunksjonelle opplevelser, og ikke minst under de svært plagsomme og opprivende følelsene de strir med i sitt indre.

Jeg har sett et stort antall elever med ADHD, som på grunn av sin manglende evne til å styre sine impulser, blir en forferdelig plage for sine familier og sine lærere. Og når en skolelege hevder at dette skyldes at de ikke får utfolde seg fritt nok, blir jeg både oppgitt, skremt og forferdet.

Skal virkelig foreldre som opplever et barns ukontrollerte raseri, kasting av mat og tallerkener, ødelegging av dører og vegger og fysiske angrep på foreldrene i tillegg måtte høre at det er deres egen skyld, fordi de forsøker å oppdra barna sine?

Jeg vet faktisk ikke hva jeg skal si til slike lettvinte påstander. Jeg skulle ønske disse forståsegpåerne, psykologer og leger, kunne forsøke å bo sammen med et barn med alvorlig tilfelle av ADHD i noen måneder, slik at de kanskje kunne få en mer virkelighetsnær oppfatning av graden av vansker som mange av dem lider av.

Jeg har selv sett hvilken enorm bedring i livskvalitet mange av disse barna og deres familier og klassevenner får når de får tilrettelagt medisinerings. Fra å være voldelige, fulle av angst, utstøtte og fortvilede, opplever mange av dem at de klarer å styre sitt temperament, klarer å konsentrere seg, får seg venner og blir inkludert blant de andre barna.

Dette er så fjernet fra å «stemple og begrense barnet» som det går an å komme. Burde ikke nå NRK slippe til noen med litt mer innsikt i denne problematikken som kan fortelle om det virkelige livet, i stedet for skrivebordteoretikere som har svært begrenset kontakt med disse barna, som lider aller mest under sin egen adferd? Seriøse fagfolk ønsker ikke å begrense dem, men hjelpe dem til bedre livskvalitet. Men dette skjønner ikke mange skoleleger og skolepsykologer.

OBS: Dersom noen tror at jeg er en gammel, sliten og sur lærer, så er jeg absolutt ikke det. Jeg har alltid trivdes i jobben min, vært glad i elevene og hatt det beste forholdet til mine klasser!

Enkeltgruppers påståtte krenkelser utløser nå sletting av humor. Hva så med litteratur, film og nyhetssaker som vekker like stort ubehag?

Den siste slettingen av humorinnslag i vår statskanal, NRK, kom etter klager fra en liten gruppe asiatiske mennesker som følte seg krenket.

Dette burde utløse en prinsipiell diskusjon om hva som egentlig skal få medføre en såpass alvorlig inngripen mot humorinnslag, men også mot andre programmer. Når kriteriet for at noe skal slettes fra arkiver tydeligvis er at noen klager over at de føler seg krenket, kan det vel nesten ikke være grenser for massesletting av innslag i våre mediearkiver.

Det skjer åpenbart svært ofte at enkeltpersoner klager over fjernsynsprogrammer. Ofte er det ikke særlig mange, og i det siste eksempelet, der tre av Morten Ramms humorinnslag er vedtatt fjernet fra eteren for alltid, dreier det seg, etter det jeg har [lest i mediene, om fire](#), unge personer av asiatisk opprinnelse, deriblant den såkalte [influenceren, Jenny Huse](#).

Når jeg ser bildet av Jenny Huse i VG, blir jeg for øvrig nesten sjokkert over å se et ansikt som overhodet ikke lenger ser asiatisk ut, med oppblåste lepper, nese som åpenbart har blitt endret av en eller flere «nose jobs», og øyne som ikke har asiatiske trekk overhode. Har noen stilt spørsmålet om hva som gjør at en influencer som åpenbart har gjort alt for å fjerne sine egne asiatiske trekk, føler seg krenket av at et asiatisk talk show parodieres? Hun har jo selv helt og holdent fjernet sitt asiatiske utseende.

Rasisme mot asiater er jo svært mye omtalt i mediene for tiden, og man lurar jo litt på om NRK har latt seg påvirke av en populistisk vind av anti-asiatisk-rasisme-bølge. Dette forsterkes betydelig når man leser influencerens innvending mot Ramms parodi. Hvordan er hennes begrunnelse for å reagere? Jo hun hevder at Ramms programmer parodierer «japanere», og dermed skaper et stigmatiserende og fordomsfullt bilde av japanere. Men det er jo helt feil. Ramm har ikke laget en parodi på «japanere», han har laget en parodi på en bestemt type talk show, med en bestemt type programleder som tilfeldigvis er japansk.

Jeg oppholder meg mye i Thailand, og ser ofte på TV der, og jeg vet at samme type talk-show er vanlige over hele Sør-Øst-Asia. Ramm sin parodi fremstiller overhodet ikke asiater generelt på en stigmatiserende og fordomsfull eller sårende måte. Påstandene om dette er like meningsløse som om noen påstår at [Kristian Valens parodi på Nils Gunnar Lie i TVNorge](#) var en krenkende og stigmatiserende parodi på «nordmenn». Kan det være så vanskelig å forstå at

en parodi på EN bestemt programleder eller EN type programleder for et bestemt show, overhodet ikke er krenkende overfor en hel befolkningsgruppe?

Jeg legger også merke til at Jenny Huse begrunner sin klage med at hun ble minnet på traumer fra sin barndom, der hun ble ertet for sine asiatiske øyne. Men dette har jo ingenting å gjøre med om Morten Ramms parodi i seg selv var rasistisk eller støtende å gjøre! Alle og enhver kan av og til oppleve å se et TV-innslag, en film, en serie eller lese en bok eller en avis, og oppleve å bli minnet på et traumatisk minne fra barndommen. Dette sier ingenting om at det man ser eller leser på noen måte i seg selv er krenkende, det er det minnet man bærer med seg, som vekker ubehag.

De aller fleste mennesker har minner fra barndom og oppvekst, om ubehagelige opplevelser. Hvem har ikke blitt ertet, mobbet, holdt utenfor, hatt det vanskelig hjemme osv? Om vi ser noe på TV som vekker til live ubehagelige minner, så kan vi selvsagt ikke klandre TV for våre egne ubehagelige assosiasjoner!

Det blir helt meningsløst dersom alle som får ubehagelige assosiasjoner av humor eller annet, kan klage til NRK for å få slettet det programmet som har utløst deres ubehag.

Dette er noe som overhodet ikke kan begrunne at et TV-program blir slettet i NRKs arkiver. En TV-kanal kan selvsagt ikke styre sin programpolitikk basert på at noen muligens kan få ubehagelige assosiasjoner til noe de selv har opplevd. Tenk på hvor mange mennesker som sitter rundt omkring foran TV-skjermen i Norge, og har en bakgrunn med svært traumatiserende opplevelser!

Å ha blitt ertet for skrå øyne må vel nesten sies å være en bagatell sammenlignet med mennesker som her opplevd krig, sult, seksuelle overgrep, grov omsorgssvikt og andre virkelig vonde ting, som kan ha påført dem varige men som de aldri blir kvitt? Jeg har selv lidd av PTSD og kunne hverken se på TV eller lese aviser i flere år, så jeg vet hva jeg snakker om. Men skulle TV lage sine programmer slik at de var tilpasset folk som ikke makter å se på hverken nyheter eller underholdningsprogram pga deres egne vonde opplevelser?

Når det gjelder krenkende humor, synes jeg også det må være sin plass å spørre om ikke mediene i Norge ofte produserer krenkende nyhetssaker. Men det ser ikke ut til å assisere dem det minste. Jeg har nevnt Thailand, fordi min kone er derfra, og jeg har ofte lurt på om norske medier føler noe ansvar for hvordan de fremstiller Thailand og thailandske kvinner? Jeg tør påstå at minst 90 % av alle nyhetssaker om thaikvinner handler om prostitusjon, og jeg vil også hevde at norske medier har bidratt til å skape et bilde av Thailand som et sex-eldorado og thailandske kvinner nærmest som sex-dyr som er klar til å ligge med alle og enhver de måtte møte på.

For ikke å snakke om den perioden da det var mange nigerianske prostituerte i norske storbyer. Norske medier var fulle av reportasjer som svarte, kvinnelige sexarbeidere, og til slutt festet det seg et inntrykk blant norske menn, om at nærmest enhver svart kvinne som de møtte på. Var i Norge for å selge sex.

Skal tro om mediene noensinne har følt noe medansvar for at de har skapt et svært stereotypisk og fordomsfullt inntrykk av disse kvinnene i Norge? Personlig har jeg aldri noensinne sett en norsk avis ta noen form for selvkritikk for å lage et så massivt antall reportasjer der de formidler grovt, stigmatiserende oppfatninger av hele folkeslag. Når nå

NRK velger å slette noen episoder av en parodi på EN spesiell type talk-show, som på ingen måte formidler noen fordommer mot et helt folkeslag, fremstår det nærmest latterlig – særlig når begrunnelsen for slettingen er at en liten håndfull personer føler seg krenket..

Som et lite apropos til mobbingen av asiater i Norge, la meg for øvrig fortelle at vi tidligere bodde på Søndre Nordstrand. Mine to døtre, som er norsk-asiatiske opplevde ganske mye mobbing der, og jeg kjenner igjen alt det som asiater forteller om ching-chong, hundespiser, skrå øyne, koronaspreder osv. Men hvem var det som sto for denne mobbingen? Jo, andre innvandrere og for det meste muslimer. Ja, det er en realitet! Når har vi flyttet til et område der det bor nesten bare etniske nordmenn, og barna forteller at de ikke lenger opplever denne typen mobbing. Dette bare som et lite apropos!

Men det er selvsagt helt unevnelig i MSM.

Er ikke den digitale verden en del av den virkelige verden?

Man ser oftere og oftere at den voksne generasjonen uttrykker sin lengsel etter fortidens oppvekstvilkår, der det ikke fantes datateknologi eller mobiler og barna var ute og bygde hytter og lekte i gatene. Og den nye digitale verdenen avvises gjerne som en del av virkeligheten. Men er ikke den digitale verdenen likeså virkelig som litteratur, brevskrivning, filmer og TV?

Det burde ikke være ukjent for noen at den eldre generasjonen er skeptisk til alle nyskapninger. Jeg er selv så gammel at jeg opplevde motstanden mot TV. Skeptikerne mente at TV ville ødelegge helt for familie-fellesskapet, og den verdifulle samtalen mellom voksne og barn ville helt forstumme fordi alle satt stumme foran TV'en.

Om det var samme skepsis mot radioen, vet jeg ikke, for da var jeg for ung, men det vil ikke overraske meg om skepsisen var like stor. For er det ikke svært typisk at alle har en tendens til å idyllisere verden slik den var da de selv vokste opp? Det er ikke uten grunn at det sies at «alt var bedre før». Svært mange er overbevist om at det er riktig. For ikke å snakke om at alle tror at været var bedre før, somrene hadde mer sol og badevær og vintrene var et eneste idyllisk «winter wonderland».

Jeg husker også da mobiltelefonene ble innført. Som lærer opplevde jeg at elevene var raske til å ta til seg den nye teknologien, mens enkelte eldre lærere kun hadde sterk mistenksomhet til nytten av mobiltelefoner og erklærte i lærerråd (som det het den gangen) at de aldri noensinne ville skaffe seg en mobiltelefon.

Nå tror jeg faktisk at de fleste av disse litt gammelmodige og forstokkede lærerne endret syn etter hvert og innså at det faktisk er svært nyttig å kunne ringe sin ektefelle når de står i butikken og har glemt pengene hjemme eller har gjort en avtale om å møtes og ektefellen ikke dukker opp.

Men er dette ikke en del av virkeligheten?

I gamle dager skrev vi brev til hverandre, vi så filmer på TV eller på kino og vi leste bøker. Jeg var en skikkelig lesehest i min barndom og min ungdom. Jeg satt ofte hjemme i timevis og leste bøker. Først var det Hjortefot og Hardy-guttene, senere ble det Morgan Kane og western-serier og lesingen gikk garantert på bekostning av hyttebygging og leking i gata vår. Men er det riktig å påstå at litteratur ikke er en del av virkeligheten, slik mange i dag påstår at den digitale verden ikke er en del av virkeligheten?

Og så var jeg en virkelig elsker av musikk, og siden vi bare hadde en radiokanal på den tiden, måtte jeg skaffe meg den musikken jeg likte ved å kjøpe vinylplater. Og jeg husker ofte at jeg ventet på at bussen til min far skulle komme dit vi bodde og jeg kunne spørre ham om å få ni kroner, som en singleplate den gangen kostet. Og slik fikk jeg etter hvert en ganske stor samling med Beatles-plater. Var ikke vinylplatene en del av virkeligheten? Hindret den oss i å bygge hytter og leke i gatene?

Teknologien utvikler seg stadig, og for de aller fleste av oss oppleves det som et enormt fremskritt. Da jeg var ung, hadde vi bøker, brevskriving og TV-serier, og ut over det brukte vi tiden til samvær med kamerater med kortspill, brettspill, bilbaner og hobbyjernbaner. I dag gjør de oppvoksende slekter dette i den digitale verden, og har helt sikkert like mye glede av deres aktivitet som det vi hadde.

Etter min mening gjør vi voksne en stor feil når vi ønsker oss at alt burde gå tilbake i tiden og innbiller oss at alt var bedre før. Selvsagt har den teknologiske utviklingen sine utfordringer, men å innbille seg at vi burde stanse den og at den utelukkende er ødeleggende får våre oppvoksende slekter er nærmest meningsløst.

Jeg har to døtre i puberteten og jeg kan se på nært hold alle de utrolige mulighetene som den moderne teknologien har å tilby dem. De kan f.eks. ha kontakt med sine venner døgnet rundt, og slipper å oppleve det som ofte skjedde i min ungdom: Fordi man var litt sent ute til det vanlige samlingsstedet, hadde vennegjengen dratt videre, og da var det helt umulig å få kontakt med dem, og man måtte dra slukøret hjem igjen.

For ikke å snakke om muligheten til å sende e-poster eller andre hurtige kommunikasjonsmuligheter. I «gamle dager» måtte man vente i dagevis, for ikke å si ukesvis på at et brev skulle komme frem og svaret bli returnert, men i vår tid får man ofte svar samme dag på en henvendelse. Et utrolig fremskritt, spør du meg.

Mine døtre har også utrolig mye glede av ulike typer spill, som jeg vil vurdere som svært utviklende og stimulerende for deres evner, og de elsker ulike serier som også er svært godt tilpasset unge mennesker. Jeg er utrolig glad på deres vegne at det har blitt utviklet både programvare og filmserier som er spesielt tilpasset unge mennesker.

Slikt fantes ikke da jeg var ung. Når jeg tenker tilbake, så var det kun TV-tilbud for barn og unge på lørdagen, og vi kunne se på «Vi på Saltkråkan», «Flipper», «Skippy» eller «Pippi Langstrømpe». I dag kan de unge velge mellom et stort antall tilbud og velge sine egne favoritter.

Det som kjennetegner vår moderne tid, er at våre unge har et langt større utvalg av hva de selv prioriterer, de kan ha kontakt med sine venner døgnet rundt, og de kan få trøst og medfølelse fra sine venner når de har opplevd noe vanskelig. Jeg ser akkurat det hos mine døtre, og er

utrolig glad for at de har kontakt med sine støttespillere og venner hele døgnet.

Og i tillegg til det, har de oss foreldre som er klare til å snakke med dem, lytte til dem, og gi dem forståelse. I siste ende er det vi voksne som er de beste støttespillerne for våre barn, og den digitale verden er ikke noe hinder for å ha et nært forhold til sin mor og sin far. Det kommer helt an på oss voksne. Om vi er villig til å lytte, vil alltid de unge henvende seg til oss og søke støtte og råd. Den digitale verdenen vil aldri erstatte menneskelig kontakt – kun dersom de voksne ikke er villige til å lytte.

Det er opp til oss!

Hos hvem finner man de styggeste og mest fordomsfulle fiendebildene?

Jeg husker da jeg første gang hørte uttrykket «fiendebilder». Det var på 1980-tallet da venstresiden begynte å bruke dette uttrykket som beskrivelse av årsaken til at folk kunne være motstandere av stor innvandring.

Venstresiden kunne på den tiden ikke se noen andre grunner til å være motstander av fri innvandring enn rasisme, fordommer, nedlatende syn på annerledeshet, intoleranse fremmedfiendtlighet osv. (Og slik er det visst fremdeles for en god del mennesker).

Man var sikre på at innvandringsmotstanderne hadde laget seg et fiendebilde som bygde på fordommer og uvitenhet, og det var også svært mye snakk om «menneskesyn». Alltid når innvandring var debatt-tema, trakk de innvandringsliberale frem meningsmotstandernes menneskesyn. Og når debattene først tok den retningen skulle du ha takk.

Hvordan i all verden skal man forsvare seg når det er ens menneskesyn som til syvende og sist blir tema for diskusjonen og ikke de reelle faktaene som knytter seg til innvandring? Du blir nærmest hjelpeløs. Når ditt menneskesyn er dømt nord og ned, nytter det overhodet ikke hva du sier. Du er stemplet og stigmatisert en gang for alle som et dårlig menneske.

Jeg var en ganske ung, venstreorientert mann på den tiden, og var i utgangspunktet svært positivt innstilt til alle mennesker, uansett hudfarge og hva som var deres opprinnelse. Det er jeg jo faktisk fremdeles. Jeg møter alle mennesker på min vei med vennlighet, imøtekommenhet og interesse. Om det er noe som betyr null og niks for meg, så er det hudfarge, religion, seksuell legning, klesdrakt, opprinnelsesland osv.

Snille mennesker er snille mennesker uansett alle disse faktorene. Og er du et vennlig, hyggelig og ansvarlig menneske, vil jeg regne deg som en venn uansett. Og det er sikkert grunnen til at jeg går så godt overens med alle de innvandrerne jeg har undervist opp gjennom årene.

Jeg har jobbet som lærer i Oslos mest innvandringstette områder, og jeg har undervist voksne flyktninger fra hele verden i norsk. Jeg fikk meget gode venner blant dem, og jeg gleder meg fremdeles utrolig mye hver gang jeg møter dem f.eks. i butikker, der de har fått seg arbeid.

Men tilbake til 1980-tallet, da flyktningestrømmen til Norge for alvor begynte å ta av. Jeg husker godt da vi fikk de første pakistanske elevene som var barn av de første pakistanske arbeidsinnvandrerne. Så kom båtflyktningene fra Vietnam, kurdere, østeuropeere, afghanere, irakere og nord-afrikanere.

På den tiden var den utbredte oppfatningen av mennesker fra ulike deler av verden, at «utenpå er vi forskjellige, men inni er vi like». Som lærer som fikk nærkontakt med innvandrersfamilier, oppdaget jeg ganske raskt at denne temmelig naive forestillingen dessverre ikke stemmer med virkeligheten.

Det er jo i og for seg en litt romantisert og vakker måte å betrakte sine medmennesker på, at alle er som meg, og for min del krevde det en ganske dramatisk nyorientering av min virkelighetsoppfatning å innse, at virkeligheten dessverre ikke er slik.

Nå forsøker jeg ikke å si at ikke alle mennesker har samme verdi, for det har de selvsagt! Ethvert menneske er hellig og ukrenkelig i mine øyne, og alle fortjener å bli møtt med toleranse, vennlighet og imøtekommenhet, om vedkommende så bruker hijab, niqab, eller er ikledd en typisk «naziuniform» med lær og tatooveringer. Man vet jo ingenting om hva slags menneske som befinner seg bak det ytre før man har tatt seg tid til å bli kjent med vedkommende.

Og for å kunne bli kjent med et menneske, nytter det ikke å møte vedkommende med skepsis, fiendtlighet og fordommer. Så det gjør jeg personlig aldri for mitt vedkommende. Og det er sikkert grunnen til at jeg går så godt overens med mennesker fra hele verden. Folk er ikke dummere enn at de oppdager fort om de står overfor et positivt innstilt menneske eller en fiendtlig innstilt skeptiker.

Det er sikkert også grunnen til at jeg ble godt kjent med og kom godt overens med en mann, som nå sitter i fengsel for å ha forsøkt å drepe datteren sin i et æresdrap fordi hun ble for norsk.

Men overfor meg var han vennlig og imøtekommen og avslørte på ingen måte noen av de svært kvinnefiendtlige holdningene ettertiden viste seg at han hadde med seg fra sitt hjemland og sin tro.

Og der kommer jeg rett inn på hvordan det ble avslørt for meg at den norske, temmelig naive oppfatningen om at «inni er vi like» faktisk er utrolig fordomsfull og bygger på en naiv forestillingsverden som intet har med virkeligheten å gjøre. Dessverre finnes det kulturer og religioner i verden som praktiserer et uhyre undertrykkende kvinnesyn, sterk sosial kontroll, intoleranse mot all annerledeshet, æresdrap, tvangsgifte, barneekteskap, kjønnslemlestelse, klankultur og alt det vi har forlatt for flere århundrer siden.

Og når jeg først erfarte dette i så mange innvandrersfamilier der jeg underviste barna deres, så var jeg simpelthen nødt til å innse at min tidligere så romantiserte forestillingsverden rett og slett var en drøm. En uvirkelig og usann drøm.

Og etter hvert ble jeg en av disse forhatte, usympatiske, slemme menneskene, som advarte mot at når vi tar imot store mengder flyktninger fra den tredje verden, så importerer vi dessverre i stor grad mennesker med holdninger som går helt på tvers av den toleransen, likestillingen mellom kjønnene, likeverd til tross for ulik legning, respekt for kvinner og barn osv som vi i Norge har utviklet gjennom generasjoner.

Jeg ble en av disse som venstresiden mener er fordomsfull, lite opplyst, og fremfor alt: Jeg ble en mann med fiendebilder, som jeg (ifølge dem) har dannet meg som en følge av fordommer og uvitenhet).

Når jeg fortalte om fedre i familier jeg kjente godt som stengte døtrene og kona inne og nektet dem samvær med andre, når jeg fortalte om hvordan slektene utøvet sosial kontroll og hemmet døtrenes livsutfoldelse, når barna ikke fikk svømme med andre barn og ikke fikk delta i helt normalt samvær med norske barn, ikke fikk gå i bursdager osv, så avslørte jeg meg altså fordomsfull, uvitende og intolerant og rasistisk.

Og da jeg deltok i mange debatter om dette emnet både på verdidebatt.no og nyemeninger.no, så fikk jeg i tillegg vite av motdebattantene at jeg ikke bare er rasist, men jeg er sikkert også en utrolig dårlig lærer som behandler barna autoritært, nedlatende og som tvinger mitt rasistiske syn på dem. Jeg er rett og slett et skikkelig dårlig menneske, i deres syn.

Ja, ja, tenker jeg, det er svært mye man skal oppleve. Man er i virkeligheten en svært menneskevennlig, tolerant, snill og hyggelig mann, som regnes for å være en som skaper god stemning og glede rundt seg, men på grunn av min beskrivelse av den virkeligheten jeg opplevde, fikk jeg stempel som rasist, fordomsfull og full av fiendebilder.

Men for å snike inn litt om hvordan andre mennesker beskriver meg, kan jeg kanskje nevne at min rektor i sin attest, beskrev meg som en meget fargerik person, med det aller beste forholdet til mine elever. Og kanskje jeg kan få si for egen del, at jeg er en meget livsglad person, jeg spiller flere instrumenter, jeg elsker dans, musikk og humor, og dette preget alltid mine timer i skoleverket. Med mine voksne innvandrere sang jeg veldig ofte «Ebony and Ivory», om noen kjenner den!

Nå hadde jeg egentlig lagt det meste av disse tankene om at jeg er så rasistisk bak meg, fordi jeg ikke diskuterer så mye på nettet lenger, men så har altså disse påstandene dukket opp igjen i kommentarfeltet her på resett etter noen av mine siste kronikker.

Det er jo ikke så kjekt å få høre at man helt sikkert har helt motsatte egenskaper enn det man faktisk har. Og da kommer jeg tilbake til overskriften på denne kronikken. «Hvor finner man de styggeste og mest fordomsfulle fiendebildene»?

En venstreorientert person påstår hardnakket at jeg fremstår som usympatisk, uintelligent og uten empati. Og det er da jeg spør: Hvordan i all verden kan han mene dette om meg som person, kun etter å lest noen få av mine kronikker?

Han vet selvsagt overhodet ikke noe om meg som menneske. Men han har åpenbart dannet seg et svært fordomsfullt bilde av mennesker han er uenig med. Vi som mener noe annet enn han, er ikke bare dumme, vi er i tillegg onde mennesker uten empati.

Nå skriver jeg ikke dette for å få sympati eller medfølelse, jeg klarer meg bra, men jeg tror jeg beskriver noe som svært mange mennesker i min situasjon opplever. Av en eller annen grunn har vi blitt fritt vil for sjikane, nedsettende kommentarer og regelrette karakterdrap i mediene.

Jeg tør påstå at det aller mest utbredte fiendebildet i norske medier og på venstresiden, er at alle de som går mot stor innvandring kun har en eneste grunn for det: De er rasistiske, uten empati, hensynsløse og har dannet seg fordomsfulle fiendebilder. Og så fatter de ikke selv at det i realiteten er de selv som har bygget opp et fiendebilde.

Jeg tør påstå at MSM og hele venstresiden har dannet seg et fiendebilde av oss som advarer mot for stor innvandring av mennesker som ikke deler våre verdier, vår respekt for kvinner og barn, vår toleranse for annerledeshet, for individets frihet og selvbestemmelsesrett, fordi de vil

ha store problemer med å tilpasse seg vårt samfunn. Og deres barn vil komme i en nærmest schizofren skvis mellom hjemmets ekstremt konservative verdier og samfunnets moderne, tolerante verdier.

Å la barn vokse opp i denne skvisen, er nærmest ensbetydende med å påføre dem livsvarige traumer, og dette har flere kloke innvandrere påvist både i bøker og på film. Når foreldre nærmest hater det norske samfunnet, mens barna og ungdommene lengter etter å få leve med den samme friheten som norske barn og ungdommer, burde det ikke være vanskelig å forstå at ungdommene havner i trøbbel.

MSM og venstresiden innbiller seg altså at det er vi som mener at det beste for alle er å vokse opp i sine forfedres samfunn, er intolerante, fordomsfulle og uvitende. I virkeligheten er det motsatt. Det er VI som ønsker å kjempe for alt det Norge har oppnådd av likestilling, individets frihet, kvinner og barns rettigheter, toleransen overfor all ulikhet og annerledeshet! Mens de som åpner for stor innvandring fra den uutviklede delen av verden, setter alle våre verdier på spill for store deler av befolkningen.

Jeg tillater meg å spørre: Har vi hjulpet folk når de ender opp som arbeidsledige, deprimerte, sosialklienter med et verdisyn som går fullstendig på tvers av det norske og barna havner i utenforskap og blir medlemmer av kriminelle gjenger? Ja, se her har vi fordommene igjen, vil sikkert mange påstå.

Men nei, dette er ikke fordommer, det er realiteter som fremkommer i alt som finnes av statistikker på området. Flyktninger og deres etterkommere er på topp i alle statistikker over uønsket adferd. En del av dem klarer seg bra, og det er utrolig flott og gledelig, men de som havner i en livssituasjon som krever enorm innsats av storsamfunnet, både økonomisk og på alle andre områder, påfører samfunnet enorme problemer.

Jeg skjønner veldig godt alle dem som inderlig ønsker at det skal gå godt med innvandrerne, at de skal få seg jobb og skape seg et godt liv i Norge. Jeg deler deres håp og ønsker, særlig etter at jeg har blitt personlig kjent med mange innvandrere. Selvsagt føler man med dem, når man kjenner dem personlig.

Men hva med at de som har dannet seg disse stygge fiendebildene av oss som advarer og som påpeker problemene, forsøker å innse at man er ikke automatisk et rasistisk, uintelligent fordomsfullt menneske uten empati fordi man beskriver reelle problemer som man faktisk opplever gjennom sin nærkontakt med et stort antall innvandrere?

Kanskje vi faktisk kan være ganske vanlige, snille og vennlige mennesker som ønsker alt det beste for alle vi støter på gjennom livet? Kan det være at vi faktisk tenker på det beste for alle migrantene når vi mener at det på lang sikt vil være mye bedre for dem selv og for deres etterkommere at de lever i sine forfedres land, der de føler seg hjemme på alle områder, der de behersker språket, kjenner verdiene og bekjenner seg til landets religion?

-Hva gjør dere her på Holmlia, dere som er en skikkelig rasist-familie?

For noen år siden fortalte jeg hvordan vi valgte å flytte fra Søndre Nordstrand fordi vi ble trakassert og mobbet av muslimske guttegjenger, som kastet egg og steiner på huset vårt, veltet søppelkassen, ringte på og løp osv.

De som leste om denne saken den gangen, husker kanskje at motivet for å gjøre dette, var for å straffe den eldste datteren vår som valgte bort guttene i området.

Man kunne kanskje forvente at den triste historien ville vekke en viss forståelse og sympati blant befolkningen på Søndre Nordstrand da jeg fortalte den. Men den gang ei. Av en eller annen grunn har det festet seg en oppfatning blant mange innvandrere på Søndre Nordstrand om at familien Avnskog er en rasistisk familie.

Vi tar av og til en tur til Holmlia, og fremdeles får vi slengt etter oss at vi er en rasist-familie fra voksne, muslimske familiefedre som hadde barn i samme klasse som våre barn den gangen vi fremdeles bodde der.

Og dersom barna våre har våget seg til å være sammen med sine gamle venner og treffer på muslimske ungdommer, hører de at det sies høyt idet de passerer dem: «Snitch». Det er et av styggeste ordet en muslim kan bruke mot sine fiender, og det betyr «angiver», noe av det verste du kan være i denne klankulturen.

Det står jo for øvrig helt i stil med alt det stygge som ble ytret på sosiale medier da jeg fortalte om trakasseringen som gjorde at vi flyttet i sin tid. -Det er helt sikkert deres egen skyld at dere blir trakassert, fikk vi høre. -Det er godt for alle her at dere flytter, ingen liker dere, sa andre. Og selv en lærer som blandet seg inn i diskusjonen nektet å ta avstand fra eggkasting og ruteknusing, før han hadde hørt den andre partens forklaring, som han sa. Det kunne jo hende det var vår skyld at de måtte trakassere oss.

Men hvorfor kommer jeg tilbake til denne saken nå, flere år etterpå? Vel, jeg må jo innrømme at det føles temmelig forsmedelig å fremdeles å bli omtalt som en rasist-familie, når vi er det absolutt motsatte.

Både jeg, min kone og barna våre, har hatt nære venner og lekekamerater av alle mulige opprinnelser, hudfarger og religioner på Søndre Nordstrand. Vi har aldri noen gang brydd oss en døyt om slike bagateller. Alle har vært velkomne hos oss, vårt hjem har vært åpent for alle og vi har knyttet nære kontakter med barn og voksne fra alle verdens hjørner.

Likevel påstår voksne familiefedre- og mødre overfor oss at vi er rasister. Og tidligere muslimske venner på FB har slettet oss og sprer rykter blant foreldregruppen at vi er rasister.

Er dette den «sårbare» gruppen innvandrere som MSM og venstresiden snakker om at vi må beskytte og verne mot den forferdelige norske rasismen? Det er nesten ikke til å tro at noen fremdeles kan holde fast på en så fordomsfull og uvitende oppfatning av innvandreres tilværelse i Norge.

Jeg skjønner veldig godt hvordan denne oppfatningen av innvandrere som en sårbar gruppe har oppstått. Jeg jobbet selv som sivilarbeider i en barnehage på Stovner i 1977-79, da Stovner var et helhvitt boområde. Mens jeg var sivilarbeider i den perioden, kom det to smågutter med pakistanske foreldre, og de stakkars guttene snakket ikke et eneste ord norsk.

Jeg har alltid hatt en spesiell omsorg for dem som faller utenfor, og jeg gjorde alt hva jeg kunne for å hjelpe disse to guttene til å finne seg en trygg plass i barneflokket. «Goher» het den ene av dem, det husker jeg fremdeles etter mer enn 40 år. De to gråt hver dag når de ble levert, og var selvsagt isolert fra de andre barna fordi de ikke snakket et eneste or norsk.

Og når situasjonen var slik, trengte disse barna selvsagt ekstra støtte og oppfølging fra de voksne, og som det omsorgsfulle mennesket jeg er, følte jeg et spesielt ansvar for dem, akkurat jeg har følt for mange elever som har kommet i mine skoleklasser, der flertallet har vært norske barn, og de nye elevene ofte var alene med sitt språk, sin nasjonalitet og sin opprinnelse, for ikke å si hudfarge.

Jeg har hjulpet et stort antall barn å føle seg godt mottatt i Norge, på samme måte som jeg har bidratt til å gi nye, voksne innvandrere en god start på sitt liv i Norge, ved å møte dem med åpenhet, vennlighet og toleranse når jeg har vært læreren deres i voksenopplæringen.

Når det norske samfunnet nå engang har ført en politikk der vi har tatt imot et visst antall flyktninger hvert år, er det selvsagt essensielt at vi legger alt til rette for dem slik at de skal føle seg velkomne og verdsatt i deres nye hjemland. Det blir selvsagt helt galt, dersom vi som jobber innen mottaksapparatet møter dem med antipati, motvilje og dårlige holdninger.

Men det som synes vanskelig å forstå for mange innvandringsliberale mennesker, er at det er meget stor forskjell på hvordan man møter det enkelte menneske som kommer til Norge som flyktning, og hva man mener generelt om den norske innvandringspolitikken.

Man kan godt være svært vennlig og imøtekommende mot enhver innvandrer man møter på, samtidig som man rent prinsipielt mener at vi bør begrense innvandringen til de vi klarer å integrere på en vellykket måte.

Og det er ikke tvil om at alle innvandrere er en sårbar gruppe som trenger ekstra omsorg så lenge de kun utgjør et lite mindretall i sitt nærmiljø. Men det mange ikke klarer å innse, er at dette blir dramatisk annerledes når innvanderne samles i ghettolignende områder, og etter hvert danner majoriteten, mens de etnisk norske blir en minoritet.

For det er nettopp dette som har skjedd i flere bydeler i Oslo, og da særlig i Søndre Nordstrand. Og da skulle man kanskje forvente at innvanderne ville være ekstra forståelsesfulle overfor de norske barna, når man tenker at de burde vite hvordan det oppleves å være en minoritet.

Men, dessverre, som innbygger i Søndre Nordstrand, fra området var helhvitt på 1980-tallet, til det har blitt et område der etnisk hvite elever har blitt en minoritet, så er min erfaring helt annerledes. Når innvandrerelever blir en majoritet, avslører mange av dem dessverre at de absolutt ikke ønsker å vise noen toleranse og omsorg overfor de etnisk hvite barna.

Tvert imot, avslører de at deres holdninger mot minoriteten av etnisk norske ofte er både nedlatende og foraktfull, og jeg tør påstå at mobbingen fra dem mot norske elever, er langt verre enn når forholdet er motsatt. Norske barn flaskes opp fra første dag til å vise omtanke omsorg og toleranse mot andre, men dette er dessverre ikke tilfellet i mange innvandrerfamilier.

De har med seg helt andre verdier fra sitt hjemland, og lærer opp særlig guttene til å være dominerende, herskende og ikke vise nåde mot dem som er annerledes.

-Dette er bare fordommer og rasisme, vil selvsagt mange si. Men har noen noensinne forsket på dette? Har noen satt seg for å undersøke om dette kan medføre riktighet? Nei, selvsagt ikke. I Norge er det absolutt uhørt totalt uakseptabelt å bare antyde noe slikt.

Men jeg kan fortelle at jeg har hatt svært nær kontakt med voksne innvandrere, og har førstehånds informasjon fra dem om livet i deres hjemland. Jeg har alltid hatt gode evner til å kommunisere med mine elever, og de forteller svært ofte veldig åpent om hvordan de opplevde sitt liv i hjemlandet. Og det som går igjen fra de fleste, er at de forteller at i deres hjemland hersket jungelens brutale lov. De sterkeste banket opp og mobbet de svake, og selv de voksne støttet opp under mobbingen.

Min kone, som kommer fra Thailand, forteller også om hvordan slag og mobbing var utbredt fra lærerne. Sier det seg ikke selv at barn som har vokst opp med slike verdier, får en helt annen innstilling til sine medelever, enn norske barn som blir flasket opp med anti-vold, toleranse, omsorg og vennlighet?

Jeg tror jeg trygt kan si: I områder der innvandrerelever har blitt i flertall, og da særlig muslimer, så er det de som blir dominerende og hersker over skolegården, og det regimet de etablerer er som oftest langt mer brutalt og undertrykkende enn det de etnisk norske elevene danner når de er i flertall.

Jeg har hatt massevis av elever med innvandrerbakgrunn, både voksne og barn, og jeg har møtt dem alle med vennlighet, imøtekommenhet, toleranse og åpenhet – men nå er jeg altså stemplet av mange på Søndre Nordstrand som rasist, fordi jeg har skrevet åpent om våre opplevelse med trakassering og rasisme.

Sånn er verden blitt, i våre dager. De gode er onde, mens de onde er blitt de gode.

Hvem er det «store norske vi» som VGs kommentator skriver om?

VGs Shazia Majid uttrykker stor frykt for at det «store norske vi» skal gå i oppløsning som følge av ulike meninger om konflikten mellom israelerne og palestinerne. Når jeg leser hennes [kommentar](#), må jeg undres: Finnes dette «store norske vi» lenger, da? Har ikke det gått i oppløsning for flere år siden?

I Norge finnes det ca. en million innvandrere og etterkommere etter innvandrere. Altså omtrent en femdel av vår samlede befolkning. Der vårt samfunn for ikke så mange tiår siden var ganske homogent og det absolutt var berettiget å snakke om «et stort vi», er det som kjennetegner Norge i dag, at det eksisterer store grupper som neppe identifiserer seg med typiske norske holdninger eller verdier, men som har dannet sine egne samfunn der de dyrker sine egne nasjonale følelser fra sitt hjemland og sine egne skikker, holdninger, religion og sympatier.

Av disse gruppene, har alle undersøkelser gjennom årene vist tydelig, at det er muslimer som har størst problemer med å finne seg til rette og ta til seg det «nye hjemlandets» holdninger. Muslimer har en tendens til å danne veldig dominante grupper, og krever forståelse for seg selv fremfor å finne seg i å være en minoritet uten stor innflytelse. En av våre grupper på introkurset der jeg jobbet, besto av et stort antall muslimske kvinner fra Midtøsten, og kun en eneste kristen kvinne fra Nigeria.

Flertallet av muslimske kvinner forsøkte å få den kristne kvinnen kastet ut av gruppen. Det lyktes de heldigvis ikke med. Men andre rapporter fra Europeiske land, forteller om det samme. Der hvor muslimene kom i flertall, oppsto det straks problemer med trakassering og utfrysing av andre flyktninger.

Vi har sett ved et flertall hendelser gjennom de siste tiårene at rasende muslimske ungdommer har opptrådt voldelig og både ramponert offentlig eiendom og angrepet politiet, når de føler at deres tro har blitt krenket.

Og når man ser bildene fra demonstrasjonene til støtte for palestinerne både i Norge og ellers i Europa, kan det ikke herske mye tvil om at det er muslimske arabere som utgjør majoriteten av dem som tramper på israelske flagg med påtegnede hakekors og roper antisemittiske slagord.

Nå hevder VGs kommentator at de som er mest rasende tilhører både minoritetsgrupper og majoritetsbefolkningen:

«De er gjerne ungdommer og unge voksne, og tilhører både etniske minoriteter og majoriteten. Dette er folk som føler seg sviktet av politikere og av medier. Og jeg er vitne til en resignasjon:

Det store norske vi er også et bedrag, mener de», skriver hun.

Også venstresiden ved Rødt, MDG og SV hevder at de står i spissen for en folkebevegelse av både nordmenn og innvandrere og påstår helt uten forbehold at Israel teppebomber Gaza, at det er et pågående folkemord og at Israel er en rasistisk apartheidstat.

Men man hører ikke en eneste av dem kreve at de over 200 israelske gislene må løslates, eller at det tross alt var Hamas som startet krigshandlingene i denne omgangen, med sitt bestialske og grufulle angrep på israelske sivile. Mange palestina-venner hevder sågar at det sikkert var Israel selv som drepte sine egne innbyggere og at Hamas aldri har drept sivile, selv om det er dokumentert grundig i mediene at det var Hamas-krigere som myrdet for fote inne i Israel. Og at flere lands etterretninger hevder at Hamas har militære kommandosentraler under sykehusene og at Hamas-krigere gemmer seg inne blant sivile palestinere nevnes ikke.

Man må jo spørre hvordan Israel kan betegnes som en apartheidstat når det bor over 1,8 millioner arabere der, som alle har fulle medborgerlige rettigheter og sågar sitter i det israelske parlamentet? Det eneste de ikke har rett til, er å avtjene verneplikt, men det kan vel neppe regnes som et stort tap for dem?

Og hvordan i all verden kan Israel åpne grensene til et «naboland» som har som mål å utrydde staten Israel og drepe enhver jøde de måtte treffe på, uansett hvor i verden? Venstresiden krevet at Stortinget aksepterer Palestina som en egen stat. Men aksepterer Hamas Israel som en egen stat? Samtlige av de omkringliggende arabiske landene har hatt som mål å utrydde Israel, og straks landet ble opprettet i 1948, gikk de til angrep og okkuperte deler av det nyopprettede Israel. Siden har Israel erobret noen av landområdene tilbake.

Og det mange ikke vet, er at også det som i dag er Jordan også var en del av det landområdet som skulle deles mellom jødene og araberne, men av en eller annen uforståelig grunn, ga

engelskmennene hele Jordan til araberne. Og et altfor lite landområde ble tilbake til å dele mellom jødene og palestinerne.

Men ett og ett har de arabiske landene akseptert at Israel har kommet for å bli og inngått fredsavtaler. Bare Hamas har nektet å innse at Israel har rett på sitt eget land, og har fremdeles som mål å utrydde det, og skyter kontinuerlig raketter inn på israelsk område. Hamas representerer den tradisjonelle muslimske erobrermentaliteten og dyrker martyriet og offerholdningen. Det synes å eksister en døds kult i den muslimske folkesjela, der det er et mål å ofre seg og dø for Allah og Muhammed.

Og vi vet jo alle at de er overbevist om hva som venter dem i paradiset – 67 jomfruer som de kan forlyste seg med. Og familiene til de såkalte martyrene som har drept noen jøder, blir belønnet med livslange utbetalinger av store summer, som bla a stammer fra Norge.

Når VGs kommentator bekymrer seg stort for at det «store norske vi» skal gå i oppløsning fordi så mange palestinske flyktninger nå påstår at Norge avslører din dobbeltmoral og at våre idealer ikke gjelder palestinere, må det være relevant å spørre: De som nå erklærer at de ikke vi være en del av Norge, har de egentlig noensinne følt seg som nordmenn og vært tilhengere av norske verdier og holdninger?

Det tror jeg neppe. Hadde de følt seg som en del av det «store norske vi», ville de ha visst om og sluttet seg til at det er en sentral del av våre verdier at vi aksepterer ulike meninger, uten at vi erklærer at vi melder oss ut av fellesskapet og hater alle andre nordmenn. Men dette er en typisk islamistisk strategi, der man utnytter enhver situasjon til å fremstå som lidende ofre som ingen tar hensyn til. Det er akkurat det samme som Hamas gjør. De massakrerer israelere, vel vitende om at Israel er nødt til å reagere tilbake, slik at de kan fremstå for hele verden som de virkelige ofrene. Det er så forutsigbart at enhver burde innse det.

Men denne dynamikken forstår dessverre ikke Shazia Majid!

Og de muslimene som nå ønsker å utnytte denne situasjonen for å forsøke å fremstille seg selv som ofre, fordi Norge ikke reagerer slik de krever, de har sannsynligvis hele tiden hatt som mål å uttrykke sin avsky for Norge, det landet som har tatt imot dem med åpne armer og gitt dem muligheter og livsforhold de bare kunne drømme om i sitt hjemland.

I sin iver etter å vise hvor lite det norske samfunnet bryr seg om dem, sammenligner palestina-vennene krigen i Midtøsten med krigen mellom Russland og Ukraina. Og sammenligningen faller selvsagt svært dårlig ut for deres vedkommende. Norge reagerer med boikott mot Russland, militær støtte til Ukraina, vi tar imot ukrainske flyktninger og gir dem den beste mottagelse de kan få, mens hva får palestinerne?

Jo, til det kan man svare at palestinerne har mottatt milliardstøtte fra Norge gjennom mange år, flyktninger (som nå er på ferie i hjemlandet) har fått et svært godt liv i Norge, Norge har forsøkt etter beste evne å fungere som meglere, norske medier og politikere er tydelige kritikere av Israel og Hamas sin fremstilling av krigen dominerer i alle medier, ganske ukritisk. Men Hamas ønsker å utrydde Israel og erstatte det med et islamsk religiøst diktatur, og det er vanskelig å fatte hvordan norsk venstreside kan støtte dette brutale regimet, som ønsker å opprette en stat som mest av alt vil ligne på Iran, et av verdens aller mest kvinneundertrykkende land.

Men burde vi kanskje kunne forvente at mennesker som har innvandret til Norge fra en helt annen verdensdel, forsøker å forstå at Ukraina er nesten vår nabostat, de har samme kultur og verdier som oss, de er utsatt for et overgrep uten selv å ha fremprovosert angrepet, og det er helt naturlig at et land har stor sympati med sine egne «broderfolk».

Er det rimelig å kreve at Norge skal ha de samme følelsene som arabermuslimer har med dem som ligner aller mest på dem selv, som deler samme tro, samme verdier og samme holdninger? Bør vi ikke kunne forvente av en innvandrer at han/hun forsøker å sette seg inn i hvordan nordmenn føler i forhold til dem som står dem nærmest både i kultur, tro og verdier?

Eller skal de muslimske innvandrernes holdninger bli hele Norges holdning? Er det det Shazia Majid ønsker og forventer?

Jeg tror ikke denne krigen vil føre til at det «store norske vi» skal gå i oppløsning. Det har gått i oppløsning for lenge siden. Norske politikere har hatt så stor tro på det flerkulturelle samfunnet, at de ikke er i stand til å innse hvilke problemer som oppstår over alt når befolkningen blir for sammensatt og helt mister sin homogenitet.

Hvem ønsker barneombudet å beskytte? De voldelige kriminelle eller ofrene?

Barneombud Helga Bejer Eng har skrevet i NRK om den stadig tiltagende og stadig grovere volden blant mindreårige ungdommer. For mange av oss er hennes synspunkter ganske som forventet. Hun advarer mot det hun kaller for «tvang» og «ris og represalier». Det synes jeg er en ganske merkelig måte å omtale mer effektive tiltak for å få de mest voldelige gjengangerne vekk fra gatene for en periode.

Hvorfor en [17 åring som begår to grove, voldelige på en uke](#) ikke blir satt i varetekt, tror jeg de færreste forstår noe av. Men dette er altså «ris og represalier», og det vil ikke barneombudet ha noe av. Hvem er det hun ønsker å beskytte? Jentene som blir skremt og krenket for livet, eller en livsfarlig voldtektsmann som kveler ofrene sine og truer med å drepe dem?

Å sette en slik ung, voldelig seksualforbryter i fengsel, har selvfølgelig ikke noe med «represalier» å gjøre. Men motstanderne av mer kontante reaksjoner mot ungdomskriminelle gjengangere ynder å påstå at det ikke hjelper noe med «hevn». Jeg tror de fleste av oss ikke oppfatter dette som «hevn», men ren og skjær rettferdighet og beskyttelse av fremtidige ofre.

Barneombudet har dessverre få svar på hvordan samfunnet bør reagere på de ungdommene som har vist gjennom flere år at de er notorisk kriminelle og voldelige. Hun skriver at ungdomsvold har vi alltid hatt. Joda, men problemet er jo at [volden stadig tiltar og stadig blir grovere](#).

Barneombudets svar på dette, er å advare mot alle tiltak som smaker av tvang. Altså det motsatte av hva både justisministre og politiet ber om. De ønsker i større grad å kunne kombinere straff med andre tiltak. «Vi ønsker at man skal kunne kombinere ungdomsstraff med elektronisk kontroll, oppfølging av rus og ikke minst tydeligere reaksjoner dersom ungdommen bryter med den idømte straff, forklarer [Mæland.](#)» ([Justisminister i 2020](#)).

Men det ønsker altså ikke barneombudet, uvisst av hvilken grunn. Som sedvanlig på venstresiden spør hun «Men er det systemet eller ungdommene som bør holdes ansvarlig?» Å frata de unge selv ansvaret og legge det på samfunnet, mener jeg er det desidert siste vi trenger. Tvert imot må de unge selv og familiene deres ansvarliggjøres.

Bejer Engh er tydeligvis også klar over hvilke ungdommer det er som i størst grad utvikler seg til kriminelle. «Vi ser gjennom vårt arbeid at det ikke er tilfeldig hvilke ungdommer som havner i fengsel. De bærer med seg risikofaktorer fra barnsben av. Mange dropper ut av skolen og andre viktige inkluderingsarenaer i tidlig alder.»

Vi har lenge vært klar over de hun egentlig snakker om her, er [innvandreringdom](#), men det våger selvsagt ikke barneombudet å nevne med et eneste ord. Hun er altså motstander av mer effektive virkemidler for å beskytte ofrene for disse ungdommene, og hun tør heller ikke si høyt at det er blant innvandreringdom at vold og kriminalitet er det største problemet.

Helga Bejer Engh vil sette fokuset på forebyggende tiltak, og for henne innebærer det «fritidstilbud og oppsøkende tjenester som møter barna på deres arenaer i den ene enden av spekteret, til spesialiserte hjelpetiltak til barn med alvorlige volds-, rus eller kriminalitetsutfordringer i den andre.»

Det er nesten så man trekker på smilebåndet over å høre nok en gang denne klisjeen om at «flere fritidstilbud» liksom skal være løsningen på kriminalitets- og voldsproblemet hos unge. For noen år siden undersøkte jeg grundig hvilke fritidstilbud som unge i noen bydeler i Oslo kunne velge mellom, og det som slo meg var at tilbudene var utrolig varierte og omfattende, fra idrettsklubber, kulturskoler, korps, filmklubber, fritidsklubber, sjakkklubber, danseskoler, speiderforening osv. Det var nærmest ikke grenser for tilbudene.

Som en kuriositet kan jeg kanskje også nevne vår egen erfaring med fritidsklubben da vi bodde i Søndre Nordstrand. Vi bodde nemlig rett ved siden av klubben, som var åpen hver fredag. Da den stengte hver fredag kveld, kom det en strøm av ungdommer forbi boligen vår, som ble pepret med egg, steiner og søppel. Vi måtte til slutt flytte. Men før det hadde vi i fortvilelse oppsøkt både politiet og alle instanser som kunne tenkes å kunne hjelpe oss, men ingen kunne foretas seg noe.

Den avmaktsfølelsen man blir preget av når ingen kan gripe inn, burde flere av dem som avviser alle straffetiltak få føle på.

Så, nei, jeg har ingen tro på at en ungdomsklubb kan forebygge ungdomskriminalitet. Den kan like godt fungere som et arnested for planlegging av hærverk og ødeleggelser.

Men hva foreslår barneombudet, da? Tja, sant og si har hun svært få svar annet enn disse forebyggende tiltakene, som hun så vidt nevner i en setning. Men hun henviser til en rapport som ble utarbeidet av [Folkehelseinstituttet i 2020](#). Den omhandler ulike forebyggende tiltak.

Men når jeg leser gjennom omtalen av rapporten, synes jeg det fremstår ganske merkelig når barneombudet etterlyser en kunnskapsbasert debatt som bygger på de tiltakene vi vet virker. Et viktig poeng i omtalen er nemlig at «I rapporten kommer det frem at alt for mange av dagens tiltak ikke er evaluert. Man vet dermed ikke om tiltakene har effekt eller ikke, eller om

de har negative effekter.»

Barneombudet tar altså feil når hun påstår at vi vet så mye om hvilke tiltak som virker. Rapporten nevner kun noen få tiltak som har vist seg effektive, og ikke overraskende innebærer de ofte at foreldrene til ungdommene må involveres, og at flere etater må jobbe sammen. Og så lurer jeg på om Bejer Engh har merket seg et av de tiltakene som rapporten til FHI anbefaler er:

«Evaluerer effekt av straffereaksjoner og innhold i ungdomsstraff og ungdomsoppfølging på gjentakelse og forekomst av kriminalitet.»

Det er jo nettopp dette politiet og justisdepartementet ønsker å få prøve ut. Og det går Folkehelseinstituttet også inn for. De finner altså ingen grunn til å advare mot utprøving av tiltak som ungdomsstraff, fengselsstraff, begrensning av mulighet til å oppsøke visse områder ved hjelp av fotlenke osv.

Jeg synes virkelig det er på tide at samfunnet reagerer langt mer kontant overfor de unge som utøver kriminalitet, utpresning og grov vold og så etterpå ler politiet opp i ansiktet og forteller at de vet at ingen kan gjøre noe. Det er utrolig provoserende og burde opprøre alle.

Hvordan kunne Nils Arne Eggen slippe unna enhver reaksjon fra vokterne av akseptabel språkbruk i vårt lettkrenkede samfunn?

Norges sannsynligvis aller beste fotball-trener gjennom tidene har gått bort. Fotball-Norge er i sorg, og kommer til å minnes alt det han har tilført norsk fotball i generasjoner fremover. Eggen hylles på alle bauger og kanter og det er vel fortjent!

Nils Arne Eggen var et unikum, en «one-of-a-kind», en mann som alle innså var så dyktig og som lyktes så til de grader, at det ikke fantes maken til klubbtrener i Norge. Den eneste som kommer i nærheten av Eggen når det gjelder ikon-status, må være Drillo, men hans bedrifter kom med det norske landslaget, mens han aldri hadde samme suksess som Eggen som klubbtrener.

Men det meget spesielle med Nils Arne Eggen, som skiller han fra nær sagt enhver annen norsk offentlig person, var at han var så fritt-talende og hadde en så frisk språkbruk, at ingen andre kommer i nærheten av hans bruk av totalt uakseptable tabuord som dverg, neger, trusler om å kappe beina av en spiller osv.

Men i Eggens tilfelle, så trekkes disse [meget friske uttalelsene frem og siteres i mediene](#), som et morsomt bevis på Eggens fargerike språk, og meget direkte tale mot både spillere, journalister og utenlandske fotballkommentatorer.

Noen av de aller friskeste uttalelsene må vel være denne til «Mini» Jacobsen: «Mini, din forbainna lille dverg, no spreng du, ellers så kappe æ av dæ fotan!»

Eller hva med denne til John Carew: «Jøss, John. Med alt det gullet der begynne du faktisk å lign på en neger».

Men har Eggen noensinne fått noen offentlige avskyerklæringer eller gråtende reaksjoner fra hyperfølsomme, krenkede mennesker, som har blitt sønderknust av denne måten å snakke til sine spillere på?

Jeg mener, når disse supersensitive menneskene tar til gråten og mener det er et bevis på den forferdelige rasismen i Norge når en ku blir kalt for en neger-ku, og får dagervis med oppmerksomhet, hvor mye dypere og varig burde det ikke ha krenket dem at Mini ble kalt en dverg og John Carew en neger?

Burde de ikke dybdeintervjues nå om sin traumatiske opplevelse med Eggens dypt krenkende rasisme?

Men hittil har vi altså ikke hørt en eneste reaksjon mot Eggen. Hva kan det skyldes? Vel, jeg tror forklaringen er enkel. Alle som kjente Nils Arne Eggen visste at han var en varm og kjærlig person, som både hadde den dypeste respekt for og gode følelser for sine spillere.

Jeg tro ingen noensinne kan ha mistenkt Eggen for å forakte eller være rasistisk mot noen av sine spillere. Hans friske språkbruk hadde absolutt ingenting med rasisme å gjøre. Eggen var en mann som snakket rett fra levra, han var en mann av folket og hadde en folkelig språkbruk.

Dessuten bød han på seg selv. Hans enorme engasjement og entusiasme kunne neppe ha kommet til uttrykk på samme måte, om han skulle ha lagt bånd på seg selv, og optrådt som en forsiktig, veloppdragen og høflig noksagt. Eggen ga alt, han var engasjert til tusen, og det var nettopp hans enorme engasjement som skapte suksessen hans som fotball-trener.

Det de aller mest politisk korrekte vokterne av andres ordbruk ikke fatter, er at det er ikke ordbruken som forteller noe om hva slags holdninger man har til andre mennesker. Når noen innbiller seg at de slår et stort slag for anti-rasismen når de lager en kjempehistorie ut av at noen har kalt en ku for neger-ku på spøk, så tror jeg de tar grundig feil.

Jeg er bomsikker på at Kjersti Grini ikke er rasist eller har foraktelige holdninger overfor utlendinger. Det tror jeg er helt klart for alle etter det hun har fortalt i mediene. Men likevel innbiller altså noen seg at nå blir det mindre rasisme i Norge, fordi de har klart å henge ut Kjersti Grini som rasist.

Fatter de ikke at folk flest synes dette blir så meningsløst, at det i realiteten er de selv som taper på dette? Folk flest fatter ikke at noen kan være så humørløse og nærtagende at de ikke makter å fatte at det å kalle en ku for neger-ku, kun er et forsøk på å være morsom.

Og hvorfor mener noen at de skal ha monopol på å bestemme hva andre skal få lov å si og ikke si? Noen mener altså at det er deres rett til være overdommere over andres humor og andres bruk av tabuord. Kan du tenke deg noe mer moralistisk enn når noen påstår i sin moralske overopphøyhet at «Det sier vi ikke»!

Særlig omtalen av andre som en del av et stort «vi», burde provosere alle fornuftige mennesker. Det finnes ikke et slikt vi. Alle og enhver bestemmer helt og holdent selv over sin egen språkbruk. Og «vi» må få lov til å svare når noen påstår at det er noe vi ikke kan si: «Jo akkurat dette sier vi»!

Vi spøker, tuller og lager humor av akkurat hva vi vil. Og ingen har noen rett til å avgjøre hva som er passende å ytre for andre enn seg selv.

Denne nymoralismen på vegne av andre, burde vi avvise som uakseptabel. Den minner meg om de prektige og moralistiske lærerinnene jeg hadde på barneskolen for snart 60 år siden. Jeg er bomsikker på at de aldri ytret et eneste bannord. De var så prektige at de følte seg berettiget til å bestemme hva vi små gutter og jenter skulle ha rett til å ytre. Og nå har vi disse prektige moralens voktere som barnevakter for hva vi andre voksne mennesker skal ha lov til å ytre.

Problemet med disse woke-menneskene er at de mangler respekt for at andre har en røffere form for humor, og et langt mer fargerikt språk enn i de overbeskyttede miljøene de kjenner der ingen tåler en røff spøk. Jeg husker godt da jeg hadde sommerjobber som ungdom og opplevde den røffe omgangsformen blant arbeidsfolk. Jeg skjønnte fort at jeg måtte tåle en grov salve, men jeg opplevde også at dersom jeg tok igjen med samme mynt, så fikk jeg respekt.

Noe av hemmeligheten med å forstå andres utsagn, og ikke tillegge dem de elendigste motiver, er å forsøke å forstå sjargongen. For veldig ofte er det kun en sjargong og ikke et uttrykk for rasistiske eller nedlatende holdninger.

Og akkurat når det gjelder Nils Arne Eggen synes dette å være noe alle forstår. Han var en friskus, en person med svært direkte og fargerik språkbruk, men samtidig en gudbenådet god trener som elsket sine spillere og fikk det aller beste ut av dem! Og for det bør vi aldri glemme han!

Hvorfor blir noen så fryktelig provosert av at menn skriver om menn?

Jeg har virkelig ikke opplevd maken til voldsomme reaksjoner etter at debattanten og psykologistudenten [Adam Njå våget å skrive en kronikk](#) om hvordan tilværelsen oppleves for en god del gutter og menn. Å fy, å få, han har visst begått en dødssynd når han tillater seg å hevde at samfunnet i moderne tid har gått i en retning som ikke på alle områder oppleves som ønskelig for mannekjønn.

Det er nesten så man hører et ekko fra hine hårde tiders strenge syn på maskulinitet: -Ta deg sammen og slutt å sutre, gutter gråter ikke og klager ikke! Sutrete gutter ble hundset og mobbet og foraktet av alle, både kvinner og menn.

Siste mann ut, er [forfatteren Håvard Syvertsen](#), som sier det rett ut: «For en håpløst sutrete tilnærming vi er i ferd med å få til «menn» – som om menn er én ting, og den tingen lider under en fryktelig usynliggjøring og undertrykking.» Ja, la oss heller få tilbake de barske og tøffe mannfolka som ikke sutret på denne måten!

Vi kjenner dette bare så utrolig godt fra tiden da gutter skulle disiplineres til å tåle alt og utholde alt og aldri klage og for all del ikke fortelle at han følte seg syk eller hadde vondt noe sted. Far skulle holde ut til han nærmest lå for døden, og ikke sutre over at han kanskje var syk. Far gikk ikke til legen før han nesten lå for døden. Det er slik vi vil ha det.

Og nå er vi i gang igjen. Både kvinner og menn er rasende over at det dukker opp en mann i media, som virkelig våger å gå helt på tvers av alt vi har lært om å være menn. Her skal vi ikke ha noe klaging fra menn!

Ifølge forfatteren Håvard Syvertsen er den verste synden Njå har begått, at han har generalisert. Som om det er mulig å nyansere så detaljert at man dekker alle typer menn i en kronikk i dagspressen.

Og hva om man bytter ut «menn» i Syvertsens kritikk og setter inn kvinner istedenfor? Jo, da får vi:

«For en håpløst sutrete tilnærming vi er i ferd med å få til kvinner.» «Alt er liksom noen andres skyld.» «Realiteten er jo at man som kvinne, i vårt land, i vår del av verden, er friere enn noensinne til å leve ut breie spekter av sitt potensial.»

Hadde Syversten våget å skrive slik om kvinnenenes frigjøring og feminisme? Neppe. Han hadde fått rasende feminister mot seg, og skammen hadde skyllet over ham.

Feminister tviholder på sin virkelighetsoppfatning om at kvinner er undertrykt og at feminismen er nødvendig for å frigjøre kvinner.

Og vi skal virkelig ikke ha noe av at menn tillater seg å skrive om områder der gutter og menn åpenbart kommer dårlig ut.

For det er en realitet at gutter og menn kommer dårligere ut på svært mange områder i dagens samfunn: Selvmord, rusproblemer, kriminalitet, innsatte i fengsler, frafall fra skoleverket, hjertelidelser, tidlig død, osv men der samfunnet har gjort alt vi kan for å løfte kvinnene frem i samfunnet, krever tydeligvis noen at gutter og menns eventuelle problemer ikke er verdt å skrive om. Slik sutring vil vi virkelig ikke ha noe av.

Vi vil ha barske, tøffe gutter, som er helt tause uansett hvor vondt de måtte ha det. La oss slippe denne sutringen!

Lever vi i samme verden?

Noen ganger opplever vi mennesker virkeligheten så forskjellig, at man lurte på om vi befinner oss i samme verden. Linn Isabel Eielsen, forfatter, illustratør, skuespiller, tegneserieskaper og musiker beskriver en verden i [VG](#) som minner meg om den verdenen mine foreldre eller besteforeldre voksten opp i. Vet hun ikke at det norske samfunnet har endret seg voldsomt på viktige områder de siste tiårene?

Linn Isabel Eielsens ytring er et svar på kronikken [«Menn i dameland»](#) skrevet av den mannlige psykologistudenten Adam Njå,

Eielsen startet friskt med å erklære at «vi» ikke trenger menn, men vil ha dem likevel. Javel? Jeg lurte veldig på hvem disse «vi» er. Alle kvinner i min verden tror jeg vil si at de trenger menn. Både som kjæreste, venn, kollega, samtalepartner eller sexpartner. Jeg mistenker at disse «vi» som hører til i Eielsens verden, må dreie seg om en ørliten klikk av feminister som er seg selv nok.

Og så tror jeg vi alle i samfunnet skal være glade for at vi har menn som er villig til å ta på seg de tyngste, mest utsatte og slitsomme fysiske jobbene i samfunnet, som f eks

byggningsarbeidere, veiarbeidere, taktekkere, stillasemontører osv. I disse yrkene dør det over 40 mennesker hvert år i arbeidsulykker, og kvinne-andelen i disse yrkene er omtrent ikke-eksisterende. [I 2016 døde 43 menn og 2 kvinner](#) i arbeidsulykker.

Eielsen kommer stadig tilbake til at det er patriarkatet som har skapt samfunnet vårt, og mener åpenbart at ingenting har endret seg etter at kvinnene gjorde sitt inntog i yrkeslivet i politikken og i mediene.

Hun påstår f.eks. helt kategorisk at «Skolesystemet vårt er ikke feminisert. Både skolesystemet og academia ligner seg selv fra gammelt av.»

Og hvordan begrunner hun dette? Ikke med et eneste argument. Det er nesten sjokkerende at en oppegående ung kvinne ikke har klart å oppdage at skolen har endret seg radikalt siden «patriarkatet» var det dominerende. Kvinner har gjort sitt inntog i skolen, og mennene har i stor grad forsvunnet ut, og samtidig har skolepolitikkerne endret skolen i en retning som jenter profiterer stort på.

Kort sagt har skolen blitt mer teoretisk, det har blitt mer stillesitting, mindre fysisk aktivitet, større vekt på å ta ansvaret for egen læring, lærerens bidrag er ofte å dele ut lange, tetskrevene ukeplaner, og alt dette favoriserer veloppdragne og leseflinke jenter. Guttene, som gjennomgående er mer fysisk urolige, ikke like ansvarsfulle, trenger at læreren strukturerer lærestoffet for dem og gjerne må ha mye større variasjon for å trives, er svakere lesere taper stor på denne omleggingen av skolen.

Jeg tør påstå at norsk skolevesen i dag er skapt av matriarkatet. Og det skyldes ikke kun at kvinnene er i stort flertall i skoleverdenen, men at også de mennene som har styrt skolepolitikken de siste tiårene, har bygget på feminine verdier.

Resultatet av denne skolepolitikken, er at guttene gjør det dårligere, og flere av dem faller ut i løpet av skoleløpet, og kvinnene kommer i flertall i akademiske utdanning innen stadig flere yrker. Fortsetter denne utviklingen, vil vi nesten ikke lengre ha mannlige psykologer, tannleger, leger, advokater, prester osv.

Og det pussige er at der det anses som et stort problem når kvinner er dårlig representert på et område, og det settes inn tiltak for å hjelpe frem kvinnene, har visst kvinner som Eielsen bare et skuldertrekk til overs når guttene sakker akterut, og påstår ganske enkelt at det er fordi jentene er flinkere til å utnytte systemet slik det er.

«Det er ikke kvinnen sin feil at hun endte opp med å komme best ut av det da hun endelig fikk skolegang, lenge etter mannen.»

Det burde være en kjent sak for alle som følger med i mediene og samfunnsdebatten, at gutter og menn kommer svært dårlig ut på alle negative statistikker, som f.eks. selvmord, kriminalitet, innsatte i fengsel, frafall i skoleverket, dårlig psykisk helse, dødsulykker, osv. Men det slår meg at Eielsen helt synes å mangle innlevelse med disse guttene og mennene som faller utenfor, dør og lider av dårlig psykisk helse.

For hva er hennes svar på dette? Jo det er at det er vår egen skyld. Det er vi menn som har skapt dette samfunnet – altså patriarkatet. Og så skjønner hun ikke at samfunnet har endret seg radikalt de siste tiårene, der stadig mer feminine verdier dominerer samfunnet.

Det er i det hele tatt veldig typisk for de mer «militante feministene» at de fraskriver seg ethvert medansvar for å legge til rette for at også gutter kan lykkes bedre. Samfunnet har i flere tiår løftet kvinner frem på mange måter for at de skal lykkes bedre, gjennom kvotering, prioritering og framsnakking og endringer, men når det nå viser seg at dette kanskje kan ha gått på bekostning av guttene, burde vi ikke forvente at også kvinnene bryr seg om dette?

Det er nedslående å se at enkelte feminister helt ser ut til å mangle medfølelse. Jeg må nesten si at ytringer som Linn Isabel Eielsens, osrer av maskuline verdier. Noen kvinner har faktisk fått mere mannlige verdier enn det de fleste menn selv har.

Det er ganske typisk for Eielsens kronikk at hun er veldig opptatt av å påpeke at det ikke er kvinnens skyld dersom gutter og menn opplever ting som vanskelig. Da jeg leste den kronikken Eielsens ytring er et svar på, [«Menn i dameland»](#) skrevet av den mannlige psykologistudenten Adam Njå, kan jeg ikke si jeg la merke til en eneste gang at Njå påstår at det er kvinnens skyld at verden har blitt som den er.

Han beskriver tvert imot en verden der de feminine verdiene har blitt mer fremherskende, og det er vel en ganske naturlig utvikling, når kvinnene etter hvert tar del i det offentlige liv i større og større grad. Og jeg mener at vi menn gjennomgående har vært svært imøtegående overfor kvinners deltagelse, og f.eks. har alle politiske partier egne kvinneutvalg som utelukkende jobber med «kvinnesaker» og jeg tør påstå at de har stor gjennomslagskraft. Finnes det noen slike mannsutvalg? Tror ikke det.

Eielsen har en egen evne til å snu Njå sine meninger på hodet for å få dem til å høres urimelige ut: «Det kan ikke være et krav at kvinnen skal være sosialt og økonomisk hjelpeløs, for at mannen skal føle seg nødvendig, skriver replikkforfatteren.» Dette er jo en forvrengt karikatur av Njås uttalelser. Han har da overhodet ikke ønsket noe slikt. Men det viser hvor lite Eielsen egentlig har skjønnet av Njås beskrivelser.

Og Eielsen kommer stadig tilbake til hvem sin feil ting er: «Det er ikke kvinnen sin feil at mannen ikke tør å snakke om følelser. Dette er et resultat av århundrer av patriarkatet.» Igjen: Jeg kan ikke se at Njå hevder dette noe sted, men han beskriver en rolle som nok har tynget mange menn, og hvem som i utgangspunktet krevde av menn at de skal være tause og tøffe, kan man jo diskutere. Jeg vil anta at kvinnene hadde sin rike andel i å ville ha tøffe gutter og menn. Hvor mange kvinner har ikke i fortiden sagt at gutter må ta seg sammen og ikke gråte, eller hundset menn de mente var feige og svake? Men det var fortidens idealer, og det tjener ingen å forsøke å finne ut hvem sin feil det var.

Eielsen er ikke fremmed for å bruke akkurat de virkemidlene hun selv kritiserer. F.eks. skriver hun: «Aller først vil jeg ta for meg whatabout-ism. Fenomenet hvor man kan snakke om et problem, som for eksempel psykisk sykdom hos kvinner, hvor noen stopper samtalen og spør «men HVA MED MENN?»».

For så skrive lite lengre ned: «At kvinner synes uttrykking av følelser hos menn er lite attraktivt, er en myte jeg ikke skjønner hvorfor dere fortsetter å puste liv i.

Noen kvinner vil sikkert synes det er uattraktivt, men det finnes også menn som mener kvinner skal være under 60kg. Hverken det ene eller det andre er representativt. Slutt å holde liv i disse mytene, og hvis dette er typen kvinner du omgås – så finn andre kvinner.»

Dette er jo klassisk, whatabout-isme.

Eielsen avslutter slik:

«Det er på tide at mannen skjønner at patriarkatet ikke engang gagnar ham selv, og at det må brytes ned før vi kan finne et samfunn hvor alle mennesker får utnytte sine evner til det fulle.»

Til det vil jeg svare: Patriarkatet er brutt ned for lengst og erstattet med et matriarkat. Det er bare Eielsen som ikke har vært i stand til å se de store endringene som har foregått gjennom mange tiår. Kvinnene har gjort sitt inntog i det offentlige liv, i politikken og i mediene, og deres feminine verdier har langt på vei blitt akseptert også av mennene.

Men Eielsen vil altså ikke ha noe av at menn forsøker å komme til orde med sin opplevelse av endringene. Og hun vil ikke høre noe om at gutter sakker akterut. Og hun vil for all del ha seg frabedt at kvinner skal ha noe medansvar for dette.

Men jeg ser ingenting i Njås kronikk om at han gir kvinner skylda eller påstår at alt som er galt er deres feil. Han forteller tvert imot hvordan han som mann opplever tilværelsen i det samfunnet vi har skapt. Og det må vel være lov å være kritisk til endringer man mener ikke gagnar gutter og menn?

Men hva er Linn Isabel Eielsens svar på dette? Det kan vel sammenfattes i noen få setninger: Vi kvinner bryr oss ikke. Vi trenger ikke menn. Skal tro om Norges mødre og kvinner ellers er enige i dette? Jeg tror ikke det.

Hvorfor elsker mediene å slå opp rasisme som er helt minimal?

I ettertid av EM i fotball har mediene fråstet i rasisme. Det er så de formelig elsker å fortelle om at de svarte, engelske straffeleggerne har mottatt rasistisk hets en masse fordi de bommet på straffen sin.

[Men hvor har mediene funnet all denne rasismen?](#) Fremføres den i offentligheten, i aviser, på TV og i kanaler som storparten av oss følger med på?

Nei, dette er visst hets som fremføres i sosiale medier, og som ytterst få ville vite noe som helst om dersom man ikke selv oppsøker visse grupper.

Men akkurat det å lete etter rasisme ser altså mediene som en viktig oppgave. Og de formelig oser av fryd over å fortelle om all den grusomme rasismen i folkedypet. Men hvor mange dreier det seg egentlig om? Er det virkelig svært utbredt? Se det får vi sjelden vite noe om.

«En flom av rasisme» eller «et hav av trakassering» kan godt dreie seg om noen få personer som går over streken. I mediene omtales dette gjerne som «en storm».

Vi hadde vårt hjemlige «hav av trakassering» for ikke lenge siden. Byråden i Oslo, Lan Marie Berg [«nærmest druknet\(r\) i trusler og hat-kommentarer på nettet»](#) og enkelte politikere gikk nærmest av skaffet i sin forferdelse. Og politiet måtte selvsagt etterforske den åpenbart straffbare trakasseringen og rasismen. Og hva fant politiet?

Jo, to av meldingene var etter politiets mening straffbare, og ble ilagt forelegg. En av ytrerne hadde da allerede [bedt om unnskyldning](#). Ytterligere en ytring ble anmeldt av politiet, men henlagt av statsadvokaten.

Dette var altså en «storm av trakassering». To potensielt straffbare ytringer (de har ikke vedtatt forelegget). Alle de andre var helt innenfor det vi anser som akseptable ytringer.

Hvor mange engelskmenn som har ytret seg rasistisk om fargede fotballspillere, vet vi ikke. Men om vi baserer oss på medienes vanlige, grove overdrivelser, dreiet det seg kanskje om en håndfull? Jeg har ikke sett noen medier som forsøker å tallfeste de rasistiske ytringene. Men vi kjenner jo medienes overdrivelser. Noen titalls ytringer er lik «en storm».

Og nå er også prins William [«i hardt vær»](#) i henhold til mediene. Han tok klar avstand fra rasismen mot mørkhudede straffeleggere, men blir nå møtt med sterk kritikk. Og hvorfor det? Jo, dette burde han gjort for lenge siden, mener noen! Så derfor fortjener han kun pepper og misnøye.

Og hva med Meghan Markle som etter sigende opplevde flere år med rasisme fra kongefamilien? Hun ville jo sågar ta livet av seg pga rasismen. Dette burde William ha reagert på i offentlighet for lenge siden, mener noen.

Men denne «rasismen» var altså ikke verre enn at det var et anonymt medlem av kongefamilien som hadde ytret nysgjerrighet om hvilken hudfarge Harry og Meghans avkom ville få. Er det rasisme? Er det ikke høyst normalt at en familie er nysgjerrig på hva den kommende babyen vil arve fra mor og hva man vil se som ligner på far? Er det rasisme å være nysgjerrig? Får babyen blå øyne, får den lyst hår?

Men når man undrer seg over hudfarge, er det åpenbart rasisme. Og nå Meghan slengte det ut i et sjofelt intervju om kongefamilien, så burde hun kanskje forstått at det ble hengende igjen som en påstand om at den engelske kongefamilien er rasistisk. Og i mediene heter det seg nå at det er det som er tilfelle. Den engelske kongefamilien er rasistisk fordi en eller annen var nysgjerrig på hva slags hudfarge barnet til Harry og Meghan ville få. Ingen vet egentlig hvem.

Forstå det den som kan, at dette blir betegnet som rasisme. Alle vi som har forsøkt å se etter likhetstrekk med mor eller far hos en nyfødt baby, er dermed rasister. Og når mediene spurte Meghan om hun ikke fikk støtte fra sin mann, prins Harry, så kunne hun fortelle at, nei, [han visste ingenting om det](#). Så Meghan var på selvmordets rand, men hadde ikke en gang fortalt det til sin mann?

Og for oss som selv har opplevd en dyp depresjon og vært på selvmordets rand, var det i grunnen noe overraskende at den godeste Meghan var svært så glad og fornøyd med sitt liv kort tid etter de såkalte selvmords ønskene. Tar det liksom bare noen uker å komme over en dyp depresjon og ønsket om å oppgi livet?

Jeg kan ikke heller unngå å tenke på medienes omtale av protester mot innslag i NRK. Man hører av og til at det har vært en «storm» av protester. Men når det i ettertid kommer frem hvor mange protester det egentlig dreier seg om, er det ofte bare noen titalls. Det er alltid en «storm».

Mediene er åpenbart svært opptatt av å slå opp meningene til ytterst små mindretall som om det er meningene til et stort flertall. Og særlig gjelder dette rasisme. Dersom et bitte lite

mindretall ytrer seg hatefullt og rasistisk, blir det av MSM slått opp som om det var selveste folkemeningen de presenterer. Disse mediene simpelthen elsker å fortelle om det rasistiske norske folket, og nyter å få det til å se ut som om rasisme og hat er særdeles utbredt i befolkningen.

Og de nye sosiale mediene forer mediene med alt det de ønsker å finne. Tidligere ble disse ytringene fremsatt i private sammenhenger, på kafeer, puber og i hjemlige kretser. Ingen fikk høre hva som ble sagt i den private sfære. Men nå har sosiale medier overtatt rollen som arena for folkemeningene. Enhver ytring kan publiseres på Facebook og Twitter, og kan fanges opp av våre aviser.

Og avisene griper sjansen begjærlig til å slå disse ytringene stort opp i offentligheten. Det som sikkert har vært beregnet på et lite publikum av venner og meningsfeller, slik som når man møttes i private sammenhenger i gamle dager, det ytres i dag i sosiale medier, og kan spores av alle.

Og SMS ser ut til å elske å finne alle slags ytringer som de vet vil vekke oppsikt og raseri, og så slår de det stort opp i sine aviser helt uten å fortelle at det sannsynligvis kun dreier seg om en liten gruppe av mennesker som ytrer seg på en måte som storsamfunnet ikke aksepterer. Og som vi så i stormen om ytringene mot byråd Lan Marie Berg, så er ofte de aller fleste av disse ytringene fullt lovlige, men likevel omtaler mediene dem som hatefulle, rasistiske og trakasserende.

Hva er det disse mediene ønsker å oppnå? Vel, etter som jeg kjenner så godt til journalistene i disse medienes synspunkter, og vet så inderlig godt hvordan de ønsker å fremstille mennesker med andre syn enn dem selv som hatefulle og rasistiske mennesker, så er jeg selv ikke i tvil.

Mediene ønsker å fremstille nordmenn som et rasistisk folkeferd, som anser innvandrere og mørkhudede som mindreverdige mennesker. Ved å gjøre dette, så ønsker de å gjøre det uakseptabelt å stemme på partier som ønsker begrensning i innvandringen til Norge fra den tredje verden. MSM skyr ingen midler for å mane frem rasistspøkelse. Den «rasismen» som ytterst få ville ha hørt noe om, smører de opp på sine forsider. Og målet er å få folk flest til å stemme på innvandringsvennlige partier. Man vil jo ikke identifiseres med disse ufysiske rasistene!

-Jeg blir sintere og sintere for hvert år, sier varaordfører Kamzy Gunaratnam.

Jeg ville gjerne finne igjen et intervju med Kamzy i dag, og gjorde et google-søk på «Kamzy sint», fordi jeg husket at hun hadde uttalt i intervjuet at [hun var sint](#). Og jammen har Kamzy vært [ganske mye sint og rasende](#). Hele første side med treff på søket handler om Kamzys sinne og raseri i ulike artikler.

Og hvorfor er det noen grunn til å trekke frem dette akkurat nå? Vel, AUF ønsker at det skal opprettes en [ny offentlig kommisjon](#) som skal ta et endelig oppgjør med 22. juli, og slik jeg oppfatter Kamzy, er hun en av dem som ivrer for at ansvaret for 22. juli skal plasseres et sted. «Hatet oppstår ikke i et vakuum, det kommer fra et sted», hevder både hun og mange AUF'ere.

Det ser ut til å være et grunnleggende trekk ved oss mennesker, at vi veldig gjerne vil gi skylden til dem vi misliker når enkeltpersoner eller mindre grupper av mennesker begår terror eller andre grusomme handlinger mot oss eller våre. Vi kan liksom ikke slå oss til ro med at de som begår terror eller massedrap mot oss egentlig har skylden alene.

Og den aller enkleste forklaringen, og det som ligger aller nærmest for mange, er selvsagt å peke på dem som har meninger som ligner på terroristens når de skal legge ansvaret på noen. Og så enkelt kan vi gjøre det for oss selv, når en terrorist har meninger som ligger langt unna våre egne. Om terroristen er mot innvandring, må det selvsagt være alle de andre som er mot innvandring som er medskyldige, og som har trigget terroristen til å drepe folk.

Men er det virkelig så enkelt? Er alle innvandringsmotstandere medansvarlig når det klikker for en enkelt innvandringsmotstander og han bikker helt over i galskapen og innbiller seg at han vil få støtte og beundring når han slakter ned dem han anser som ansvarlig for at Norge har blitt et multietnisk samfunn?

Gjør det å være kritisk til Norges innvandringspolitikk virkelig folk som ellers er motstandere av alle typer voldsbruk til medskyldige når en enkelt person i selvbeundrende, grandiose frelser-tanker setter seg fore å drepe for fote for å endre historiens gang?

Det er denne logikken som synes å være herskende hos en god del AUF- og Ap-folk, og når det etterlyses et endelig oppgjør med terroren 22. juli, så ser det ut som om det de egentlig ser for seg, er at ansvaret for den grusomme terroren skal legges på deres politiske motstandere – på alle dem som ikke ønsker at Norge skal bli et multietnisk samfunn, og alle dem som har vært talsmenn for å ikke åpne Norges grenser i den grad som har skjedd, og som har resultert i at av vår befolkning på 5 mill., er opp mot 1 mill. av utenlandsk opprinnelse.

Men hva har så dette med Kamzys sinne og raseri å gjøre? Jo, jeg vet ikke hva hun selv vil si om opprinnelsen til hennes voldsomme raseri, som blir verre og verre for hvert år som går, ifølge henne selv. Men jeg er fristet til å spørre henne: Hvor kommer raseriet ditt fra, Kamzy? Hvem vil du legge skylden på for at du er så sint? For i likhet med hat, så kommer vel også raseriet ditt fra et sted?

Men kan det faktisk være slik at sinnet til Kamzy kommer innenfra? Innenfra hennes selv? I frustrasjon og ergrelse over noe hun ser i samfunnet som hun har sterk antipati mot? Og er det faktisk ikke sånn med de fleste av oss som er politisk engasjerte? Vi ser trender og utviklingstrekk i samfunnet som vi overhodet ikke ønsker og absolutt ikke sympatiserer med, og så blir vi ergerlige, irriterte og ja, kanskje sinte?

Kanskje burde vi forvente at en person som er både sint og rasende og blir sintere for hvert år som går, muligens kunne ha en viss forståelse for at også andre mennesker kan bli like rasende fordi samfunnsutviklingen går en helt annen vei enn det de selv ønsker?

Og kan det faktisk være at grobunnen for terroristens raseri faktisk er hans egen stadig voksende irritasjon, hans oppgitthet og raseri som i en syk manns hjerne bikker over i storhetsvanvidd og frelsertanker?

Jeg tror de aller fleste edruelege mennesker innser at det overhodet ikke finnes noe grunnlag i f eks FrPs ideologi til støtte for massedrap. Å påstå at masse-morderen fant det ideologiske

grunnlaget for å slakte AUF'ere i FrPs innvandringspolitikk, er så overforenklet og amatørmessig, at samfunnet bør avvise slike enkle tanker umiddelbart.

Jeg vil hevde at det faller seg altfor enkelt å legge medansvar på dem man selv misliker når fryktelige hendelser rammer samfunnet. Og når Ap og FAU opplever antipati for sin politikk, er de altfor snare, etter min mening, til å legge skylda på sine kritikere for antipatien. Hva med å heller se på sin egen opptreden, sine egne ytringer og sin egen politikk, når de skal peke på hvem som har ansvaret for at de mislikes?

Vi så det samme etter den svært mye omtalte Facebook-ytringen til Sylvi Listhaug, der hun hevdet at Ap heller støttet terroristenes rettigheter enn å ville beskytte nordmenn. I tiden etterpå dukket det opp mye hets mot AUF og Ap på sosiale medier. (Jeg er selvsagt mot all trakassering og alle hat ytringer!) Men deres forklaring var selvfølgelig den mest nærliggende for dem: Det var Listhaugs FB-melding som utløste hetsen. Men var det så enkelt? Eller kan det være at det faktisk var den voldsomme reaksjonen Listhaug ble møtt med som trigget hetsen?

Kan det være at folk som faktisk var enig med Listhaug lot seg hisse opp av at AUF og Ap gikk til de voldsomste angrepene på Listhaug vi har sett i moderne tid og beskyldte henne for å «pisse på» AUF, og i ren ondskap ønsket å gjenopplive AUF'ernes lidelser og dødsangst mens massedrapsmannen gikk rundt og slaktet dem ned? Beskyldningene var ytterst grove! Det var ikke grenser for hvor mye ondskap som ble utøst over Sylvi Listhaug i disse dagene, både fra Ap, AUF og ikke minst KRF's Hareide. Selv var jeg nærmest i sjokk over hvor mye hat vi var vitne til i de dagene. At hennes utsagn faktisk kun gjaldt en helt konkret politisk sak og ikke hadde noe som helst med terroren 22. juli å gjøre, var det visst ingen som tenkte på. Men det var jo faktisk akkurat det som var tilfelle.

Har det slått Ap og AUF at det faktisk var de selv som vakte raseriet hos folk som sympatiserte med Sylvi Listhaug og FrP med sin egen ondskapsfullhet og fikk noen av dem til å ty til sjikanøse meldinger? Se, den tanken har selvsagt ikke slått dem. Det blir rett og slett for komplisert og krever en så stor grad av selvinnsett, at de fleste rett og slett ikke er i stand til å tenke så kompliserte tanker. For en AUF'er og en Ap'er er det selvsagt aldri deres egen skyld at noen føler sterk antipati eller endog raseri eller hat mot dem, det er alltid noen andres skyld. Så enkle er de fleste mennesker, dessverre.

Politikker er nå en gang slik at man kan risikere å vekke folks raseri ved å fremme saker som noen ikke liker, eller for å si at noen sterkt misliker. Enhver politiker bør innse at han/hun selv faktisk kan være den som trigger både antipati og hat fra enkelte velgergrupper fordi noen føler at det er de som må lide for at et parti skal gjennomføre sin politikk. At velgere som er sterkt mot innvandring, blir sinte på Ap når de føler at Ap eller AUF går inn for å åpne grensene for fri innvandring, må Ap bare akseptere. Slik er verden. Og dersom en psykisk syk mann som lider av storhetsvanvidd og grandiose frelsertanker om seg selv gir seg til å plaffe ned AUF'ere, så blir det helt meningsløst å lete etter sydebukker i andre demokratiske, ikkevoldelige partier som er av en annen politisk oppfatning. Det er komplett urimelig å gi ikke-voldelige mennesker som aldri har tatt til orde for vold skylden for massedrap.

Og de som opplever å bli sintere og sintere for hver dag som går, burde kanskje være de første

til å innse at sinnet mot samfunnsutviklingen faktisk kan komme inne fra dem selv? Eller har alltid noen andre skylda?

Hvorfor i all verden har Venstre gjort forherligelse av rus til en av sine viktigste saker?

Alle vet at misbruk av rusmidler er helseskadelig og koster samfunnet store summer. Er det da en god ide å gå inn for at vi trenger å legalisere enda flere rusmidler?

I sommer har Venstre hatt flere utspill der de går inn for legalisering av marihuana og hasj, og Abid Raja har sågar offentliggjort at han gjerne ville brukt hasj dersom det var lovlig. Indignasjonen var også stor hos Venstres talskvinne da elever på Krigsskolen ble suspendert fordi de hadde brukt både hasj og sterkere stoffer på fritiden. Venstre synes dette må være helt greit, til tross for at det er et ganske alvorlig lovbrudd.

Det er ikke så ofte etablerte norske partier gjør seg til talsmenn for lovbrudd, men det gjør altså Venstre når det gjelder narkotika. De bryter dermed med et svært viktig prinsipp, nemlig at norske borgere bør rette seg etter norsk lov, selv om de er uenig i lovgivningen. Det er selvsagt helt legitimt å kjempe for å endre våre lover, men så lenge de er som de er, burde det være en politikers ansvar å oppfordre folk til å etterleve dem. Men Venstre syntes det var helt greit at elever på Krigsskolen bruker både hasj, ecstasy og kokain så lenge det er på fritiden.

Når Venstre forsvarer lovbrudd fordi de er uenig i forbudet mot narkotikabruk, må de selvsagt akseptere at andre bryter lover som de er uenige i. Dette er i virkeligheten svært alvorlig, etter min mening. En politiker som forsvarer lovbrudd, har akseptert et prinsipp om at det er greit med lovbrudd når du er uenig i lovgivningen. Om ikke Venstre aksepterer at andre også har rett til å bryte de lovene de er uenig i, vil de fremstå som helt prinsippløse. Men det synes de kanskje er greit?

Tatt i betraktning de enorme utgiftene og de katastrofale virkninger rusmisbruk har på folks helse og på barns oppvekst i dysfunksjonelle familier, er det vanskelig å fatte at Venstre virkelig mener, at samfunnet trenger enda flere lovlige rusmidler og dermed lettere tilgang på dem. Ja, mange vil vel si at flere legale rusmidler er det absolutt siste vi trenger? Men hva slags argumenter er det legaliseringstilhengerne legger til grunn for legaliseringen?

La meg si med en gang, at de aller fleste av disse argumentene grenser til det meningsløse. Noe av det vi hører oftest, er at den narkotikalovgivningen vi har hatt til nå ikke virker. Selv om det er forbudt å bruke narkotika, så bruker et stort antall det likevel. Ja vel? Men er det noe spesielt for narkotika? Har forbud mot tyveri, skatteunndragelse, vold, voldtekt, mord o.s.v. hatt den effekten at disse kriminelle handlingene har opphørt? Nei, alle vet at lovgivningen mot nærmest alle typer kriminelle handlinger ikke har ført til at de kriminelle gjerningene ikke lenger begås.

Skal vi bruke den samme logikken som tilhengerne av legalisering anvender, så burde alle kriminelle gjerninger som ikke er utryddet av forbud, bli lovlige. Jeg tror alle skjønner at en slik logikk er nærmest lattervekkende. Følgen av en oppheving av alle lover som ikke «virker», ville selvsagt være det totale anarki og lovløse tilstander. Og det samme argumentet kan med like stor gyldighet brukes for å legalisere ikke bare hasj og marihuana, men også alle tunge narkotiske stoffene, som heroin og LSD.

En annen ting som ofte dras frem av tilhengerne av legalisering av narkotika, er at det ikke er mer skadelig enn alkohol. Jeg skal på ingen måte bagatellisere hverken samfunnskadene eller helseskadene av alkohol, men gir det egentlig noen god mening, at fordi samfunnet har store problemer med ett rusmiddel, så er det vi trenger flere rusmidler? Det er uhyre vanskelig å se logikken i dette. Er det en slags rettferdighetstenkning bak dette? Fordi alkoholmisbrukere fritt kan ødelegge sine og sine familiers liv med alkoholmisbruk, så må narkomane få rett til å misbruke sine stoffer?

Mange tilhengere av legalisering er også sikre på at kriminaliteten vil gå ned, bare hasj kan kjøpes legalt på apoteket. I mine øyne er det temmelig naivt å tro at narkotikakartellene vil legge ned sin virksomhet bare fordi hasj blir legalt. De vil garantert være på gata med sterkere stoffer, som ikke selges på apoteket, straks det har blitt lovlig å selge hasj, og ingen må tro at de kriminelle selgerne resignerer bare fordi de møter konkurranse. Og hva om de, for å kompensere for eventuelt tapte inntekter, intensiverer menneskehandel, prostitusjon og andre typer kriminalitet? Det er en like sannsynlig følge av at de eventuelt taper inntekter på salg av hasj.

Når noen innbiller seg at kriminaliteten knyttet til narkotika vil forsvinne bare vi legaliserer hasj, minner det meg om Arbeiderpartiets logikk på 1950-tallet, der de trodde at all kriminalitet ville forsvinne bare de klarte å utrydde fattigdommen. Men, akk, så var kriminaliteten like utbredt selv om folk fikk nok til sitt livsopphold. Så feil kan man ta.

Jeg vil dessuten bestride på det sterkeste når det hevdes av legaliseringstilhengerne at hasj nærmest ikke er skadelig. Både leger, psykologer og psykiatere forteller om at våre institusjoner er fulle av ungdommer som har påført seg selv varige psykiske skader p.g.a. bruk av både hasj og sterkere stoffer. Problemet for ungdommene er at ofte så inneholder de stoffene de inntar langt større grad av virkestoffer enn det de er vant til, og til og med dødsfall forekommer blant helt uerfarne ungdommer som lar seg friste til å prøve for første gang.

Synes Venstre det er greit å tenke på at de bidrar til denne forherligelsen av narkotiske stoffer, og påvirker ungdommer til å innbille seg at det er ufarlig?

Som far til ungdommer i tenårene, er jeg virkelig skremt over å høre hvilke holdninger som har bredd seg blant unge mennesker, sannsynligvis som en følge av ufarliggjøringen og propagandaen fra Venstre og deres likesinnede. Mange er faktisk overbevist om at hasj er totalt ufarlig, mens de mener det er svært skadelig å drikke alkohol. Jeg fatter ikke at et ansvarlig politisk parti er villig til å lulle våre ungdommer inn i slike vrangforestillinger.

Selv vokste jeg opp i etterdønningene av 1968-opprøret med sin filosofi om fri kjærlighet og fri narkotikabruk. For oss som var unge på 70-tallet var det ikke så mye igjen av opprøret annet enn en skremmende liberal holdning til narkotika. I generasjonene som vokste opp på min tid, var hasjrøyking svært utbredt, og mange gikk etter hvert over til sterkere stoffer og endte opp som sprøytenarkomane. I noen årskull på bare noen få hundre, var det minst ti stykker som døde av overdose. Jeg er redd vi ser den samme bølgen av forsvar for narkotika i vår tid.

Og det nye nå, er at såkalt ansvarlig politiske partier har kastet seg på bølgen og åpenbart håper å sanke stemmer fra ungdom som ser på narkotika som et ufarlig rusmiddel. Det er så jeg får lyst til å si om Venstre: -Tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør!

Blant psykiatere er det vel kjent at narkotiske stoffer kan føre til paranoia, sterk angst og psykoser hos følsomme ungdommer. Jeg ble selv påvirket av ungdomskulturens liberale holdning til hasj i min ungdom, og selv om jeg i utgangspunktet var helt imot, ble jeg langsomt og umerkelig for meg selv, trukket mot fristelsen til å prøve. Og til slutt ga jeg etter og tok noen trekk av en pipe da den ble sendt rundt. Det gikk bra et par ganger, men jeg syntes ikke jeg merket så mye, så neste gang tok jeg noen dype trekk og holdt røyken lenge nede i lungene.

Etter kort tid fikk jeg det aller første grusomme angstanfallet jeg har hatt i mitt liv. Jeg mistet totalt kontakten med virkeligheten og følte meg rett og slett sinnssyk. Jeg måtte komme meg vekk fra alle de andre, for jeg var livredd for dem, og fant et tilfluktssted på et bad, hengende over en vaskemaskin. Det hang jeg i mange timer, før jeg kom til meg selv igjen. Dette var mitt første angstanfall, men i de nærmeste årene forfulgte angsten meg. Vennene mine sa at jeg hadde fått en «bad trip», og jeg tok aldri mer et eneste trekk av en hasjpipe.

I ettertid tenker jeg at jeg var heldig som fikk den grusomme opplevelsen, for det har ikke gått like godt med mine venner og bekjente fra den tiden. Mange av dem er døde i dag.

Jeg er ikke alene om denne forferdelige opplevelsen. Jeg har tydeligvis en følsom personlighet, som ikke tåler det narkotiske virkestoffet i hasj. Og mange blir psykisk skadet for livet. Og jeg må tilstå at de jeg kjenner som har røkt hasj daglig gjennom mange tiår, på meg virker som de har endret helt personlighet. De blir sløve, likegyldige og litt apatiske. Men det er altså min opplevelse.

Det er for øvrig en svært viktig og avgjørende forskjell på alkohol og narkotiske stoffer. Har du noensinne hørt om noen som røyker en pipe hasj fordi det smaker godt? Nei, det er det ingen som gjør! Narkotika brukes utelukkende for å bli ruset. Alkohol, derimot, inntas av mange fordi det hever den kulinariske opplevelsen av et godt måltid mat, og i tillegg synes mange at rødvin er godt. Eller hva med en forfriskende halvliter øl i sommervarmen?

Men er det noen som tar en pipe med hasj, ecstasy-tabletter, snufser i seg kokain eller setter en sprøyte heroin fordi det setter en spiss på måltidet eller er gir en forfriskende opplevelse?

Nei, selvsagt ikke. Narkotika brukes kun for å oppnå rus, og intet annet.

Alkohol er innarbeidet i vår kultur gjennom mange århundrer, og mange mennesker har sin alkoholbruk under full kontroll.

Finnes det noen gode argumenter for at samfunnet vårt trenger flere rusmidler? Og attpåtil rusmidler som fører til store psykiske lidelser for mange og endatil dødsfall for uerfarne ungdommer? Jeg fatter ikke at noen kan gå inn for det.

Tenker Venstre på alle ofrene for de lidelsene hasj påfører mange av ungdommene?

Legaliseringstilhengernes drømmeverden.

Magnus Langsæter i Liberalistene har skrevet et tilsvaer på min artikkel om legalisering av cannabis og hasj. Et raskt google-søk, avslører at han er en ung politikerspise på 21 år, og det overrasker ikke, for innlegget hans er preget av den vanlig kjepphøyheten og skråsikkerheten som oftest preger ungdommer med politisk overmot.

Hvor alvorlig han fortjener å bli tatt, vet jeg ikke, men fordi han fremfører omtrent hele spekteret av legaliseringstilhengernes argumenter, kan det være verdt å kommentere dem. Jeg skal ikke bruke så mye tid på Langsæters synspunkter på meg personlig, men synes kanskje følgende kraftsalve bør nevnes:

«Dette er umusikalsk og bakstreversk dogmatisme fritatt all fakta, forankret i en farlig moralisme.»

Det er nesten så jeg må trekke litt på smilebåndet av disse usaklige påstandene helt uten begrunnelse. Det føles sikkert kjekt å sette en pensjonert lærer grundig på plass! Men likevel: For det første er det vanskelig å se hva som er umusikalsk med å ikke ønske legalisering av flere rusmidler. Kan hende synes foreldre til ungdommer som er innlagt på psykiatrisk klinikk, eller som har endt opp som sprøytenarkomane, at det fremstår som umusikalsk å ønske mer rus velkommen, slik Langsæter gjør?

Moralisme finnes det intet av i min artikkel, kun fakta og saklige argumenter, og når Langsæter også påstår at jeg ikke har satt meg inn i problematikken, fremstår det kun lattervekkende fra en som var pleiebarn da jeg var godt voksen lærer, og hadde et tett samarbeid med politiet i bygda vår om hvordan vi kunne forebygge rus blant ungdom.

Jeg har fulgt både fakta og meningsutvekslingen vedrørende rusproblematikk tett i hele mitt liv. Det synes jeg man er forpliktet til når man skal undervise våre unge om rus. Og som sagt, inviterte vi alltid politiet til å fortelle oss om utviklingen av rusmisbruket blant de unge i vårt nærsamfunn.

Det var ikke særlig hyggelig informasjon alltid, og til Langsæters opplysning hadde bygda vår et av de største antall overdoser i løpe av få år. Det er ikke hyggelig når bygdas ungdommer dør i ung alder!

Og alle disse døde ungdommene startet sin rushistorie med hasj og cannabis. Nå vil sikkert legaliseringstilhengerne hardnakket benekte at det er noen sammenheng mellom hasj og tyngre stoffer, men virkeligheten motbeviser slike påstander. Alle de ungdommene som døde hos oss, røkte hasj i noen få måneder eller år før de ble introdusert til stoffer som gir sterkere rus.

Ligger det ikke i ungdommens natur at de stadig vil utforske nye utfordringer og søke ny spenning? Veien er ikke så lang til ecstasy, kokain og heroin, når du først har blitt oppslukt av rusens verden.

Langsæter ser for seg en fremtidig idyllisk russituasjon, der ungdommer kan søke råd om rusmidler fra et korps av apotekansatte, leger og sykepleiere der de kan få veiledning og forslag til hva slags rusmidler de bør bruke, hvor sterke stoffer, prisveiledning osv. Han ser ikke ut til å fatte noe som helst av hvor mye spenningen og ulovligheten som trekker ungdom mot rus. Det er en verden helt utenfor de voksnes kontroll, og i det ligger både en opprørstrang og et ønske om å etablere et ungdomsmiljø fylt av spenning.

For disse ofte opprørske ungdommene er det å gå på apoteket å be om råd og veiledning helt utopisk og oppkonstruert. «Hvem vil kjøpe utrygge stoffer fra farlige kriminelle på gata når et sikkert apotek er et alternativ?» spør Langsæter. Da må jeg spørre om hvordan han egentlig ser for seg at dette salget skal foregå? Skal det være aldersgrenser? Skal det tilbys ulik

styrkegrad av virkestoffet, skal det momsbelegges? Skal staten tjene penger på hasj og cannabis?

La meg ta aldersgrense først. Ungdommene begynner gjerne å eksperimentere med rus i 12-13 årsalderen. Og det bygger jeg på kjennskap til ungdomsmiljøene. Skal 12-åringer få kjøpe hasj på apoteket? Det blir neppe virkeligheten. Samfunnet kommer garantert til å sette en aldersgrense på minst 18 år – den samme som for alkohol. Allerede her burde legaliseringstilhengerne forstå at det vil fortsette å finnes et gatemarked der de yngre må kjøpe sin hasj og cannabis.

De mest utsatte og sårbare vil være prisgitt gateselgerne.

Langsæter bygger på den utbredte antagelsen at legalisering vil fjerne hele grunnlaget for et svart marked, men dette er jo bare en antagelse. Det er ganske merkelig at hasjtilhengerne virkelig bygger hele sin argumentasjon på hypoteser, antagelser og fremtidspåstander. Det er svært typisk for politikere, at de ofte ikke klarer å forutse virkningene av sine vedtak. Og i utallige saker, viser det seg at de ikke klarer å overskue alle virkningene av det de vedtar. Ofte oppstår det uforutsette og uønskede virkninger, som så nye lover må bøte på.

Like sannsynlig som at gatemarkedet forsvinner, er det at de kriminelle gjengene kommer opp med nye stoffer, mer potent hasj og ikke minst, de kan operere med lavere priser enn de lovlige utsalgsstedene. Apotekene (og eventuelt andre utsalgssteder) skal jo tjene penger, de skal betale leie av lokaler, lønn til de ansatte, avgifter til staten, og både produsenter og eiere av apoteket skal ha en fortjeneste på alt de selger.

Og hvem skal egentlig levere hasjen og cannabisen til apotekene? Legemiddelfirmaene? Nå er jo ikke de akkurat kjent for å være rause med prisene – heller tvert imot. Eller skal apotekene kjøpe inn fra illegale produsenter?

Det er etter min mening utrolig naivt å innbille seg at gatemarkedet vil forsvinne. Hele det argumentet må anses som en svært usikker fremtidshypotese, som like godt kan slå helt feil.

Like usikre er påstandene om at de kriminelle miljøene vil miste inntektsgrunnlaget og vil få problemet med rekrutteringen. Igjen så er dette kun usikre hypoteser, som ikke tar med i betraktning, at miljøet kan komme til å tilpasse seg den nye situasjonen ved å f eks intensivere salget til de unge, tilby stadig nyere stoffer eller finne ny kriminell virksomhet som gir like store inntekter.

Dermed vil også antagelsene om at legalisering vil frigjøre store politiressurser som kan brukes til å bekjempe annen type kriminalitet falle helt sammen. Igjen, dette er også kun en antagelse, ja, jeg vil kalle det ren ønsketenkning.

Det aller farligste med Langsæters innlegg, er dog hans ubegrunnede påstander om at hasj og cannabis nærmest ikke er skadelig. Vi som har opplevd effekten av hasj selv, som har sett hva det gjør med våre venner, og som følger med i fagdebatten, vet at hasjrøyking har en lang rekke alvorlige virkninger. Det lar seg rett og slett ikke benekte, og Langsæter burde ta seg en samtale med psykologer og psykiatere som behandler ungdommer som har utviklet angst, psykoser eller schizofreni som en følge av eksperimentering av høypotent cannabis.

En ting som de fleste forskere synes å være enige om, er at hasjrøyking fører til nedsatte kognitive funksjoner. Hjernen fungerer rett og slett tregere, og læringsevnen blir dårligere.

Dette har jeg sett svært tydelig på ungdommer som begynner å røyke hasj daglig allerede på ungdomsskolen. De blir sløve, giddeløse, late og skolearbeidet deres blir gradvis dårligere og dårligere. Jeg vet ikke om det er gjort undersøkelser blant ungdommer som faller fra på videregående, men det ville ikke undre meg mye om man finner en overhyppighet av rusproblemer blant dem.

«Vi kan og bør gå inn for en mer human ruspolitikk der menneskeverd, kunnskap og empati går først – ikke tanken om straff, forbud, nulltoleranse og stigmatisering», avslutter Langsæter sitt innlegg.

Jeg har til gode å forstå hvordan det skal gi mer menneskeverd og humanitet ved et frislepp av hasj og cannabis, slik han går inn før. Å se ungdommer påføre seg selv store problemer og ødelegge livet sitt i hasjrus, er ikke noe hyggelig syn for oss som treffer disse ungdommene daglig.

Jeg er tilhenger av fortsatt forbud, fordi jeg mener at lettere tilgang til rus for våre ungdommer, ofte helt ned til 12-13 års alderen er det siste vi trenger. Men jeg er absolutt tilhenger av at vi intensiverer det forebyggende arbeidet og bruker langt større ressurser til å hjelpe dem som har kommet tungt inn i rusmisbruket.

Politiet bør fortsatt ha muligheten til å gripe inn ved mistanke om at folk selger eller har større mengder hasj på seg, men slik jeg har oppfattet politiet, ser de ofte gjennom fingrene når folk kun har hasj til eget bruk, eller det blir snakk om en ganske mild reaksjon. Og det lokale politiet i vårt område er svært opptatt av å kunne følge opp disse ungdommene tett for å kunne forebygge at de «blir borte» i det tunge narkotikamiljøet.

Til slutt: Det klassiske argumentet fra legaliseringstilhengerne om at vi ikke har klart å utrydde hasjbruk, så derfor må vi legalisere det, er bare så dumt, at jeg fatter ikke at de fortsetter å bruke det. Skal vi legalisere all kriminalitet som vi ikke har klart å utrydde?

Og mer rus, er det aller siste samfunnet trenger.

Nei, Kritikk av pride, innebærer ikke at man ønsker å frata noen deres menneskerettigheter.

Det er ytterst sjelden jeg har lest meningsytringer som er så fulle av vrangvilje, stråmenn og oppkonstruerte mistolkninger som det Dag Øistein Endsjø, professor i religionsvitenskap, UiO presterer i [Nettavisen](#).

Dette er altså en professor som skriver om pride, en som innehar den høyeste akademiske stillingen i landet vårt, og så ser han ut til å late som om han ikke har fattet noe som helst av kritikken mot pride. Han mer enn antyder at det kritikerne ønsker, er å fjerne alle menneskerettighetene til pride-deltagere.

Er det noen som noensinne har så mye som antydnet at pride-deltagere skal miste sine menneskerettigheter?

«Hvilke av menneskerettighetene er dere egentlig imot?», spør professoren. Som om det skulle være et relevant spørsmål.

«Er det forsamlingsfriheten dere er imot – retten til å organisere seg og felles å gi uttrykk for sine meninger?»

«Eller er det ytringsfriheten dere vil redusere?»

«Er det kanskje retten til privatliv dere ønsker fjernet?»

«Eller er det menneskerettighetenes forbud mot diskriminering dere vil ha bort?»

«Kanskje det er menneskerettigheten til best mulig helse, dere ønsker fjernet?»

«Eller er det barns menneskerettigheter dere vil ha bort?»

«Så neste gang noen er ute og fordømmer Pride, vennligst be dem om å presisere hvilke av menneskerettighetene de egentlig ønsker å fjerne.»

Ved å stille slike meningsløse spørsmål, der hensikten åpenbart er å tillegge kritikere av pride slike middelalderske og forkastelige meninger, trekker professor Endsjo diskusjonen om pride ned på et så lavt nivå at det gjør enhver meningsfull dialog umulig.

Selv en så fremtredende homofil som mediekjendis Jan Thomas kritiserte for noen år siden pride-paraden, og fortalte at han ikke følte seg vel i den typen seksualisering og opptreden i outrerte kostymer der fokus egentlig ikke ble oppfattet å være på kjærlighet, men på sex i alle mulige former.

At professor Endsjo faktisk ikke har klart å få med seg at det er denne typen kritikk som er den vanligste å fremme mot pride-paraden, er nærmest utrolig. Jeg mistenker at han egentlig later som om han ikke vet dette, og i stedet fremstiller kritikerne som at de er mot menneskerettighetene.

Pride-tilhengerne hevder at hele formålet med pride er å kjempe for at alle skal ha rett til å elske hvem de vil. Jeg tror det er relativt få mennesker i Norge som er mot denne rettigheten. Det er i hvert fall ikke det kritikken gjelder. Så langt derifra.

Kritikken mot pride gjelder ikke retten til å elske hvem man vil, men at pride også fremmer en kjønnsideologi som er meget omstridt, for å si det mildt. Og de som er tilhenger av at det bare finnes to biologiske kjønn, mann og kvinne, har vel også sine menneskerettigheter, eller hva, Endsjo?

Det må være fullt lovlig, i ytringsfrihetens navn å kritisere pride for at den fremmer et syn på kjønn, som man er uenig i. Det er også en menneskerett.

Det må også være fullt lovlig, i ytringsfrihetens navn, å reagere negativt, når folk kledd i outrerte kostymer av lær og lakk, går og leier hverandre som hunder i bånd, og pride-deltagere forteller i mediene om ulike seksuelle preferanser, der menn f.eks. står frem med en seksuell legning der de nyter å bli sparket i testiklene. Er det egentlig en menneskerett å få fortelle i mediene om at man liker å bli slått, pisket, fornedret og sparket i balla?

Er det lov å mene at et slikt overdrevent fokus på seksualitet i alle variasjoner virker påtrengende, og at man heller kunne forbeholdt dette til private klubber. Må det på død og liv

ut i gatene for å demonstreres for alle?

Vi er mange som liker å ytre oss i mediene, men de fleste av oss opplever oftest å bli refusert og nektet publisering. Er det en krenking av vår ytringsfrihet?

Pride har klart å tilrive seg en enorm plass i mediene, og de ser ut til å ha alle mediene med seg i å hausse opp denne mønstringen av sin ideologi gjennom en hel måned, både i barnehager, skoler og i gatene. Nærmest enhver institusjon skal nå pryde seg med egne pride-arrangementer.

Og nåde dem som ikke bøyer seg for kravet om å støtte pride. Thon-hotellene prøvde seg med å la være å heise pride-flagget på sine hoteller, men ble grundig tvunget i kne. Kjente skeive medieprofiler var hurtig ute med harmdirrende fordømmelser og erklærte at de aldri noensinne mer skulle overnatte på et Thon-hotell.

Så mye for ytringsfriheten. Den skal åpenbart kun gjelde for prides støttespillere, mens alle som mener noe annet, skal tvinges til å bøye unna.

Det er også noe av kritikken mot pride. De krever toleranse for sine meninger og sin parade, men de fremstår ofte selv som utrolig intolerante. De ser ut til å ha problemer med å godta kritikk eller motstand, og Endsjø tar tross alt kaka, når han ser på all kritikk av pride som et ønske om å frata dem sine menneskerettigheter.

Men er du opptatt av at selv kritikere av pride også skal ha rett til å utøve sine menneskerettigheter og sin ytringsfrihet, Endsjø, eller gjelder de bare for dere som slutter opp om pride? Og er det lov, helt uten å krenke noens rettigheter, å spørre hvorfor dette er nødt til å pågå en hel måned? Kan det være at det begynner å bli litt mye av dette for noen av oss?

Kan vi andre også få lov å mene noe om dette?

Hvorfor så rasende på uenighet, lærer, komiker og debattant Sofie Frøysaa?

Forsvarerne av pride er veldig opptatt av at de står for mangfold, variasjon og inkludering av alle typer kjærlighet og seksuell legning.

Men til å være en feiring av mangfold, inkludering og toleranse, er enkelte av tilhengerne av pride bemerkelsesverdig intolerante, ekskluderende og rasende på folk med andre meninger.

Jeg har selv alltid vært tilhenger av meningsmangfold og ulike meninger om alt mellom himmel og jord, og har ofte priset dem som tør å tenke annerledes og ha modige «motmeninger», selv om de er dønn uenig med meg.

Og skulle man ikke tro at de som gjør seg til de fremste talsmenn og -kvinner for kjønnsvariasjon og ulike seksuelle legninger, også burde hilse velkomment meningsmangfold i samfunnet?

Jeg mener, de hyller jo kjærlighet og toleranse til seg selv sine likesinnede, og om det skal ha noen troverdighet, burde de ikke også opptre med kjærlighet og toleranse mot dem som ikke er enige med dem?

Men nei, slik er det visst ikke for så mange. Akkurat som i innvandringsdebatten, der de fremste fortalene for antirasisme og toleranse ofte er de aller første til å bruke stygge og intolerante merkelapper på sine meningsmotstandere, er det mye stygg ordbruk mot annerledes tenkende i debatten om pride.

Akkurat dette ser vi et veldig godt eksempel på i VG i dag, der [lærer, komiker og debattant Sofie Frøysaa](#) presterer et angrep på en annen lærer, [Anders Noreng](#), som har tillatt seg å være mot at skoleelever skal delta i pride, som osrer av aggresjon, fordømming og intoleranse.

Til å være komiker, må hun nesten sies å være usedvanlig humørløs, og jeg synes måten hun mistenker læreren, Anders Noreng, for å ikke klare å inkludere alle elever i sin undervisning og sin omtanke, er direkte ondskapsfull. Man kan selvsagt være mot at skolene samlet skal delta i pride, og samtidig være en kjærlig, inkluderende og god lærer.

Og ikke nok med at hun mistenkeliggjør Norengs evne til å inkludere barna han har ansvaret for, og også følge lærerplanene lojalt, hun går så langt som til å spørre om ikke Noreng burde slutte som lærer! Hun er redd for ham som lærer, må vite. Skal tro om ikke mange foreldre langt ville foretrekke han enn Frøysaa som lærer for sine barn?

«Med andre ord, bryter ikke denne læreren diskrimineringsloven når han avviser transbarn og ikke-binære barn? Og hvis han er så kritisk til læreplanverket, som han jo er nødt til å følge, burde han da ikke finne seg en ny jobb?» skriver Frøysaa.

Mener hun på fullt alvor at alle lærere som er uenig med noe i læreplanverket burde slutte som lærere? Ja, faktisk, og det viser hvilken skremmende ensretting og meningstyranni enkelte pride-tilhengere står for. Vi andre får heller tro på meningsmangfold og anse det som en styrke for norsk skoleverk at ikke alle er enige, men at lærere faktisk våger å tenke fritt og selvstendig.

Men Frøysaa viser med slike skremmende utsagn, at hun ikke makter å skille mellom folks private meninger i ulike samfunnsspørsmål, og deres profesjonalitet i deres utøvelse av sitt yrke. Jeg har kjent mange lærere gjennom min karriere, som har hatt innvendinger mot norsk skolepolitikk, men de har samtidig vært svært profesjonelle, faglig dyktige, inkluderende og kjærlige lærere. Frøysaa osrer av forakt for mennesker som er uenig med henne.

Og hun burde innse at det å mene at elever ikke samlet bør pålegges å delta i pride, kun er en mening, og ikke dermed gjør folk til kjærlighetsløse og uegnede til å omgås barn. Faktisk er det heller Frøysaa selv som uttrykker intoleranse og mangel på kjærlighet for mennesker som er uenig med henne. Det er som man ser et budskap her, som kan sammenfattes til: -Jeg elsker mangfold av kjønn og seksuell legning, men jeg hater dem som er uenig med meg.

Jeg vil også påpeke på et annet område der Frøysaa avslører et usedvanlig umodent syn på hvordan barn og unge danner seg sine meninger. Skal man tro henne, er det visst normalt for barn å hylle det mangfoldet i kjønnsidentitet og seksuelle variasjoner som hun står for, og mener de noe annet, er det fordommer som er påført dem av andre voksne.

«Barn er åpne. Barn har ikke fordommer. Dersom de skulle ha det, er det utelukkende påført av voksne. Jeg har aldri opplevd mobbing eller negative kommentarer knyttet til det å ha skeive foreldre.

De eneste som har ytret seg homofobisk, er voksne mennesker. Det vil jeg hevde er dypt problematisk.» skriver Frøysaa videre.

Det hun egentlig gjør ved sin logikk, er å nedvurdere barn på det groveste, ved å hevde at de ikke på egen hånd kan danne seg egne meninger som de ikke først har hørt fra voksne. Min erfaring er den motsatte. Faktisk mener mine egne barn ofte noe helt annet enn meg. De har dannes seg sine meninger i samværet med andre unge, og det finnes en helt egen barne- og ungdomskultur, som på ingen måte er diktert av voksne.

Å mene at alle meninger blant barn stammer fra voksne, er simpelthen å undervurdere unge grovt.

Barn har meninger som er basert på deres opplevelser av verden. Og når barn, som kun har opplevd at familien består av mor, far og barn, danner seg sin egen mening om familier som består av to mammaer eller to pappaer, er kanskje ikke så mye så sin på at de stusser? Er det da en fordom? Eller er det ikke da heller en ny erfaring, som de ikke kjenner til fra før?

Eller hva med når barn for første gang ser en mann som leies i bånd på alle fire av en kvinne som en hund, og begge er kledd i lær og kjettinger, kan man klandre barna om de synes det er rart? Ligger det i barns natur at de møter alt ukjent med aksept og toleranse? Det blir alt for enkelt i mine øyne.

Barn kan godt mene noe negativt om et slikt syn, som overhodet ikke er diktert dem av voksne. Barn har faktisk evne til å tenke selv. Og kan ikke folk få lov til å mene at dette ikke er noe de ønsker at deres barn skal bli eksponert for? Er de dermed homofobe, intolerante og ukjærlige? Kan det være lov å mene at slik oppførsel burde være forbeholdt privatlivet?

Og hva når barn hører om sadomasochisme der voksne mennesker liker å piske og slå hverandre, for ikke å snakke om [fetisjisten Oddvar Haugen](#), som har fått stor medieomtale i det siste i forbindelse med at han har en fetisj om å bli sparket i testiklene, ofte kalt «ballbusting»?

Bør vi lære opp barn i at noen voksne faktisk liker å bli slått og pisket og påført smerte, at noen blir kåte av å bli sparket i balla, at noen vil bindes fast og plages og tortureres? Er det verdifull læring for barn å få innsikt i denne voksenverdenen? Er man fordomsfull og homofob, dersom man ikke ønsker at sine barn skal utsettes for slik læring?

Og ikke minst: Er det fordommer tillært fra intolerante voksne dersom gutter som vet hvor utrolig smertefullt det er å få et slag i testiklene får høre at det finnes menn som blir kåte og opphisset og nyter å bli sparket i ballene og synes det er utrolig rart og har problemer med å forstå slike sesuelle preferanser?

Et av komiker Sofie Frøysaas viktigste poeng i hennes artikkel, er at pride ikke er en ideologi, men en feiring, og hun benekter svært innstendig at marsjen er seksualisert.

Vel, det må jo folk som ser på opptoget få lov til å gjøre seg opp sin egen mening om. Fremstår opptoget som seksualisert i tilskuernes øyne, så kan ikke arrangørene frata dem den opplevelsen. Ingen eier definisjonsmakten over folks opplevelser.

Og det hjelper lite med bortforklaringer som at mange musikkopptog er minst like seksualiserte. Her snakker vi om en pride-markering, som mange mener at våre skoleelever skal delta i i regi av skolen. Da får vi holde oss til den debatten.

La meg avslutte med noen kommentarer om regnbueflagget. Vi hører stadig at det å være motstander av at regnbueflagget brukes på offentlige flaggstenger, i 17. maitoget og på skoler er uttrykk for homofobi og grov diskriminering mot dem som er annerledes. Men det man ser helt bort fra, er at motstand mot bruk av dette flagget i slike sammenhenger, like godt kan bygge på et prinsipielt standpunkt om at INGEN andre flagg ene det norske bør brukes på denne måten. Man hater f eks i Sverige dersom man mener at det svenske flagget ikke skal heises i offentlige, norske sammenhenger.

På meg fremstår det som en ganske selvopptatt reaksjon når man kun ser motstanden mot denne bruken av pride-flagget som homofobiske og ekskluderende holdninger.

Men hva synes jeg selv om pride-feiringen? Jeg bør kanskje flagge min egen holdning til alle mulige avvik fra den tradisjonelle heterofile legningen?

Jo, for min del kan folk drive med akkurat hva de vil i sine egne hjem eller lukkede klubber. De kan knulle hverandre forfra og bakfra med ekte peniser og dildoer, suge og slikke hverandre i store grupper, piske hverandre, sparke hverandre i balla, gi hverandre rundjuling og lenke hverandre fast i veggen og denge løs. Her er jeg utrolig tolerant. Gi folk full frihet til å utøve enhver legning, sier jeg.

Men jeg er helt enig med dem som synes at pride-paraden og veldig mye av propagandaen for frihet for alle legninger, ikke minne særlig mye om en prising av kjærligheten, men en hyllest av ekstrem sex i alle mulige former.

Hvorfor i all verden må man ut på gata og skrike ut for hele verden at man foretrekker alle mulige typer ekstremsex? Kan ikke folk bare holde på helt fritt hjemme hos seg selv eller i lukkede klubber? Har man et så påtrengende behov for å eksponere sine seksuelle preferanser for hele verden? I don't get it.

Nei, Shazia Majid, unge gutter og jenter har ikke samme muligheter i Norge.

[VGs kommentator, Shazia Majid](#), forsøker seg på en analyse av unge norske gutters og menns oppvekstsvilkår i det moderne Norge i dag. Som sedvanlig når kvinnelige journalister skal reflektere over hvordan det er å vokse opp som hankjønn, avslører de at de helt mangler evner til å overskride sitt perspektiv som kvinne. Derfor blir deres konklusjoner svært ensidige og mangelfulle.

Så også med Shazia Majid, selv om hun skal ha for at hun i hvert fall strekker seg så langt som til å si at vi skal lytte til guttene og de unge mennene. Men så skinner det dessverre så tydelig gjennom at hun egentlig ikke synes at de unge mennene som går motstrøms har noe særlig fornuftig å si, men er ført på ville veier av forbilder som f eks Jordan Peterson.

Og som de fleste kvinner som mener noe om han og andre maskuline forbilder i vår tid, har hun ikke noe annet enn en karikatur å presentere, og det er nærmest umulig å anse tilhengerne hans som noe annet enn en gjeng marginaliserte, misfornøyde og villedede unge menn. Finnes det virkelig ikke noe av en viss verdig hos de influenserne som går helt motstrøms i vårt samfunn?

Nei, det ser ikke slik ut. Kvinner med mediemakt i Norge i dag, evner ikke å se at samfunnet faktisk *ikke* gir gutter og jenter samme verdi, samme muligheter og samme friheter. Faktum er tvert imot at gutter og jenter helt fra barnsben av vokser opp i en feminin verden, som domineres av kvinner, kvinners verdier og kvinners måte å tenke på.

Og problemet for kvinnelige mediepersoner, er at de ofte ikke er i stand til å innse at disse verdiene faktisk *er* feminine og favoriserer jenter på de fleste områder, men tror at det dreier seg om universelle verdier som burde være felles for alle. Kort sagt: De feminine verdiene anses som de riktige til å dominere samfunnet vårt. Og tilsvarende blir typiske maskuline verdier ansett som uønskede og forkastelige, og de blir ofte omtalt med åpenbar forakt.

Menn som oppjonerer mot det feminine samfunnet, blir lett ansett som hjelpeløse personer som helt mangler evner til å tilpasse seg det moderne samfunnet, og heller vil ha kvinner tilbake til kjøkkenbenken og vil ha underdanige kvinner som underkaster seg menn.

Men er det en nødvendig følge av at menn etterlyser maskuline verdier at kvinner må bli tilsvarende underdanige? Eller er det faktisk mulig for kvinner og menn å utfylle hverandre på en god måte samtidig som begge kjønn kan få lov å beholde sin egenart?

De fleste av oss som har jobbet et langt liv med å oppdra og undervise barn og unge, har observert om og om igjen, at det finnes visse trekk som gjerne er felles for jentene og noen andre trekk som er felles for guttene. Men dessverre har den verdenen barn og unge vokser opp i, blitt befolket av kvinner, og disse kvinnene vil skape en verden bygget på den sannheten at de kvinnelige verdiene er de universelle verdiene som alle barn skal få podet inn i sin personlighet fra barnsben av.

Hvilke forskjeller er det så jeg tenker på, og gjelder det alle gutter og jenter? Nei, på ingen måte. Det finnes mange gutter og jenter som ikke passer inn i «normalgruppen», og selvsagt må det være rom for alle ulikheter. Men om man ser statistisk på gutter og jenter som gruppe, vil man lett se at visse trekk er felles for de to gruppene. Jentene er f.eks. som regel språklig mye sterkere, flinkere til å uttrykke følelser og reflektere over ulike forhold i tilværelsen. De har gjerne en større grad av innlevelse og følelsesmessig omsorg for sine venner, mer naturlig ansvarsfølelse og selvdisiplin.

Guttene er derimot gjerne mer fysiske og ikke så verbale, trenger mye flere fysiske utfordringer og er oftest mer utagerende, kontante og konkurransepreget og mer avhengig av følelsesmessig stabilitet. Og så kan man spørre: Er disse maskuline verdiene noe som verdsettes i norske barnehager og skoler i vår tid? Svaret er åpenbart: Nei, disse verdiene verdsettes ikke i den feminine verdenen barn og unge vokser opp i. Tvert imot, i stor grad anses det som uønskede verdier som samfunnet forsøker å bekjempe.

I alle idretter, fritidsaktiviteter og ikke minst i barnehager og skoler, gjennomsyres

verdigrunnlaget av jentenes verdier. Konkurransen er gjerne bannlyst, og det blir mye stillesitting med alt for lite variasjon og fysiske utfordringer for mange gutter. Når kvinnelige kommentatorer i dag påstår at gutter og jenter har akkurat samme muligheter og samme verdi i vårt samfunn, og at forskjellen er bare at jentene er flinkere til å benytte seg av mulighetene, så avslører de egentlig hvor utrolig lite de har forstått av hva det vil si å være gutt.

De kvinnelige kommentatorene ser dessverre verden kun gjennom sine feministiske briller, og innbiller seg at de ser hele verden. Og så ser de i virkeligheten bare en del av verden, mens guttenes perspektiv går dem hus forbi.

Som skolemann, har jeg vært spesielt opptatt av hvordan skolen gjennom årene har endret seg gradvis til en verden der jentenes egenskaper verdsettes og nærmest blir gjort til en forutsetning for å lykkes som elev. Undervisningssystemet forutsetter en stor grad av selvdisiplin, ansvarsfølelse, gode leseferdigheter, gode evner til å uttrykke seg språklig og på utholdenhet og tålmodighet.

Guttene, som trenger mye større grad av variasjon, muligheter til å utfolde seg fysisk og bli inspirert av sitt konkurranseinstinkt, og ikke minst trenger mye tydelige rammer og kontante reaksjoner på uønsket adferd, faller ofte gjennom i denne feminine skolen, og finner seg ikke til rette. Dermed blir de taperne, ikke fordi de ikke fatter hvordan de kan utnytte systemet til egen fordel, men fordi de tidlig lærer at de ikke blir verdsatt for det de er, men at skolen ønsker å bekjempe deres verdier.

Så når Shazia Majid påstår at gutter og jenter har akkurat samme muligheter og verdi i vårt samfunn, så tar hun helt og holdent feil. Jentene blir verdsatt høyere på alle områder, og guttene opplever at det de står for, er noe samfunnet anser som uønsket. Og så lurar man på hvorfor mange gutter leter etter maskuline forbilder?

Norskhetsdebatt med mye sinne.

Det har pågått en norskhetsdebatt i mainstream-mediene de siste ukene, utløst av en kronikk i [Avisa Oslo av debattredaktøren Ahmed Fawad](#), der han erklærte: «Jeg har ikke det personlige behovet for å bli oppfattet som norsk lenger. Det har frigjort meg.»

Dette har utløst mange meningsytringer, og flere medier har presentert ungdommer som erklærer omtrent det samme som Fawad: De vil ikke være norske. Dette har noen latt seg hisse voldsomt opp over, og lengst gikk sannsynligvis NRKs podkast «MED ALL RESPEKT» der Abubakar Hussain, Sandeep Singh og Galvan Mehidi var programledere.

Der fikk innvandrere som ikke vil være norske sitt pass grundig påskrevet med ord som [søppel og morrapuler, og ble bedt om å reise tilbake til hjemlandet sitt dersom de ikke vil være norske](#). Et utsagn man sannsynligvis ville oppfattet som grovt rasistisk om det kom fra f. eks. en FrP'er og avstedkommet ramaskrik i alle medier.

Nå angret programlederne visstnok i ettertid, men NRK mener uttalelsene var helt innafor, og det kan kanskje ha noe å gjøre med at det ble uttalt av innvandrere?

Men det kom også mange andre motstemmer, og en av dem var tidligere kulturminister Abid Raja og VG-kommentator Shazia Majid, som overhodet ikke er i tvil om at de vil kalle seg norske, og som samtidig mener det er ødeleggende for fellesskapet, dersom flere og flere slutter å anse seg som norske.

Abid Rajas synspunkt avstedkom en sterkt følelsesladd utblåsning fra [Laial Janet Ayoub i Agenda Magasin](#), og hun remser opp all elendighet hun kan komme på om det norske, rasistiske samfunnet, etter hennes mening. Et slikt forferdelig samfunn mener Ayoub åpenbart at det ikke kan være noen grunn til å identifisere seg med. Hvordan kan noen identifisere seg med et så elendig samfunn, er budskapet hennes.

Ayoub er en av dem som mener at Norge blir et stadig mer rasistisk og kaldere samfunn, og ser helt bort fra [SSBs årlige undersøkelser](#) som viser at nordmenn blir stadig mer og mer tolerante og inkluderende overfor innvandrere, samt andre internasjonale undersøkelser der [Norge blir kåret både til et av verdens minst rasistiske land](#), blant [verdens mest demokratiske land](#) og det [samme med likestilling, der er vi nummer to i verden etter Island](#).

Jeg kunne nevne flere like emosjonelle reaksjoner fra innvandrere som reagerer til dels voldsomt på å høre at Raja og Majid oppfordrer innvandrere til å slutte seg til det norske fellesskapet og utvikle en norsk identitet. En annen er samens [Sven Henriksen, skuespiller](#) som skriver i VG: «Uansett hvor dypt jeg grav er i sjel og hjerte så finner jeg ikke noe jeg kan ligne på en særnorsk verdi eller følelse».

Det er jo ganske utrolig å erklære noe slikt, når han samtidig hevder at han er glad for å ha norsk pass og statsborgerskap, lykkelig over de norske helsevesenet og alt som fungerer, takknemlig for det gode livet han lever her, at han setter pris på demokratiet og at han kan si og skrive hva han vil.

Men skjønner ikke den godeste Henriksen at det er akkurat dette som han beskriver som er de norske verdiene, da? Nei, dette er visst for han bare noen selvfølgeligheter som han ikke anser som verdier. For å illustrere hvor utrolig lite norsk han er, begynner han å fortelle hvor lite han bryr seg om sport, tacofredag, lutefist og pinnekjøtt men at han sier takk til de som serverer og sitter i kassen i butikken selv om det ikke er en norsk verdi.

Det blir veldig vanskelig å diskutere norske verdier når noen mener at norske verdier betyr noe så overfladisk som hvilke interesser du har, hva slags mat du foretrekker og hva slags klesdrakt du bruker og på grunnlag av det erklærer de at de ikke er norske. Jeg vil for øvrig påstå at det å være høflig, takke og være hyggelige mot butikkbetjeningen absolutt er en norsk verdi. Jeg opplever hver eneste dag at stort sett alle kundene er hyggelige og takknemlige i butikken!

Jeg kan heller ikke la være å nevne [Mala Wang-Naveen, forfatter](#), som kommenterte Debatten i NRK med referanse til Karpes nyeste utgivelse (VG):

«Uken etter utgivelsen fulgte «Debatten» på NRK, og jeg kjente på følelsen av at Abid Raja jobber altfor hardt for å innskrenke dette rommet.

I studio fikk vi se et menneskes eksistensielle opplevelse av identitet og tilhørighet bli utradert av floskler om Birken og karrieresuksess. Ifølge Abid Raja er det å ha nådd toppen som redaktør, lege eller varaordfører selve ur-beviset for inkludering og vellykkethet.»

Når jeg leser dette, må jeg undres om Wang-Naveen og jeg virkelig så den samme debatten? Jeg oppfattet at Rajas budskap var nærmest det motsatte av det hun kritiserer ham for. Rajas viktigste budskap slik jeg hørte det, var at innvandrere ikke nødvendigvis bør vurdere sin identitet basert på ytre og overfladiske tegn på norskhet, men på hvilke verdier man slutter seg til.

Og med verdier oppfattet jeg at Raja mener sånt som tilslutning til demokratiet, trosfrihet, like rettigheter for kvinner og menn, toleranse for minoriteter osv. Dersom dette er å innskrenke rommet for innvandreres identitet, så er det svært vanskelig å forstå hva enkelte krever. Mener de at innvandrere må ha rett til å være mot demokrati, mot trosfrihet, mot likestilling, mot toleranse osv? Ja, men det har de jo faktisk!

En innvandrer kan være mot alle norske verdier, og de kan fremme dette synet både muntlig og skriftlig, og DER har du virkelig en norsk verdi, som du ikke finner i alle land i verden. Så lenge du ikke oppfordrer til vold eller lyver bevisst om andre mennesker, så er stort sett alle ytringer lovlige.

Det er litt skremmende at en person som hevder å ikke se noen typiske norske verdier, faktisk ikke innser selv at han/hun nettopp benytter seg av en viktig norsk verdi når han/hun benytter seg av sin rett å ytre seg helt fri og skriver i norske aviser at han/hun ikke vil være norsk.

Jeg vet opp til flere land der en slik ytring ville bli oppfattet som grovt fornærmende og ført til store problemer for vedkommende. Men i Norge aksepterer vi det, og til og med forsvarer slike ytringer.

Jeg må også trekke litt på smilebåndet når Wang-Naveen, på lik linje med stort sett alle MSM musikkanmeldere hyller Karpe og hvordan de har klart å gi et rom til innvandrere der de selv kan forme sin identitet. Da jeg leste det, kom jeg til å tenke på intervjuet med Magdi og Shirag hos Lindmo ganske nylig, der guttene hevdet at de veldig ofte ikke mente noe spesielt med tekstene sine. De ønsker å underholde og lage god musikk, og ofte bruker de ord i teksten utelukkende fordi de rimet og ikke noe annet. Det var ganske tydelig at guttene ville nedtone at musikken deres har noe spesifikt budskap, men at de lager tekster mer på grunnlag av hvilke ord som klinger godt sammen. Men det er klart: De henter ord og begreper som bygger på den tilværelsen de lever i.

Kan det være at det unisone hyllesten til den flerkulturelle musikken til Karpe bygger på at beundrerne dikter inn noe annet i tekstene som Karpe selv ikke har vært seg bevisst noen mening med?

Norge fremstår altså i alle undersøkelser som et av verdens aller beste land å leve i. Likevel er mange innvandrere og andre minoritetspersoner samt venstresiden overbevist om at Norge er et rasistisk, kaldt og hjerteløst samfunn som de ikke vil identifisere seg med og dessuten at alt blir verre og verre, selv om alle undersøkelser viser at alt blir bedre og bedre.

Og så skjønner de altså ikke at dersom de hadde levd i et annet land, ville stort sett alle parametere på samfunnskvaliteten kommet langt, langt dårligere ut. De fleste land har mindre velstand, mindre demokrati, dårlige utdanningssystem, dårligere helsevesen, mindre likestilling, mer rasisme og mer undertrykking. Og dette gjelder jo i aller høyeste grad de delene av verden der de fleste innvandrerne til Norge kommer fra. Hva skal til for at disse menneskene skal fatte dette?

Den enorme folkeforflytningen som har skjedd de siste tiårene fra underutviklede, diktatoriske land i Asia og Nord-Afrika til Europa, kan for øvrig ikke karakteriseres som noe annet enn et gigantisk eksperiment som ingen har ant konsekvensene av. I de første norske stortingsmeldingene om innvandringen i Norge, presenterte Ap-regjeringen en så naiv forestilling om hvordan innvandrere skulle behandles av storsamfunnet, at det i dag fremstår som nærmest uforståelig.

Norges oppgave skulle være å legge til rette for at alle innvandrere skulle bevare sin egen kultur 100 % og intet måtte få stå i veien dette. De skulle ikke en gang måtte lære norsk, og da det først ble foreslått at innvandrere måtte ha obligatorisk norskundervisning, ble det erklært som grov rasisme fra NOAS og SV. Innvandrere skulle få bygge sine egne samfunn i Norge, og storsamfunnet hadde ingen rett til å kreve noe av dem.

I dag ser vi svært mange negative følger av dette naive synet, og innvandrerghettoer er dannet i flere av de store byene, der norske verdier ikke står særlig sterkt, men der ulike innvandrergrupper helst forsøker å gjenskape sitt eget samfunn fra hjemlandet. Dette fenomenet er meget negativt for storsamfunnets fellesskapsfølelse, og da tenker jeg ikke på at det popper opp eksotiske restauranter, grønnsaksbutikker med matvarer fra hele verden eller klesbutikker med stoffer og klesdrakter fra sydligere strøk.

Jeg er ikke av dem som mener at man må elske mors kjøttkaker, fårrikål, ribbe og brunost for å kunne ha en norsk identitet. Det er hvilke verdier man praktiserer som betyr noe for den norske fellesidentiteten. Og dessverre er det ofte det som er mangelen når innvandrere danner ghettoer der de nesten bare lever sammen med sine egne. Å forvente at innvandrerbarn skal bli gode norske borgere, når de kun får møte de verdiene foreldrene har bragt med seg fra sitt eget land, er svært naivt.

Og dessverre viser det seg svært ofte at innvandrerbarn lever i en nærmest schizofren skvis mellom de verdiene foreldrene ønsker å oppdra dem i, og de verdiene de møter i skolen og ellers i det norske samfunnet. Og her mener jeg det er mange innvandrerforeldre som har forsømt sitt ansvar som foreldre. Når de går til et så dramatisk skritt å ta med sine barn til et fremmed land, der de ikke kjenner språket, ikke kjenner kulturen eller verdier og skikker, ikke tilhører samme religion, kort sagt setter sine barn inn i en fremmed verden der de er dømt til å føle seg utenfor, så påhviler det foreldrene et enormt ansvar for å hjelpe sine barn til rette.

Dessverre viser erfaringene at mange foreldre dessverre gjør det motsatte. Mange ressurssterke innvandrere som har klart seg godt i det norske samfunnet, forteller om hvordan foreldrene og klanen forsøker å tvinge barna inn i foreldrenes verdier og direkte motarbeider det norske samfunnets anstrengelser for å gjøre barna til gagns menneske i det norske samfunnet, slik at de kan delta i alle samfunnsaktiviteter på lik linje med etnisk norske.

Som lærer vet jeg at norsk skole gjør en enorm innsats for å lære alle barn opp i inkludering og toleranse, og det brukes enorme summer på å gi innvandrerbarn god norskopplæring tilpasset deres nivå. Også storsamfunnet står parat med all mulig hjelp og støtte for å hjelpe innvandrerfamiliene til rette i Norge, og jeg tror ikke det finnes noe annet land i verden som yter så mye både økonomisk på å alle andre måter for at våre innvandrere skal finne seg til rette.

Likevel blir altså mange innvandrere rasende når det uttrykkes at de bør gjøre en innsats for å utvikle en norsk identitet og mest mulig tilpasse seg det norske samfunnet. Samtidig som det

hevdes at Norge er et kaldt, rasistisk og ekskluderende samfunn. Jeg vil for min del påstå at de som har denne holdningen har utviklet en grov feiloppfatning av Norge, sammenlignet med andre land i verden. Og det er kanskje ikke så rart tatt i betraktning at deres foreldre har bragt dem inn i en verden som er totalt ulik deres egen og som det kan være svært vanskelig å forstå med en så annerledes bakgrunn.

Det er ikke til å unngå at innvandrere vil oppleve utenforskap og annerledeshet i et fremmed land. Og det i seg selv fører hos mange enten til en dyp usikkerhet eller til fiendtlighet mot det store fellesskapet. Jeg har sett det så ofte i skoleklasser, hvordan de som skiller seg ut, utvikler en sårhet og usikkerhet fordi de er annerledes. De får ofte en usikker identitet, føler seg svake og utenfor, og er alltid usikre på om de er akseptert av de andre. Noen blir tilbaketrukkne og forsiktige av denne opplevelsen og vil gjøre alt for å tilpasse seg, mens andre blir utagerende og voldsomme for å bevise sin verdi. Det siste gjelder ofte innvandrer gutter, som kan anse voldelige gjengmedlemmer som sine idoler.

Og når disse barna i tillegg til denne usikkerheten opplever at foreldrene ikke ønsker at de skal bli en del av kameratflokket, men heller ønsker å isolere dem og forhindre at de blir for norske, så sier det seg selv at mange innvandrerbarn får alvorlige problemer med å utvikle en sikker og trygg identitet. Det er helt naturlig at barn og unge vil bli som de andre barna, og de som burde være barnas viktigste støttespillere for å finne en trygg plass i fellesskapet, burde være deres foreldre. Her har dessverre mange innvandrerforeldre sviktet stort.

Hva er så min forståelse av den norskhetsdebatten som nå foregår mellom ulike innvandrere? For det første så vil jeg understreke at det at denne debatten i det hele tatt foregår i full offentlighet i Norge, er det beste beviset på hvor enormt mye gode norske verdier har gitt rom for innvandrere til trygt å kunne uttrykke seg helt fritt uten å være redd for represalier fra samfunnet. Det er vanskelig å forstå at de ikke selv innser at den norske romsligheten og toleransen for ulike meninger, faktisk er en svært verdifull norsk verdi.

Og det er nærmest uforståelig at de som benytter seg av denne verdien, faktisk påstår at de mener det ikke finnes noen typisk norske verdier.

Men det er nok en realitet at svært mange innvandrerbarn kjenner på en ubehagelig følelse av å være annerledes. Det er en svært typisk menneskelig reaksjon at innvandrer med annen hudfarge og helt annen kulturell bakgrunn vil slite med å utvikle en trygg identitet. Og det medfører ofte, som noen har fortalt i debatten, at noen litt overdrevent vil bli opptatt av hva som er norsk, for å tilpasse seg maksimalt, mens andre vil komme i sterk opposisjon, og være svært kritisk til alt norsk. Vi ser begge tendensene i den pågående norskhetsdebatten.

Det som er litt synd, er at debatten utløser så voldsomme emosjoner og skaper så steile fronter. Dette burde det være mulig å debattere i fred og ro med respekt for hverandres opplevelser.

Til slutt vil jeg si at jeg anser denne debatten som et uttrykk for at mange innvandrere er i ferd med å utvikle sin egen trygge identitet, som seg selv, og er det ikke det vi alle burde strebe etter? Hvorfor er det så viktig å erklære at jeg er det eller det, nå vil alle egentlig er en blanding av ulike identiteter på ulike områder? Trenger man på død og liv enten hate eller nesegrus beundre det norske samfunnet? Det vi alle trenger er å utvikle identiteten som oss selv.

Mine barn er tokulturelle og har opprinnelse i både Norge og Thailand. I forbindelse med denne artikkelen, spurte jeg dem om de føler seg som norske eller thai. «Vi er begge deler vi, pappa», var svaret. Det synes jeg var et svar som bekreftet at de har utviklet en trygg identitet.

Vi er et samfunn med våre feil og mangler som alle andre, men ingen kan ta fra oss at vi har en enorm vilje og et sterkt ønske om at våre innvandrere skal finne seg til rette hos oss. Jeg tør påstå at vi behandler dem som om de var våre svært velkomne gjester. Mange vil sikkert si at de får i overkant mye av oss, og at det kanskje kan ha ført til en viss bortskjemthet. Skjønner de hvor godt de egentlig har det her i Norge? Det virker kanskje å være en lovmessighet at jo bedre man har det, jo mer klager man.

Når VG leser statistikk som fanden leser bibelen.

VGs journalist, Kari Aarstad Aase, har (skum)lest [årets livslykkerapport](#) og påstår at Norge «stuper» på rangeringen over verdens land med størst livslykke. Hun har funnet ut at Norge i år ligger på 6. plass, mens i [2017](#) lå vi på 1. plass. Men hadde hun brukt litt lengre tid på å lese statistikken for de ulike årene, ville hun funnet ut at vi i [2020](#) lå på 8. plass. Vi er altså på veg oppover på rangeringen!

Og når utgangspunktet er som galest, blir også alle konklusjonene like gale. Nordmenns opplevelse av egen livslykke er altså bedre i 2023 enn den var i 2020 sammenlignet med andre land. Og når man studerer tabellene vil man se at ulikhetene mellom landene fra nr. 2 til nr. 10 på tabellen er minimale. Ja, så små, at man nærmest må kunne kalle det tilfeldigheter hvordan de rangeres seg imellom.

Det er kun ett land som skiller seg meget tydelig ut, og det er Finland. Og det kunne være verdt en virkelig grundig undersøkelse av hvorfor akkurat finnene utmerker seg så tydelig med bedre livslykke enn andre vestlige land. Det er nærliggende å tenke på Finlands svært restriktive innvandringspolitikk, men det er bare en første tanke.

Kari Aarstad Aase har sine helt egne teorier om hvorfor Norge stuper på livslykkestatistikken. (Hva vi altså ikke gjør). Og hennes første årsaksforklaring er den sterke økningen i økonomisk ulikhet i Norge. Er det virkelig så enkelt at folk får lavere opplevelse av livslykke dersom noen tjener mye mer enn dem?

Er det simpelthen så enkelt at ren og skjær misunnelse er årsaken til at folk blir ulykkelige? Det har jeg store vansker med å si meg enig i. Og problemet for Aase, er at den [omtalen av livslykkerapporten](#) som hun henviser til, overhodet ikke nevner ulikheter i inntekt som noe parameter for livslykke. De faktorene forskerne mener er avgjørende er «sosial støtte, inntekt, helse, frihet, raushet og fravær av korrupsjon». (min oversettelse).

At Aase bruker ulikheter i økonomi som forklaring på lav livslykke, må altså stå helt for hennes egen regning. Jeg mistenker at hun bruker denne rapporten for å fremme en av sine egne kjepphester, men problemet for henne, er altså at dette ikke brukes som noen årsaksforklaring av de som har laget undersøkelsen.

Det som derimot nevnes, er at det ser ut til å fremme livslykke, når et stort flertall av befolkningen scorer høyt, mens der det er stor ulikhet i opplevd livslykke, ser det ut til å påvirke den gjennomsnittlige lykkefølelsen negativt. Stor ulikhet i lykkefølelse er negativt. Men jeg kan ikke se noe om økonomisk ulikhet.

Det får nå være så. Men verre skal det bli når Aas går over til å omtale en annen viktig faktor for livslykke, nemlig sosial støtte. Og det er ikke småtterier hun har å si om nordmenns manglende evne til omsorg for hverandre, og hvordan det kan forklare at vi «stuper» på livslykkestatistikken. (Hvilket vi altså ikke gjør).

«Det er at vi bryr oss så lite om hverandre.»

«Men vi klarer altså ikke være særlig greie med hverandre.»

«Kommer vi til en trafikkulykke, filmer vi før vi hjelper.»

«Vi synes det er helt greit å gå forbi hjemløse i vinterkulden uten å sjekke om de lever eller spørre om vi skal kjøpe en kaffe til dem.»

«Vi er sjeleglade for å få håndvasket bilen både inni og utenpå for 400 kroner, og uten å skjenke en tanke til hvordan de som gjør jobben får betalt og har det.»

«Det faller oss visst ganske vanskelig å vise omsorg for hverandre.»

Jeg er ganske sjokkert over at dette liksom skal være en god beskrivelse av nordmenn generelt. Mener virkelig Kari Aarstad Aase at dette er den gjennomsnittlige nordmannen? En person som har store problemer med å bry seg om andre, som gir blaffen i om andre lider og har problemer med å vise omsorg?

Og dette påstår hun altså på grunnlag av en livslykkerangering, der Norge ikke, som hun påstår stuper, men er på vei opp fra 8. til 6. plass og der ulikhetene mellom de øverste landene er helt minimal.

Hadde hun en dårlig dag da hun skrev kronikken, eller har hun faktisk et så negativt syn på sine landsmenn?

Og er dette et syn på nordmenn som VG redaksjonelt står for? Mener også VG at vi er et iskaldt, hensynsløst og egoistisk folkeferd som bryr oss minimalt med hverandre?

Samfunnets selektive «oppgjør».

Når samfunnet opplever terror eller vold fra høyreekstreme, er mediene fulle av krav om at vi må ta et oppgjør med tankegodset bak terroren. Og, ja, de kravene kommer nærmest umiddelbart, gjerne før man vet noe som helst om terroristens motiver eller tilregnelighet.

Nå har Norge fått en terrorsak fra en mann som selv kaller seg muslim. I en YouTube-video der han erklærer seg som muslim, kommer han med ganske utilslørte trusler om et kommende oppgjør. Og for han er det åpenbart av stor viktighet at vi skal vite at han er muslim.

Om mediene hadde opptrådt slik som de pleier, skulle alle MSM aviser og andre mediekkanaler nå vært fulle av spekulasjoner om hva islamistisk ideologi og voldsforherligelse kan ha betydd for mannens radikaliserings. Hvor har han blitt inspirert til sine drapsplaner? Hva har islamistiske terrorister, og endog muslimer, hatt å si for hans utvikling til terrorist?

Slik opptrer mediene i alle saker som de oppfatter som høyreekstreme og/eller rasistiske. Man avventer ingenting – man spekulerer fritt fra dag en.

Vi husker vel alle Erik Schenken-saken, der en samlet norsk presse umiddelbart slo fast at det dreide seg om rasistiske grunner til at de to ambulansesjåførene ikke ville ta med en farget mann som de trodde var kraftig beruset, og som dessuten urinerte på ambulansen. Ikke en eneste motforestilling slapp til. Det var stygg rasisme fra hvite ambulansesjåførere, og ingen tanke om at de faktisk var sikre på at mannen var beruset slapp til.

Pressen var fulle av reportasjer om det rasistiske norske samfunnet i flere uker, og den skaddes kjæreste fikk fri mikrofon i alle medier til å fortelle om hvor fullt av hverdagsrasisme Norge er.

Men nå slipper ikke en eneste tanke om islamisme og de muslimske skrftenes påbud om hellig krig mot vantro til. Ingen nevner islams voldelige straffemetoder, med steining, halshogging og avkapping av hender og føtter.

Hvor ble det av MSMs mantra om at «ingen terror oppstår i et vakuum», og hvor blir det av deres moralske pekefinger selv mot moderate innvandringsmotstandere for å finne årsaken til høyreorientert og rasistisk vold og terror?

Forskjellen i hvordan mediene forholder seg til islamistisk og høyreekstrem terror er så påfallende, at det burde være ytterst pinlig for norske journalister. Men de er åpenbart så forblindede og ensporede i sin selvpålagte sensur av alt som smaker av kritikk av norske muslimer at de enten ikke innser det eller de bryr seg ikke om det.

Høyreekstreme voldsmenn og terrorister fordømmes som ren ondskap, og selv moderate innvandringsmotstandere utnevnes til medskyldige, mens islamistisk terror og vold skal forstås som utenforskap, fortvilelse og psykisk sykdom, og absolutt ingen stiller et eneste spørsmål om hvordan terroren og volden kunne oppstå. Den islamistiske terroristen er åpenbart aldri inspirert av noen. Ingen har inspirert ham og ingen har vært forbilde for ham, han er aldri ond, men har handlet i fortvilelse eller psykisk sykdom.

Det er jo ganske utrolig å tenke på for politisk edruelige mennesker at når venstresiden skal finne årsaken til høyreekstrem terror peker de til og med på det lovlige, parlamentariske partiet FrP for å finne inspirasjonen til Norges verste masse mord.

Spekulasjonene omkring Manshaus startet umiddelbart etter hans temmelig «mislykkede» terroranslag. På den tiden kom jeg i diskusjon med venstreradikale, og jeg kritiserte dem blant annet for å spekulere før vi i det hele tatt visste noe som helst om Manshaus' bakgrunn. Det fikk jeg sterk kritikk for, og man mente jeg synes synd på terroristen og ønsket å beskytte ham.

Det ovenstående skrev jeg en av de aller første dagene etter Kongsberg-terroren. Jeg syntes i grunnen at mediene fortjente ros for å være tilbakeholdende med de villeste spekulasjonene, og heller informerte saklig både om islam-tilknytningen til terroristen, hans mulige psykiske problemer og utenforskap. Hvorfor opptrer ikke mediene like tilbakeholdende overfor voldsutøvere fra ytterste høyre, undret jeg meg.

Men det varte kun få dager til både politiet og mediene startet en dekkoperasjon for å skjule og nedtone Bråthens islam-tilknytning. «Hypotesen» om at Bråthen har konvertert til islam er svekket, uttalte politiet etter få dager. Her skulle det åpenbart tildekkes at Bråthen selv erklærte seg som muslim i en trussel-lignende melding på YouTube. Man håpet åpenbart å legge dette sporet dødt før det i det hele tatt var etterforsket grundig.

Men er det ikke ganske utrolig at politiet uten videre kan erklære at mannens konvertering ikke er ekte? Og hva bygger de det på? Jo, at Bråthen ikke synes å ha frekventert moskeen særlig ofte og heller ikke har lest særlig mye i koranen.

Ja vel, kan man ikke være troende muslim uten å utføre disse tingene? Jeg anbefaler politiet å spørre ganske vanlige muslimer om dette spørsmålet. Og selv kan jeg fortelle at jeg har hatt mange voksne, muslimske elever som aldri setter sin fot i noen moske, de kan ofte ikke lese arabisk, men de er likevel troende muslimer. Og hvem vil dømme en kristens tro etter hvor ofte vedkommende går i kirken?

Det er helt meningsløst å vurdere hvor seriøs en trosoverbevisning er ut fra slike ytre kjennetegn. Og når politiet etter kun noen ytterst få avhør av siktede, sånn uten videre trekker i tvil om den siktede virkelig er muslim, selv om han selv påstår det, har det mest preg av en dekkoperasjon.

Har politiet og mediene fått kalde føtter etter kritikk fra diverse imamer (eventuelt fra høyere hold)?

Det er mange muligheter for en person i Norge til å bli inspirert til å konvertere til islam uten å gå i en moske. Og om det er den ekstreme utgaven av islam man tiltrekkes av, er det mer enn tilstrekkelig å følge med på nyhetene. Særlig for et menneske som fra før av har en dragnings i sitt sinn mot det voldelige, bør det være rikelig med inspirasjon å finne i medienes dekning av IS, Taliban og andre ekstreme muslimske regimer.

Det er ytterst lett å se koblingen mellom et voldelig sinn og dragningen mot ekstrem islam. I debatter i sosiale medier, ser jeg at mange påpeker at den voldelige og brutale legningen i dette tilfellet åpenbart har eksistert først hos Bråthen, og at det derfor er utenkelig at han har blitt inspirert av voldelige elementer i islam. Men foreløpig vet vel ingen av oss noe som helst om hva som kom først, og heller ikke i hvilken grad de to elementene gjensidig kan ha forsterket hverandre.

Om en person med en voldsom, indre aggresjon, finner gjenklang i voldelig og brutal islamisme, og konverterer til islam på grunnlag av dette, bør man åpenbart se i øynene, at vedkommende kan ha blitt inspirert av bestialske videoer som man lett kan finne på nettet.

Til og med i MSM har de vist masse-henrettelser av uskyldige ofre, der bødlene står klar til å kutte av hodene deres, helt frem til akkurat rett før kniven snitter gjennom strupen og blodet spruter. Og jeg antar at på internett kan man finne filmer som viser hele det makabre forløpet.

Har mediene noensinne tenkt over om disse bestialske filmene og bildene kan inspirere mennesker i det psykiske grenselandet med en voldsom aggresjon mot samfunnet?

Det finnes mange typer muslimer og det finnes mange utgaver av islam. Ingen norske medier vil tro at vanlige, fredelige, norske muslimer støtter slik brutal terror. Og ingen medier har noensinne beskyldt dette store flertallet av norske muslimer for å danne et ideologisk grunnlag for islamistisk terror. Og det har de selvfølgelig rett i.

Men det samme hensynet viser ingen medier til vanlige, fredelige, høyreorienterte innvandrings skeptikere. Vi får til stadighet høre at det er vi som danner det ideologiske grunnlaget for høyreekstrem terror. -Ingen blir terrorister i et vakuum, er en floskel som vi hører igjen og igjen. Og de stadige kravene om et «oppgjør» med ideologien bak høyreekstrem terror, fremstår kun som en fryktelig stygg måte å ramme politiske motstandere på verst tenkelig måte, ved å koble dem til massedrap.

Nå har vi fått et terroranslag med bestialske knivdrap, i henhold til politiets seneste opplysninger. Mens politiet skulle ta på seg verneutstyr, fikk terroristen fritt leide i mer enn 30 minutter til å knivdrepe mennesker som trodde de satt trygt hjemme i sine egne stuer. De som hørte dødsskrikene, forteller om en så hjerteskjærende dødsangst og grusom frykt at de aldri vil glemme dem.

Massemorderen hevder selv at han er muslim. Politiet og mediene er i full gang med å fornekte morderens eget utsagn. Spørsmålet er nå om vi noensinne vil få vite noe mer. Dersom konklusjonen hurtig blir «utilregnelig i gjerningsøyeblikket», får vi neppe kjennskap til noe som helst om hvorvidt gjerningsmannen har blitt inspirert av islamistisk terror og brutale muslimske regimer som praktiserer halshogging, steining til døde, avkapping av hende og føtter osv.

Til slutt: Intet av det jeg her skriver er rettet mot vanlige, fredelige, troende, norske muslimer! Jeg skriver utelukkende om den ekstreme utgaven av voldelig islam og islamisme, som dessverre også finnes i rikt monn i verden.

SV dømmer helt uten videre norske menn for vold mot sine utenlandske koner.

Vi vet det godt fra før. Venstresiden ser med avsky på norske menn som har kone fra utlandet, og anser alle sammen som potensielle misbrukere og voldelige menn.

I en ny sak, får vi bekreftet dette nok en gang. En kvinne av utenlandsk opprinnelse på Svalbard har anmeldt sin mann for vold mot seg selv og sine barn og krever å få bli i Norge fordi lovgivningen på fastlandet gir medhold i slike saker.

Men denne loven gjelder ikke på Svalbard, og på det grunnlaget er hennes søknad avslått. Det er det jo egentlig lett å bli opprørt over, for hvorfor skal ikke kvinner på Svalbard få den samme beskyttelsen som kvinner på fastlandet?

Men så enkel er ikke denne saken. Mannen som er anklaget og domfelt har anket avgjørelsen, og dommen er således ennå ikke rettskraftig.

Men dette fakta får ikke SVs justispolitiske talsmann, Andreas Sjalg Unneland til å ta noe som helst forbehold i sin uttalelse til [VG](#):

«– Dette er en hårreisende sak som høres ut som noe som har skjedd i 1923 og ikke i 2023, mener Andreas Sjalg Unneland, SVs justispolitiske talsperson.»

«– Her er det en grov sak som vil være relativt enkel å rydde opp i, og det forventer vi at nå skjer, sier Unneland.»

Av en justispolitisk talsmann burde vi kanskje forvente at han forholder seg til Norges lover, men det ser ikke ut til å gjelde for SV. Til tross for at dommen i denne saken er anket og ikke er rettskraftig, har SVs justispolitiske talsmann allerede forhåndsdømt nordmannen. Det er svært grovt.

En politiker bør forholde seg strengt til vår lovgivning og ikke dømme folk på sviktende grunnlag. Og punkt nummer en burde være at man tar et tydelig forbehold om at en dom virkelig er rettskraftig.

Det Andreas Sjalg Unneland i praksis gjør, er å forhåndsdømme denne nordmannen for vold, mens han altså ikke er endelig dømt.

Men dette burde ikke overraske noen. Venstresiden har gjennom mange år uttrykt avsky mot etniske nordmenn som finner kjærligheten i utlandet, og fordømt dem som menn som kjøper kvinner for å misbruke dem og så forkaste dem og sende dem hjem igjen.

Lovgivningen har konsekvent bygget på dette fordomsfulle synet om at nordmenn er misbrukere og overgripere. Jeg har dessverre ikke de nøyaktige tallene her, men for noen år siden innførte norske myndigheter en lov som skulle hindre voldelige nordmenn i å hente nye kvinner til Norge, og etter noen år, viste det seg at loven kun rammet et ensifret antall norske menn. Og en lignende lov som skulle hindre norske menn i stadig å hente nye kvinner, rammet også et ensifret antall menn.

Det synet norske myndigheter hadde på norske menn som forelsket seg i utenlandske kvinner, at de egentlig bare var misbrukere og forbrukere av kvinner, viste seg altså ikke å stemme med virkeligheten.

Myndighetene har også forsøkt å ramme norske menn som bor i utlandet med kone og barn i den tro at de er misbrukere. For få år siden fjernet man hustrutillegget og barnetillegget for norske menn som bor i Thailand.

Begrunnelsen skulle liksom være at disse mennene lever i lavkostland og ikke fortjener de samme ytelsene som nordmenn i Norge. Og så ser man helt bort fra at selv om levekostnadene kanskje fremstår som lave i Thailand, så har de som bor der ganske store utgifter til helse og skole. Thailand har ikke gratis helsevesen eller skolevesen slik som i Norge, og om man blir alvorlig syk, kan det føre til økonomisk katastrofe for familien, fordi man må betale alle utgiftene selv.

Og alle skoleutgifter, inkludert skolepenger, skolebøker, uniform og reise, må betales av foreldrene. Men dette brydde selvsagt ikke det feministiske, politiske Norge seg noe om.

Norske menn som har funnet kjærligheten i utlandet anses som overgripere som bør rammes av innskrenkede rettigheter.

Gjennom mange år som lærer innen norskopplæring av innvandrere, har jeg også fått svært god innsikt i utenlandske kvinners liv i Norge. Venstresiden anser alle innvandrere som sårbare, svake mennesker som må beskyttes for norske menn, men sannheten er at de fleste utenlandske kvinner svært hurtig får et stort antall «supportere» i form av kvinner fra samme land, og de får tidlig opplæring i hvordan de skal forholde seg dersom de ikke liker mannen sin.

Oppskriften dersom du vil omgå treårsregelen for å få selvstendig opphold, er å anmelde mannen din for vold og voldtekt, og politiet tror som regel på den «svake part», og støtter hennes søknad om opphold. Dette er ikke noe jeg dikter opp. Jeg kjenner fenomenet både fra familiemedlemmer og nære venner. Et nært familiemedlem var en stund gift med en thailandsk kvinne, og da hun ville forlate ham, anmeldte hun ham til politiet for voldtekt. Det var ren løgn. Men slik klarte hun å bli værende i Norge i mange år.

Men dette er det selvsagt ingen på venstresiden som tror på. I deres verden er utenlandske kvinner sårbare og uskyldige, mens norske menn er overgripere som utnytter utenlandske kvinner.

SVs justispolitiske talsmann avslører at han fullt og helt støtter dette synet. Han tar det for gitt, helt uten forbehold, at den norske mannen i den aktuelle saken er skyldig, selv om saken er anket og dommen ikke er rettskraftig.

Nå mener ikke jeg uten videre at mannen er uskyldig, men en politiker som respekterer norske lover, burde ta det forbeholdet at mannen KAN være uskyldig all den tid han ennå ikke er dømt i en rettskraftig dom. Jeg innser selvfølgelig også at det sikkert finnes norske menn som bør stoppes i å hente seg nye kvinner, men slik det norske lovverket er utformet i dag, er det satt en meget effektiv stopper for at uhederlige menn stadig får hente nye kvinner.

Og la meg også tillegge at det selvsagt finnes mange hederlige og gode, utenlandske kvinner i Norge. Min kone er en av dem. Vi har vært gift i 17 år nå og kjærligheten blomstrer som aldri før mellom både henne og meg og våre to nydelige jenter. Det finnes mange slike lykkelige historier.

Men på venstresiden hersker åpenbart fremdeles det synet at norske menn som har funnet kjærligheten utenlands er suspekte individer, som sikkert er skyldige i misbruk og vold. Fordommene florerer helt fritt på venstresiden, og norske menn er alltid syndebukken.

Er det et omfattende problem at «voldelige norske menn» «serieimporterer» utenlandske kvinner?

Vi har hørt om det før. Norske menn som hentet kvinner fra utlandet og [leverte dem på krisesentrene når de var ferdige med dem](#). En ansatt ved et krisesenter kalte det sågar industrilignende praksis i sin tid.

Nå har Høyre foreslått tiltak for å forhindre at dette kan skje, og saken blir omtalt i [NRKs nettavis](#). De vil innføre ett års karantenetid før disse mennene kan få gifte seg igjen.

Høyres talskvinne Mari Holm Lønseth «synes det er forkastelig at noen menn tenker at de bare kan sette fra seg kona på krisesenteret når de er ferdig med henne, før de setter seg på flyet for å hente hjem en ny kone».

«Det vi vil til livs er dem som kanskje systematisk og gjentatte ganger har utsatt en kjæreste for grov vold, sier hun.» (Sitater fra NRKs artikkel).

Jeg ble overrasket over at denne saken kommer opp igjen nå, for allerede i 2010 ble det innført nye regler for UDI nettopp for å forhindre at dette skal kunne skje, og det ble [omtalt i flere medier](#). UDI fikk da anledning til å undersøke vandelen til menn som søker om familiegjenforening med en utenlandsk kvinne, og dersom det avsløres at mannen tidligere har vært voldelig, avslås søknaden automatisk.

Det samme gjelder menn som forsøker seg på «serieimport» av kvinner. Når det sies i artikkelen i NRK at det bare er å dumpe den ene kvinnen på krisesenteret og så sette seg på flyet for å hente en ny, så er dette simpelthen ikke mulig med dagens regelverk. En nyskilt mann vil aldri i verden få visum til en ny kvinne straks etter skilsmissen.

Jeg har selv ganske mye erfaring med UDIs praksis i visumsaker, da jeg ofte har søkt om visum for min thailandske kones venner og familie, og jeg har også hjulpet flere par med deres visumsøknader. Og jeg kan si med sikkerhet: UDI er svært påholdne med å gi visum til thailandske statsborgere. Jeg har søkt om visum for min kones ugifte kusiner, og kan si med stor sikkerhet: En ugift kvinne har absolutt null sjanser til å få visum til Norge.

Ved den minste mistanke om misbruk av visumet, avslås søknaden. Min svigerinnes forlovede fikk f.eks. avslag på sin visumsøknad for å besøke oss sammen med sin forlovede, selv om de kunne dokumentere at forholdet hadde vart i flere år, at han hadde fast arbeid, og hans arbeidsgiver dokumenterte at han hadde søkt om permisjon med planer om å returnere etter tre uker. UDI oppga som grunn at de regnet det som overveiende sikkert at han ville la være å returnere til Thailand, og heller skjule seg i Norge for å jobbe.

Om en thailandsk person skal få visum for å reise til sin ektefelle i Norge, må de kunne dokumentere at det er et langvarig og stabilt forhold gjennom å legge ved grundig dokumentasjon, som f.eks. fotografier fra samværet.

Alle sider i passet må kopieres og legges ved, og har man funnet en kvinne eller en mann kun etter ett eneste besøk, har man ingen sjanser for at de gis visum. Ekteskapet skal ha hatt en viss varighet og man skal ha truffet hverandre jevnlig over lang tid. Først da kan man ha håp om visum for ektefellen.

Det er ganske merkelig at dette ikke oppgis i NRKs artikkel, og for å være helt ærlig virker det som om verken NRKs journalister, Høyres talskvinne eller enhetslederen ved Krisesenteret i Telemark vet noe som helst om hvilke tiltak som allerede er iverksatt for å forhindre at voldelige menn kan serieimportere utenlandske kvinner. Det nevnes i hvert fall ingenting om UDIs praksis i disse sakene.

Den svært strenge praksisen hos UDI ble altså innført i 2010, og allerede samme året ble de første mennene nektet familiegjengenforening, men det ble tidlige klart at omfanget av dette ikke er særlig stort. I 2010 ble [kun syv menn nektet å hente en utenlandsk](#) kvinne pga de nye reglene.

Når dette temaet med de voldelige norske mennene som leverer fra seg kvinner på krisesentre når de er ferdig med dem igjen dukker opp, skulle man kanskje tro at problemet er relativt omfattende og at det er økende. Men fortelles det noe om omfanget i NRKS artikkel?

«Ved Krisesenteret i Telemark tar de imot kvinner som dette flere ganger i året, forteller enhetsleder Pia Waldenstrøm Haug.»

Det er det eneste artikkelen forteller om omfanget. At de opplever det «flere ganger i året». Det er jo et meget diffust anslag, men det høres ikke ut som om det skjer særlig ofte. Alt tyder på at antallet kan telles på en hånd. Og hva mener enhetslederen egentlig med «de kvinnene»? Kvinner som leveres av voldelige menn som henter en ny ektefelle med en gang etterpå og så leverer henne også, og så igjen.....

For å få førstehåndsupplysninger om antallet slike saker ved det krisesenteret som det refereres til i artikkelen, sendte jeg et antall likelydende spørsmål til begge NRKs journalister, Høyres talskvinne og enhetslederen ved krisesenteret. Jeg spurte blant annet om de var kjent med UDIs praksis og spurte om de kunne fortelle meg hvor mange slike saker som skjedde hvert år.

Jeg fikk e-post tilbake fra både Høyres Mari Holm Lønseth og journalist Solfrid Leirgul Øverbø, mens enhetsleder Pia Waldenstrøm Haug ikke har svart enda.

Men jeg fikk omtrent ingen svar på mine helt konkrete spørsmål om omfanget, om de var kjent med UDIs strenge praksis, eller om de kunne si med sikkerhet at disse kvinnene virkelig var utsatt for misbruk eller om det kun dreide seg om «regulære skilsmisses». Jeg antar at selv menn som har vært gift med en utenlandsk kvinne må ha lov å skille seg før tre år har gått, dersom ekteskapet viser seg å være mislykket.

Det har ikke automatisk blitt begått en urett mot kvinnen selv om ekteskapet ender med skilsmisse før tre år har gått. Skal tro om det finnes noen statistikk over utenlandske kvinner som skiller seg fra sin norske mann straks tre år har gått og hun har sikret seg opphold i Norge. Jeg mistenker at det finnes slike tilfeller også, men vet ikke noe om antallet.

Men tilbake til svarene fra Holm Lønseth og Leirgul Øverbø. De vet åpenbart ingenting om omfanget av de sakene de omtaler. Leirgul Øverseth var den eneste som ville svare konkret på spørsmålet og hennes svar var at «Krisesentrene har ikke noe loggsystem for dette, men de forteller om sin opplevelse av problemet.» (Sitat fra hennes e-post til meg).

Verken NRKs journalister eller Høyre vet altså noe som helst om omfanget, om det er et økende problem, eller om UDIs strenge praksis har fått tallene til å gå ned.

Det er selvsagt helt uakseptabelt dersom det hadde vært riktig at voldelige menn helt fritt kan hente den ene kvinnen etter den andre for så å «dumpe» dem når de var ferdig med dem. Og

særlig om dette foregår i stor skala. Men sannheten er altså at ingen kan svare på hvor ofte det forekommer, og formuleringen i artikkelen antyder at omfanget er svært lite.

Hvorfor lanserer så Høyre denne saken nå? Jeg må innrømme at jeg mistenker at Høyre ønsker å fremstå som et handlekraftig parti som vil beskytte utenlandske kvinner fra voldelige norske menn. Men som jeg har dokumentert, er det simpelthen ikke mulig for en voldelig norsk mann å «serieimportere» kvinner.

Det er ganske utrolig at Høyre ikke er klar over dette. Dette ble altså omtalt i norske medier for flere år siden, og det ble presentert dokumentasjon på at norske menn med en tvilsom fortid ikke fikk lov til å hente en ny ektefelle fra utlandet.

I denne forbindelsen synes jeg det må være lov å reflektere over hvorfor det er så fristende å benytte seg av det stereotype bildet av «voldelige, norske menn som misbruker utenlandske kvinner» for å skaffe seg velgere. I disse Pride-tider er alle opptatt av å støtte tanken om at alle må få elske hvem de vil, og ingen ønsker å bli beskyldt for å diskriminere minoritetsgrupper. Men ikke riktig alle, kanskje?

Det er vel bare en gruppe mennesker som det er lov å si akkurat hva man vil om og det er «hvite, middelaldrende menn». Og jeg lurar på om Høyre har reflektert over om deres utspill er med på å skape et inntrykk av at norske menns vold mot utenlandske kvinner er et omfattende og utbredt problem?

Det er det nemlig ikke. De mennene som har blitt nektet å hente en ny kvinne pga av tidligere voldsbruk, utgjør mindre enn ti menn i året. Det synes jeg Høyre burde gjøre oppmerksom på i sitt utspill. Og at de nå vil opprette karantene før disse mennene kan gifte seg igjen, er som å slå inn åpne dører. At ekteskap mellom nordmenn og utenlandske kvinner bygger på forelskelse og kjærlighet og at våre samliv ofte er meget vellykkede, synes nærmest uinteressant for norske medier.

Det tallet Høyre opererer med, som forteller at 370 kvinner havnet på krisesenteret etter kort tid i 2016, er utdatert, og omfatter alle typer kvinner, og alle typer ekteskap. Og de nyeste tallene forteller at det er et stort flertall av utenlandske kvinner som er gift med utenlandske menn som utsettes for vold og som oppsøker krisesentrene.

[Amnesty oppgir på sin nettside](#) at 68% av de utenlandske kvinnene på krisesentrene har blitt utsatt for vold fra utenlandske menn, mens kun 32% fra norske menn, og da oppgis det ikke om dette er nordmenn med utenlandsk bakgrunn eller etnisk norske. Gruppen «norske menn» kan altså også innehold menn med norsk pass, men med utenlandsk opprinnelse. Tallene forteller ikke noe om dette.

Det burde dessuten være en kjent sak for Høyre, at også utenlandske kvinner forsøker å utnytte norske menn for å få opphold i Norge. Flere norske menn har stått frem i mediene og fortalt om [falske anmeldelser om vold og voldtekt](#) fra kvinner de har hatt et forhold til, og UDI forteller også at de er kjent med slike saker. [Flere medier](#) har etterlyst en grundigere vurdering av krisesentrenes praksis med å alltid tro på kvinnen, uansett.

For det er det krisesentrene forteller. De tror alltid 100% på kvinnen. En kvinne kan altså dikte opp fritt usanne historier om «voldelige, norske menn», og blir alltid trodd. Det er i seg

selv ganske oppsiktsvekkende. Enhver rapport til politiet fra krisesenteret representerer altså kvinnens forklaring uansett hvor troverdig eller lite troverdig den fremstår.

Selv om det ikke dreier seg om mange, så burde kanskje Høyre foreslå karantenetid for disse kvinnene også? Men jeg antar at Høyre ikke er så opptatt av at menn misbrukes, det er jo «bare menn»?

Og fordommene om det store antallet voldelige menn som «serieimporterer» utenlandske kvinner vil tydeligvis Høyre utnytte til å vise handlekraft for å forhindre at «norske overgripere» skal få lov til å hente stadig nye kvinner og så lever dem på krisesenteret når de er «ferdig» med dem, selv om altså norsk lovgivning har gjort dette umulig for mange år siden.

Har det slått Høyre at den økende reisingen fra Norge til andre land medfører at det blir stadig vanligere at norske menn og kvinner finner kjærligheten med mennesker fra andre deler av verden. Eller er det suspekt i seg selv at en norsk mann ønsker å gifte seg og leve sammen med et menneske fra et annet land?

Dessuten bør det sies at innvandrede kvinner blir grundig opplyst om sine rettigheter på de obligatoriske kursene for innvandrere og alle får vite alt om sine rettigheter og hva de kan gjøre om de mishandles eller opplever annen dårlig behandling. Det er simpelthen ikke mulig å komme til Norge som innvandrerkvinne uten å bli grundig orientert om sine rettigheter.

Det er også en myte at det er så skammelig for en kvinne å bli skilt og returnere til hjemlandet. I Thailand f.eks, som jeg kjenner best, er det minst like akseptert å bli skilt, som det er i Norge.

Jeg må også få lov til å protestere mot dem som mener at når en norsk mann vil skille seg fra sin utenlandske kvinne før tre år har gått, så er det et bevis på misbruk og «bruk og kast». Hvor mange helnorske ekteskap er det som ender før tre år har gått? Svært mange. Men ingen vil mistenke hverken mannen eller kvinner for misbruk av den grunn. Skal liksom ikke ekteskap mellom en norsk og en utlending kunne havarerer før tre år har gått uten at man mistenker mannen for å være en misbruker av utenlandske kvinner?

Det er jo også totalt feil når det påstås at disse kvinnene blir stående på bar bakke uten noen ting. Sannheten er at dersom det er sant at de har blitt mishandlet, får de opphold i Norge, de får gjerne leilighet og livsopphold fra NAV og videre kan de få enslig mor stønad om de har barn og de kan få stønad til utdanning. Sannheten er at Norge tar utrolig godt vare på disse kvinnene.

Jeg synes det er trist at Høyre henter frem denne myten om alle de voldelige og kyniske norske mennene som misbruker utenlandske kvinner enda en gang. Da utlendingsdirektoratet begynte å undersøke norske mennsandel i 2010 før de ga deres utenlandske kvinner visum viste det seg at seg at disse voldelige mennene utgjorde mindre enn 10 personer. Ingenting tyder på at dette er et veldig stort problem.

Og så er det svært nedslående at Høyre benytter seg av en svært stigmatiserende og ufin retorikk i sin omtale av norske menn som gifter seg med en utenlandsk kvinne. Sexisme er et ord som ligger snublende nær.

Kanskje Høyre skal undersøke saken litt grundigere og tenke seg om en gang til?

Til kunstnerorganisasjonene: Hvorfor ikke si nei til all statlig sponning og subsidiering?

«12 kunstnerorganisasjoner har nå signert et opprop der de krever at regjeringen trekker utlysningen (av nye oljefelt) umiddelbart», skriver [NRKs nettavis](#). Organisasjonene representerer over 14500 kunstnere.

Og ikke nok med protestene og oppropene, nå vil flere og flere kunstnere si nei takk til all sponning fra olje- og gasssektoren. Og en gruppe kunstnere har dannet foreningen «Stopp oljesponning av norsk kulturliv».

Nå vet jeg ikke hvor mye penger denne sponsingen utgjør, men jeg antar at det neppe vil ramme kunstnerne særlig hardt å si nei til direkte sponning fra oljenæringen.

Så jeg tillater meg å lansere et nytt og mye mer radikalt forslag, som står helt i stil med kunstnernes store ord om «en død planet», og «superaggressiv oljepolitikk»!

Mitt forslag er at norske kunstnere sier nei takk til alle kunstnerstipender og all kulturstøtte som er gitt av staten Norge. De vet kanskje at Norges store økonomiske velstand er skapt stort sett av oljeindustrien? Vi har bygget opp en enorm oljeformue og får gigantiske inntekter gjennom skatteinntekter fra oljeindustrien, og Norge hadde vært et helt annet land uten disse inntektene.

Kunst og kultur er en sektor som nyter godt av Norges gode økonomi, og hvis de nå krever at vi skal spenne bena under vår aller største inntektskilde, burde de være de aller første til å si nei til all støtte fra staten, slik at vi heller kan bruke de pengene til å hjelpe fattige og trengende mennesker som lider stor økonomisk nød i disse tider da utgiftene for vanlige familier har skutt i været.

Hva med at kunstnere tar seg en vanlig jobb og tjener til sitt livsopphold ved eget arbeid slik alle andre i Norge må gjøre?

Jeg må nesten spørre: Hva slags kompetanse har norske kunstnere som gjør at de kan påstå at de ville klare seg helt uten oljeinntekter? Og hvordan i all verden kan de påstå at Norges nye innbringende eksport skal være kunst og kultur?

Kan de presentere tall som viser at eksport av kunst og kultur fra Norge genererer inntekter til vår felleskasse i en størrelsesorden som kan erstatte oljeinntektene? Jeg har aldri sett slike tall presentert i media før. Er ikke faktum at kultursektoren er en ren utgiftspost for det norske samfunnet? Korriger meg dersom jeg tar feil.

Norske kunstnere har gjort seg bemerket på svært negative måter de siste årene, i form av aggressiv woke, rasismeerklæringer, boikott og påstander om at ikoniske norske malerier egentlig representerer norsk imperialism og bør fjernes. Kunstnere som ikke bøyer seg for den store mobben av kunstnere blir kansellert og boikottet.

For en menigmann fremstår kunstnerorganisasjonene som svært ensrettet og intolerante og helt ute av stand til å akseptere avvikende meninger. Og når de nå i tillegg mener seg kompetente til å styre norsk oljepolitikk, er det så man spør seg selv om hvor livsfjerne disse kunstnerne egentlig er. Er de økonomer? Er de forskere på klima? Er de spesialister på hva Norges utslipp betyr i global sammenheng?

Sannheten om Norges utslipp av såkalte klimagasser er det den betyr omtrent null og niks i internasjonal sammenheng. Selv om Norge ble avfolket og vi ikke slapp ut et eneste gram klimagass, ville det overhodet ikke innvirke på den globale oppvarmingen.

Å påstå at åpningen av nye felt for utvinning i Norge fører til en død planet, er helt latterlig, og det avslører at disse kunstnerne lever i sin helt egne verden der de ikke fatter særlig mye av virkeligheten.

Norsk kunstverden hadde sett seg tjent med å innse at de på ingen måte har kompetanse som økonomer eller klimavitere, og dersom de virkelig skal gjøre noe som monner, burde de si fra seg all sponing og stipender fra den norske stat, som har tjent seg rik på oljepenger.

Atle Antonsens bøllete oppførsel i fylla – medienes kjærkomne anledning til å skrive i ukesvis om det rasistiske Norge.

Vi som følger med i mediene i Norge, vet godt at den utbredte oppfatningen av Norge hos de fleste norske journalister, er at vi er et rasistisk samfunn der innvandrere er en sårbar gruppe som lider og har det vondt. Og nå har mediene fått et bevis på hvor kort vi egentlig har kommet og hvor utbredt rasismen egentlig er blant nordmenn: En kjent og kjær komiker er politianmeldt for rasisme mot en ung somalisk, mye medieomtalt og høyprofilert kvinne.

Den «grove» rasismen mot Jirde Ali, som det altså kalles at Antonsen ytret at hun var for mørkhudet til å være på en norsk bar, melkes nå for alt den er verdt i samtlige medier. Til og med de såkalte «alternative» mediene ser denne ene setningen som et bevis på hvor kort samfunnet har kommet i forhold til rasisme.

[«Vi har virkelig ikke kommet så fryktelig langt»](#) kan vi lese. Javel – at EN komiker som er kjent for å være ganske provoserende og grov i sine uttalelser sjikanerer en utenlandsk kvinne, er altså et bevis på hvor kort hele samfunnet har kommet? Hvor har det blitt av evnen til bare ørliten grunn saklighet og nyanser i sine ytringer?

I de andre mediene reageres det selvsagt som forventet. Fordømmelsen av Atle Antonsen er unison og helt uten nyanser, og alt som bare kunne tale det aller minste i favør av Antonsen, avfeies helt absolutt. Det finnes ikke NOE som kan forklare Antonsens oppførsel. I slike

rasismesaker som dette gjelder absolutt ingen av de vanlige norske verdiene om at ingen skal dømmes før alt har kommet frem og den tiltalte har fått anledning til å forsvare seg.

Ingen har noe ønske om å se saken fra noen annen synsvinkel enn at Antonsen har gjort seg skyldig i GROV rasisme. Vel, om dette er grov rasisme, hva vil man kalle det når innvandrerjenger raner unge, hvite

Journalistene har åpenbart et så inderlig sterkt ønske om å fordømme Atle Antonsen, at alle andre verdier må vike. Det finnes absolutt ingenting som kan tale til hans fordel, han er en ondsinnet bølge som hele samfunnet nå kan trække på i fellesskap. For min del, synes jeg det som nå åpenbarer seg, representeres det aller verste vi kjenner fra en norsk presse, som jager i flokk og ikke kjenner noen grenser for sin ondsinnede behandling av enkeltmennesker.

Vi kjenner det så godt igjen fra tidligere saker, der pressen har opptrådt på den samme måten – fra Tønne-saken, der en uskyldig mann ble drevet til selvmord til flere uker med ukritisk rasismesjikkane mot ambulansesjåføren Erik Skjenken, som endte opp med en alvorlig psykisk lidelse etter den offentlige forfølgelsen i norske aviser i ukesvis.

Og nå er mobben godt i gang igjen, og selvsagt hevdes det nå at denne grove rasismesaken har åpnet for at hele samfunnet nå tar lærdom av dette, og at vi nå må ha en «offentlig samtale» om dette. Og alle vet hva det betyr. Det betyr at samtlige norske aviser nå skal skrive helt ukritisk i flere uker om hvor gjennomsyret Norge er av hverdagsrasisme og om hvor forferdelig og utilgivelig Atle Antonsens oppførsel er. I [VG skriver de](#):

«Ali har gjennom sitt mot åpnet for en viktig samtale.

Hun har gitt oss muligheten til å tilegne oss viktig innsikt i et mangfoldig Norge. Hvor stadig flere nordmenn er mørkhudet, og hvor mange har opplevd fordommer, diskriminering og rasisme.»

Så nå skal vi få dette enda en gang: Flere uker med ensidige påstander om hvor rasistiske nordmenn er og om hvor grusom Atle Antonsen er. Pressen fornekte seg ikke. Nå er de på jakt igjen. Jakt etter personer å fordømme og trække ned. Er det noen som innbiller seg at noen motstemmer vil bli tillatt å ytre seg? Nei, vi har allerede fått vite at alle som har forsøkt å uttrykke et annet syn enn den offisielt godkjente oppfatninger, er [rasister og hatefulle mennesker](#).

Akkurat på samme måte som da de drev Tore Tønne til selvmord. Har ikke pressen lært noe som helst av tidligere tragedier som de har forårsaket?

Dette er ikke noe annet enn norsk mobbekultur på sitt verste. La gå at Atle Antonsen oppførte seg bølle, og ufordragelig, men skal man ikke gi seg nå før mannen er fullstendig knekt og ødelagt?

Akkurat mens jeg skriver dette, får jeg inn et varsel på mobilen om at saken mot Atle Antonsen er [henlagt av politiet](#). Og nå må vi vel regne med at helvete er løs blant journalistene, antirasistene og kultur-Norge.

Som et apropos til henleggelsen kan det for øvrig være verdt å merke seg en annen sak fra VG i dag. En tidligere fotballspiller har blitt ilagt et forelegg på 12000,- kr for påstått vold mot en kvinne.

Slik beskrives volden i [VG](#):

«Ifølge forelegget skal den tidligere fotballspilleren ha dyttet fornærmede inn i en vegg og tatt kvelertak på henne. Han skal også ha tatt tak i nakken hennes og dratt i henne.»

Og så kan man spørre: Hvor grov var egentlig Atle Antonsen oppførsel i forhold til det som beskrives her? Og de som ønsker at Atle Antonsen skal straffes – hva burde straffen bli?

Fengsel?

Tjener det Sumaya Jirde Ali å stadig bli fremstilt i mediene som rasistoffer?

Rasismeanmeldelsen fra Sumaya Jirde Ali mot Atle Antonsen er foreløpig henlagt, men det er varslet at avgjørelsen vil bli anket. Kanskje det kan være et passende tidspunkt for norsk presse til å tenke gjennom om de virkelig gjør Jirde Ali en tjeneste med de til dels voldsomme og ensidige oppslagene, der de nesten utnevner henne til et slags «nasjonalt rasistoffer», som beviser hvor utbredt rasismen er i Norge?

Eller kan det faktisk være at denne meget omfattende omtalen av Jirde Ali heller virker stigmatiserende på henne, og nærmest tvinger henne inn i en offerrolle, som kan komme til å bli heftende ved henne i all fremtid?

Jeg mener, mediene kan neppe ha unngått å legge merke til at deres gjentatte oppslag om rasismen mot Jirde Ali, faktisk blir en ganske betydelig belastning på henne? Først slås det stort opp at Atle Antonsen har brukt «grov rasisme» mot Jirde Ali og har blitt politianmeldt av henne. Og når det så viser seg at saken fører til grov hets mot Jirde Ali både direkte i hennes innboks og i sosiale medier, så slås det også stort opp i mediene.

Og hva vil skje dersom saken ankes og enten blir avvist eller ender med tiltale, og dette igjen fører til stygge angrep mot Jirde Ali, skal dette også bli stort oppslåtte mediesaker? Skal det ikke bli noen ende på hvor mye det skal slås opp i mediene om sjikane, hets og rasisme mot Jirde Ali? Og har norske journalister overhodet reflektert over hva dette voldsomme kjøret gjør mot en ung, norsk-somalisk kvinne?

Er mediene virkelig så sikre på at de tjener Jirde Alis sak? Tenker de over om hva det gjør med henne som person å bli selve symbolet på det gjennomrasistiske norske samfunnet?

Sumaya Jirde Ali ble veldig tidlig hele den norske medie verdenen og kulturelitens yndling. Hun ble utnevnt til årets bodøvrering og fikk flere andre utmerkelser nærmest uten å ha utrettet særlig mye. Men hun var en svært kritisk innvandrerstemme mot det norske samfunnet, og er det noe mediene og kultureliten elsker, er det kritikk mot det påståtte rasistiske norske samfunnet.

Og her hadde de en skikkelig friskus, en ung norsk-somalier, som overhodet ikke la fingrene imellom i sin kritikk av samfunnet, politiet og ikke minst hvite, middelaldrende menn. Slikt elsker selvsagt mediene.

Men hvordan reagerte den norske opinionen på denne måten å skyve en ung hijabkledd, mørkhudet kvinne frem i mediene og utrope henne til et ideal og et forbilde? Jo, selvsagt ble hun tiljublet av venstresiden, av Antirasistisk Senter, kultur-Norge og MSM!

Men hva med den «tause majoriteten» av nordmenn? De som ikke slipper til i media, men må nøye seg med å mene noe seg imellom eller på sosiale medier? De av oss som følger med i sosiale medier på grasrota merket oss ganske tidlig at Sumaya Jirde Ali, eller retttere sagt medienes hyllest av henne, tirret på seg mange sinte nordmenn.

Det står ikke til å nekte for at når en ung somalisk innvandrerkvinnestår på en offentlig scene etter å ha mottatt en hedersbevisning og roper taktfast sammen med publikum «fuck Sylvi Listhaug», «fuck Sylvi Listhaug», så vekker det en viss antipati hos en god del nordmenn.

Det er ingen menneskerett å ha publikums sympati. Folk flest velger helt suverent selv hvem i offentligheten de føler sympati for og hvem de føler antipati for. Slik er nå en gang verden. Og det står nok dessverre ikke til å nekte for at Sumaya Jirde Ali har pådratt seg ganske mye antipati og irritasjon fra deler av det norske folk.

Og hun fulgte etter hvert opp oppfordringen «fuck Listhaug» med «fuck politiet», «fuck diplomatisk samtale» og andre temmelig kontroversielle uttalelser. Overrasker det noen at en god del nordmenn reagerer negativt på dette? Da kjenner de allmenheten dårlig, tør jeg påstå.

Man kan jo spørre om hvordan f.eks. den pakistanske befolkningen hadde reagert dersom en norsk kvinne innvandret til landet deres, og brukte sin stemme til å fortelle hvor rasistisk det pakistanske samfunnet er, hvor mye hun hatet pakistanske brune menn og hvor rasistisk det pakistanske politiet er mot hvite innvandrere? Kan vi kanskje anta at hun hadde blitt omgående arrestert eller utvist? Tror neppe hun hadde blitt hyllet og tildelt priser....

Men her i Norge så hylles slik opptreden, av en merkelig grunn. Og de som hyller Jirde Ali og stadig trekker henne frem i offentligheten, de skjønner åpenbart ikke denne dynamikken, eller hvorfor mange reagerer annerledes enn dem selv, selv om det burde være helt legitimt å reagere negativt på at en innvandrer som har fått alt av Norge, svarer med å sverte og sjikanere stort sett alt norsk.

Jirde Ali ble møtt med en del helt saklig kritikk da hun først ble trukket frem i offentligheten, men dessverre også en del ren sjikane og ondskapsfullheter. Men mediene valgte å overse helt den saklige delen av kritikken, og erklærte all motstand mot Jirde Alis synspunkter som ondsinnet rasisme, uten at de forsto at de faktisk ufarliggjorde henne som en person og ga henne rollen som rasistoffer.

Mediene er simpelthen ikke i stand til å se at man kan risikere at en stor del av befolkningen reagerer med antipati mot svært negative ytringer mot deres samfunn, ikke fordi de hater innvandrere, men fordi de misliker sterkt det som blir sagt om det norske samfunnet i offentligheten.

Folk har som sagt rett til å føle sympati eller antipati, alt etter som hvordan kjendiser står frem i offentligheten. Man har ikke noe krav på å bli likt av alle. Og i tilfellet med Jirde Ali, vil jeg påstå at mediene bærer en stor del av ansvaret for at hun dessverre har mange mot seg. Og det mener jeg må være forklaringen på at mange heller sympatiserte med Atle Antonsen i stedet for henne, selv om Antonsen åpenbart hadde oppført seg som en drittsekk.

Jeg støtter selvfølgelig overhodet ikke rasisme, sjikane eller trakassering. Men saklig kritikk, må selvsagt være fullt lovlig.

Og nå som hele denne rasismesaken er blitt henlagt, har vi også fått kjennskap til en annen oppfatning av hva som skjedde den fatale kvelden i oktober. Og, jeg hadde nær sagt selvsagt, viser det seg at Jirde Alis egen fremstilling ikke forteller hele historien. Atle Antonsen kan kanskje skyldes seg selv, som ikke har villet uttale seg, men burde ikke også journalistene tatt noe mer forbehold, da de skråsikkert uttalte seg om at det åpenbart var snakk om grov rasisme og at det ikke fantes noen annen måte å oppfatte Antonsens oppførsel på.

Men påtalemyndigheten oppfatter det altså annerledes. Og i vurderingen får vi vite at Jirde Ali og hennes venninne på et tidspunkt overdøvet Antonsen, og tok kraftig til motmæle. Og da Antonsen forsøkte å forklare seg, så nektet de å høre på han. Og til slutt, da jentene ville gå, så rakte Antonsen ut hånda for å be dem bli, og da slo Jirde Ali vekk hånda hans.

Dette står det ingenting om i Jirde Alis beskrivelse av hendelsene. Og tilhørerne forklarte hvorfor de ikke grep inn - fordi de oppfattet Antonsens utsagn som et forsøk på humor. Grovkornet humor, ja vel, men det er også humor for noen.

Burde ikke mediene ha tatt forbehold om at saken hadde flere nyanser, som ikke kom frem i Jirde Alis beskrivelse? Til tross for at Antonsen ikke har villet forklare seg, synes jeg kanskje mange journalister kunne tatt litt mer forbehold om at de bare kjente en side av saken.

Flere medier har skrevet at denne saken nå må åpne for en større samfunnsdebatt om det rasistiske norske samfunnet. Vi vet alle hva det betyr: Det betyr at mediene vil lete etter rasismesaker som skal fylle spaltene i ukesvis, akkurat slik som etter saken mot ambulansesjåføren, Erik Skjenken. Da var også samtlige norske journalister skråsikre på at han hadde begått grov rasisme.

Mediene simpelthen elsker slike saker. Når de helt uhemmet kan dundre på med påstander om den grove, norske hverdagsrasismen. Ingen motforestillinger slipper til og alle er enige om hvor mye rasisme det finnes i Norge.

Og nå vil de visst bruke den 25 år unge norsk-somaliske innvandreren Sumaya Jirde Ali som hele Norges rasistoffer og den norske hverdagsrasismen skal stå på dagsordenen i ukesvis.

Eller – kan det hende at flere aviser tar til vettet, og innser at de faktisk skader henne med dette rasismeråkjøret? Nå har det jo overraskende nok vært ganske stille omkring saken et par dager. Stakkars Sumaya, sier nå jeg.

Høyprofilerte innvandrerkvinner – ofre for rasisme eller verbale overgrep mot etnisk norske?

Jeg satt og så gjennom dagens nyheter på internett i kveld, og oppdaget at en høyprofilert kvinne med innvandrerbakgrunn omtales i to ulike saker i mediene. I Nettavisen forteller barnebokforfatteren [Hilde Henriksen om hvordan hennes liv nærmest ble ødelagt](#) fordi hennes barnebok «Sitronlimonaden», som hun utga i 2010, ble anmeldt i 2019 av lege Mina Adampour, som klaget boka inn for Likestillings- og diskrimineringsombudet for rasistisk innhold.

I sosiale medier fikk anmeldelsen stor støtte og både leder av Litteraturhuset, Susanne Kaluza og litteraturkritiker Solveig Sandelson har erklært seg enig at boka er rasistisk. Javel?

Stor ble min overraskelse da jeg senere leste i Vårt Land, at den selsamme Mina Adampour er en av informantene i [Antirasistisk Senter sin rapport fra 2021, «Hatefulle ytringer og trusler mot samfunnsdebattanter med flerkulturell bakgrunn»](#).

Når jeg ser dette, må jeg innrømme at jeg blir temmelig sjokkert. På den ene siden fremstår Mina Adampour som et offer for etniske nordmenns hatefulle ytringer, mens på den andre siden har hun anmeldt en norsk forfatter og lærer for rasisme, med den følgen at hennes privatliv ble ødelagt, hun måtte si opp jobben sin som lærer for innvandrere, og hun ble grovt hetset som rasist i sosiale medier.

De som bare leser omtalen av Mina Adampour i Vårt Land, synes sikkert fryktelig synd på henne, og tenker at etnisk norske mennesker er noen grusomme rasister som kan hetse en lege med utenlands bakgrunn på denne måten.

Men når man leser om hvilket grunnlag Mina Adampour anmelder forfatter Hilde Henriksen på, begynner man virkelig å lure om Adampour overhodet vet hva rasisme er. Er det rasisme å skrive bøker som bygger på en virkelighet som man selv har erfart? Henriksen har undervist innvandrere i norsk i mange år, og har hentet erfaringer fra sin kontakt med innvandrerfamilier og bruker dem i boka si.

Jeg har selv undervist innvandrerelever, både voksne og barn i mange år, og har gjort mange av de samme erfaringene som Henriksen beskriver. Dessverre er det svært ofte slik at mange innvandrerkvinner er isolert fra det norske samfunnet, de oppholder seg ofte hjemme og lager mat og passer barna. Og følgen er ofte dessverre at de ikke lærer norsk og ikke kan delta i samfunnet ulike aktiviteter.

Men i Adampours verden, skal det ikke være lov å beskrive virkeligheten. Det er stigmatiserende og det er en måte å fremstille innvandrerkvinner på for å sette dem i et dårlig lys i forhold til norske kvinner, mener Adampour. Men at det bare er en beskrivelse av de reelle forholdene, synes ikke å falle henne inn.

Mener hun virkelig at det skal bli forbudt å fremstille rollefigurer som finnes i virkeligheten, dersom det ikke er ønskelig ut fra et likestillingssyn eller et ønskemål for hvordan innvandrerkvinner skal ha det?

Jeg tror alle som kjenner innvandrerfamilier kjenner meget godt til denne kvinneverden: Muslimske kvinner som nektes å integrere seg i samfunnet av sin mann, og som kun er

hjemme. Det kan vanskelig være et mål at vi skal fornekte dette. Kunstens rolle er jo nettopp å problematisere virkeligheten. Kan vi tenke oss hva Henrik Ibsen ville skrevet om dette, dersom han hadde levd i dag?

En idyllisk beskrivelse av de muslimske kvinnes frihet og rettigheter i sine ekteskap? Eller hadde et dukkehjem vært mer treffende?

Jeg har som sagt hatt svært nær kontakt med mange innvandrerfamilier gjennom mange år som lærer for innvandrere og jeg vet at slike kvinneliv eksisterer. Jeg vet også svært godt at mange jenter er utsatt for svært streng sosial kontroll og ikke får lov til å gå i fødselsdager, de får ikke lov til å trene, ikke bade i bassenger der det har badet gutter og de får absolutt ikke lov til å ha norske kjæresten.

Men er det rasisme å skrive bøker som beskriver livet til disse jentene? Ja, ifølge lege og samfunnsdebattant Mina Adampour. Når norske forfattere skriver bøker om innvandrerfamilier, skal de åpenbart skjule og pynte på virkeligheten, slik at alt fremstår som den rene idyllen. Å beskrive virkeligheten er rasistisk.

Det er svært farlig om slike synspunkter får lov til å vinne frem i norsk offentlighet. Skal det bli forbudt å fremstille virkeligheten fordi det kan oppleves som støtende for bestemte grupper, er vi virkelig ute på farlige veier.

Forfatterens rolle har i all moderne tid vært å avsløre hykleri, undertrykking og dobbeltmoral. Hva hadde Norges nasjonalforfatter Henrik Ibsen vært dersom han bare skulle skrive forskjønnende romaner om hvor idyllisk livet i det borgerlige ekteskapet var?

I dag hadde kanskje Ibsen blitt anmeldt for å krenke borgerskapets kvinner og menn, dersom de den gangen hadde vært like nærtagende, overfølsomme og lettkrenkede som mange innvandrere er i dag.

Aller mest opprørende synes jeg det er at mennesker som nyter godt av vår beskyttelse i velstandssamfunnet Norge, men opplever seg som ofre for ærlige skildringer av deres familiers liv i Norge, tillater seg å anmelde og drive kampanjer mot norske forfattere som ikke har gjort annet enn å beskrive virkeligheten slik de faktisk har blitt kjent med den.

Hva skal man si, egentlig? Jeg synes det er en sjokkerende utakknemlighet over alt det Norge har gitt dem.

Får man som minoritetsgruppe økt forståelse og sympati ved hjelp av overdreven klaging i mediene?

Er det klokt å påstå i mediene at samfunnet mener at ens liv er verdiløst og at alle er mot deg, når du samtidig får massiv positiv omtale og støtte i de samme mediene?

Jeg tør påstå at det er få andre som har fått så enormt mye positiv omtale, støtte og sympatierklæringer i mediene i løpet av de siste månedene som skeive, samer, transer og andre minoritetsgrupper. Jeg har vel ikke sett en eneste redaktørstyrt avis som har publisert noen stygg kritikk eller hets mot en eneste minoritetsgruppe i det norske samfunnet.

Sympatien og støtten fra medier og politikere må vel sies å være massiv, og minoritetsgruppene har sluppet til i mediene på en omfattende måte, som vi nesten aldri har sett før.

Men mye vil visst ha mer.

Er det flere enn meg som har reagert på at uttalelsene fra minoritetsgrupper nærmest har akselerert i negative påstander om deres såkalte verdiløse liv? Det er nesten så jeg spør meg selv: Er det en lovmessighet at dersom en minoritetsgruppe opplever å få støtte, så bare øker deres opplevelse av å være diskriminert, undertrykt og ansett som verdiløse mennesker?

Jeg tror vi kan fastslå med meget stor sikkerhet at Norge aldri før har vært et så godt samfunn å leve i for alle mulige slags minoriteter og mindretallsgrupper med ulike typer «avvikende» legninger, opprinnelse eller selvoppfatning.

Likevel har vi aldri noensinne før sett så enorme mengder svartmaling av deres liv i mediene. Skulle vi tro de siste ukenes ytringer i Norges største medier, måtte vi tro at det aldri før har vært så mye grov diskriminering og stygg undertrykking av minoriteter i Norge som i vår tid.

Men er det ikke faktisk slik at det er det motsatte som er tilfelle? Det har aldri før vært så stor grad av toleranse og aksept av alle typer minoritetsgrupper med en annen selvoppfatning, legning, opprinnelse, seksuell legning osv? De har aldri noensinne hatt det så godt, har aldri tidligere hatt større rom for å erklære og dyrke sin annerledeshet i offentligheten, og opplever absolutt ingen sensur eller forsøk på å begrense deres frihet til å ytre seg helt åpent.

Men likevel har aldri klagingen over deres elendighet noensinne vært større. Og det gjelder ikke bare hva de opplever i nåtiden, men også hva de har opplevd i fortiden:

«Så langt vi kan se tilbake i menneskenes historie, har vi vært der. Vi har blitt demonisert, drept, psykiatisert, patronisert, og syndiggjort, i sum: Alvorlig diskriminert.»

Dette skriver Espen Pirelli Benestad i [VG](#). Joda, det er sikkert riktig nok. Men dette tilhører fortiden, og vi kan jo spørre hvilke grupper i samfunnet som ikke ble utsatt for forfølgelse og brenning i fortiden?

Og så lurer jeg på: Hvor lenge synes mennesker med ulike seksuelle legninger det er tjenlig å utelukkende fremstille seg selv som ofre? De har jo egne tog som blir fjernsynsoverført i vår tid og det er absolutt fritt frem for å hylle sin legning og sine ulike seksuelle preferanser. Folk krabber på alle fire i toget deres i bånd som hunder som piskes av lærkledde damer, og til og med det å ønske å bli sparket i ballene blir hyllet som en legning vi må akseptere.

Man blir nesten fristet til å spørre: Når vil de føle at de har fått nok aksept i samfunnet? Når vil de føle seg akseptert og verdifulle? Ja, se det er det store spørsmålet. Hittil har det åpenbart ikke vært nok å få massiv støtte og positiv omtale i mediene. Den har tvert imot ført til at klagestormen har tiltatt til nye høyder.

Eller hva skal vi si om følgende uttalelser som er hentet fra de største norske avisene fra de seneste ukene?

«Jeg har opplevd at vårt liv og vår fremtid ikke har noen verdi for det store samfunnet, [svarer Jåma.](#)»

«Vi, brukerne, har rikelig grunn til å kjenne at våre liv [ikke betyr noe.](#)»

«At etterkrigstidens verste angrep på skeive ikke er tilstrekkelig til å bli tatt på alvor, er betenkelig, sier [Bjørke i Oslo Pride.](#)»

«[I mediene går det en debatt](#) som går så langt som å si at vi ikke finnes. Ulike grupper fra ulike miljøer har gått i en hellig (?) allianse som benytter alles selvfølgelige ytringsfrihet til ytringer egnet til å skape angst, depresjon, selvskading og det som verre er.

Det offentlige ordskiftet rammer hundrevis helt personlig. Hvem kan føle seg velkommen i en kultur der nettopp din opplevelse av deg selv gjøres til gjenstand for hensynsløs offentlig debatt?»

«[Dette er jo ikke et svar.](#) Det blir jo ikke tatt på alvor. Det er klønete, dumt og respektløst. Det viser ingen forståelse overfor den gruppen som ble rammet av dette.»

Det er ganske spesielt at representanter og støttespillere for grupper av mennesker som aldri før har fått så mye støtte og offentlig sympati som i våre dager mener at samfunnet mener deres liv er verdiløst og at deres liv ikke betyr noe og at vi ikke tar dem på alvor.

I min barndom ble det ansett som litt sutrete å ta seg selv veldig høytidelig og være svært lettkrenket. Man hadde en viss stolthet, og avslørte ikke uten videre sin sårbarhet. Om noen kom med spydigheter eller sarkasmer, forsøkte man heller å svare med samme mynt.

I vår tid, har dette endret seg til å bli en nærmest dyrking av å føle seg som et offer. Alle og enhver ser seg visst tjent med å fremstå i mediene som lidende ofre som alltid har blitt krenket, diskriminert og undertrykt.

Da jeg var yrkesaktiv lærer, forsøkte vi å trøste de barna som ikke tålte særlig mye. For det er et faktum at noen barn er sterke og robuste, mens andre blir veldig fort lei seg, selv for den minste ting. -Så, så, det var nok ikke så vondt ment, kunne vi si til dem, og så ønsket vi for dem at de skulle lære seg å tåle litt mer i den tidvis tøffe tilværelsen i en barneflokk.

Påstandene om rasisme, har vel aldri sittet løsere enn i vår tid, men samtidig vært så langt unna virkeligheten. Følgende takst ble for kort tid siden beskyldt for å være [skjult hverdagsrasisme](#):

«Servitrisa kommer inn på hvilke typer kvinnfolk
Jeg kunne tenkt meg og hatt
Jeg vil ha en kone som kan lage vårrull».

Teksten ble av en vietnamesisk kvinne tolket slik:

«Låten antyder et ønske eller fantasi om en asiatisk kvinne som tjener som står på kjøkkenet og er underdanig,»

De som påstår det er et ønske om å ha en underdanig asiatisk kvinne som skal stå på kjøkkenet når en mann ønsker seg en kvinne som er god til å lage vårruller, skjønner visst ikke selv, at de tolker sine egne vrangforestillinger inn i tekster som egentlig sier noe helt annet. Det er vanlig å lage vårruller selv av helt vanlige norske, frigjorte og selvstendige kvinner. Det finnes ikke rasisme i å ønske seg det.

I debatten om akkurat denne teksten, vil jeg slutte meg til den kloke uttalelsen fra en av motdebattantene som hevdet at hun [ikke så noen rasisme i teksten](#):

«Jeg hørte jeg gjennom låten og da lette jeg etter den direkte rasismen den ble påstått å inneholde. Jeg hørte ingen rasisme, og jeg synes det er uheldig for omdømmet til det antirasistiske asiatiske miljøet om dette blir løftet frem som noe rasistisk, sier hun til VG.»

Jeg vil oppfordre alle representanter for grupper som tradisjonelt har følt seg diskriminert om å merke seg denne uttalelsen. Man oppnår ikke særlig mye sympati ved å stadig fremstå som et stakkarslig offer som ingen bryr seg om. Det er absolutt grunn til å revurdere sin taktikk for å få sympati i offentligheten.

Og dessverre er det ikke en menneskerett å være godt likt av alle andre. Folk dømmer andre etter hvordan de opptrer i samfunnet og sympatiserer med dem de synes er sympatiske. Slik er verden. Og om du er godt likt av den ene halvparten av nordmenn, kan du være sikker på at den andre halvparten misliker deg sterkt.

Jeg har personlig opplevd mye antipati på grunn av mine meninger. En stund sto jeg på en liste over landsforrædere laget av en politiker fra Kolbotn. Ellers har jeg fått min rikelige andel av stygge betegnelser, som hensynsløs, nazist, fascist, brun, hjerterå, empatiløs osv, særlig da jeg debatterte på nymeninger.no og verdidebatt.no.

Men det man må lære seg, er å ha tro på sin egen verdi selv om andre mennesker synes du er et verdiløst, grusomt menneske.

Tjener virkelig lettkrenkede, nærtagende og humørløse reaksjoner innvandrernes sak?

Jeg har ofte undret meg over hvordan det kan ha seg at noen innvandrere forteller at de aldri har opplevd rasisme fra nordmenn, mens andre nærmest ser rasisme over alt og stadig vekk fremstår som grovt krenket.

Jo mer jeg har studert dette fenomenet, jo mer fremstår det for meg som om den aller mest avgjørende faktoren, er den enkelte innvandrers personlighet. Positive, tolerante og velvillige innvandrere, ser ut til å ha en tendens til å tolke nordmenns oppførsel på en positiv måte, mens nærtagende, selvhøytidelige og humørløse innvandrere, har en tendens til å oppfatte svært mye i verste mening.

En familie som ofte opptrer i mediene med rasismepåstander mot nordmenn, er den norsk-iranske familien Adampour. Nå har Lina Adampour deltatt i noen ytterst få episoder av

Farmen kjendis, før hun trakk seg fordi hun mener at en annen deltager har brukt ordet «pakkis» og det føler hun seg svært krenket over på vegne av alle mennesker med pakistansk bakgrunn.

Saken har fått [omfattende medieoppslag](#), og Adampour tviholder standhaftig på at storbonden Ørnulf Høyer i Farmen, har brukt ordet «pakkis», selv om han selv og et vitne til hendelsen benekter det. Ifølge Høyer, er dette et ord som ligger langt utenfor det han kan tenke seg å bruke, og ordet strider mot hans tolerante holdninger. Men Adampour nekter å godta hans forklaring, og ikke nok med at hun ikke lar seg rokke av at både Høyer og et vitne benekter at ordet ble brukt, har hun gått til det drastiske skritt å trekke seg fra sin deltagelse i Farmen kjendis etter bare to episoder.

I tillegg til at Adampour er skråsikker på å ha hørt ordet «pakkis» selv om ingen andre hørte det, skal storbonden Ørnulf Høyer også ha tullet med innvandrere ved middagsbordet. Tenk det! Tulle med innvandrere?

For en vanlig leser, vil jeg si at Adampours opptreden setter henne i et temmelig dårlig lys, og hun fremstår som både humørløs, nærtagende, stivbent og lettkrenket. Hun hevder at hun reagerer på vegne av alle innvandrere som blir krenket, men tjener det virkelig innvandreres sak, å bli representert av folk som reagerer på et så tvilsomt grunnlag, og ser ut til å blåse opp små konflikter og uoverensstemmelser til å bli store og grove rasismesaker?

Men det mest interessante i denne sammenhengen, er etter min mening hvordan en høyprofilert innvandrersom fronter rasismesaker i mediene, når hun selv opptrer i sosiale sammenhenger, som vi må si at samværet i Farmen er en form for, avslører en personlighet som er stivbent, påståelig og overdrevent nærtagende.

De av oss som følger med i media, kjenner familienavnet Adampour godt igjen fra påståtte rasisme-saker fra tidligere. Det var en av de andre søstrene, nemlig Mina, som anmeldte barnebokforfatter [Hilde Henriksen for å skrive rasistisk](#) fordi hun hadde skildret en innvandrerjentes negative reaksjoner på morens bruk av hijab. For de aller fleste er det helt uforståelig at det skal være rasistisk å fortelle om helt realistiske og relevante opplevelser blant innvandrerbarn.

De aller fleste forstår, at det er ganske åpenbart at en ung jente, som ønsker å bli akseptert i det norske samfunnet tidvis kan ha negative følelser dersom foreldrene skiller seg helt ut fra samfunnet og holder på sine tradisjonelle verdier. Det er selvsagt ikke noe uttrykk for rasisme, at en norsk forfatter tar andre generasjons innvandreres følelser på alvor og skildrer livet fra deres perspektiv.

Og Mina Adampours anmeldelse av Hilde Henriksen for rasisme, opplevdes som svært urettmessig og krenkende, og man kan jo undre seg om Adampour-søstrene noen gang tenker over at hennes hyppige rasismeanklager mot tolerante nordmenn oppleves som krenkende? Det virker ikke sann. De ser kun ut til bry seg om krenkinger av innvandrere, mens det å grovt krenke antirasistiske og tolerante nordmenn må være helt akseptabelt. På meg fremstår hun som hensynsløs.

Vi kjenner også Mina Adampour som leder for organisasjonen Landsforeningen mot rasisme og f eks [hennes reaksjon](#) mot at en politileder skrev en artikkel, der han uttrykte forståelse for at nordmenn kan oppleve skepsis og frykt for innvandrere, tatt i betraktning at enkelte

innvandrergupper er overrepresentert i mange negative statistikker over voldsbruk, voldtekter og partnerdrap.

I mine øyne beviser Lina Adampour ved å trekke seg fra Farmen, at hun er en meget humørløs, nærtagende og lettkrenket person, og det setter alle hennes reaksjoner på såkalt samfunnsrasisme i et temmelig uheldig lys. Hva med å akseptere at hun kanskje kan ha hørt feil, og at personen hun anklager, faktisk IKKE brukte ordet pakkis? Nei, det er visst helt utenkelig for Adampour, hun er visst ikke den typen som lar tvilen komme andre til gode.

«Ved å velge og dra reagerte jeg på vegne av alle norsk-pakistanere. Alle barn som har en annerledes bakgrunn. På vegne av alle de som blir inviterte i selskap hvor det er mennesker som parodierer en som sitter i rullestol, har en funksjonsnedsettelse, annen legning eller hudfarge», skriver hun i innlegget.

En temmelig meningsløs sammenligning, etter min mening, og det å sammenligne en pakistaner med folk som har en funksjonsnedsettelse synes jeg rett og slett er ufint mot norsk-pakistanerne. Er det å ha den bakgrunnen de har virkelig ensbetydende med å ha en funksjonsnedsettelse? Sammenligningen er krenkende og urettmessig, og bidrar til å fremstille norsk-pakistanere som ikke-funksjonelle mennesker.

På toppen av det hele, har Lina Adampour i ettertid skrevet i et innlegg, [at hun IKKE anser Ørnulf Høyen som rasist](#). Javel? Men likevel har hun laget et voldsomt oppstyr og trekker seg fra Farmen Kjendis, og hevder hun reagerer på vegne av alle krenkede mennesker.

Er det slike reaksjoner samfunnet trenger for å skape et godt klima for toleranse og samvær mellom etniske nordmenn og innvandrere? Jeg tror ikke det. Tvert imot bidrar søstrene Adampours selvhøytidelige reaksjoner til å forsterke splittelse og motsetninger.

Noen mennesker i vårt samfunn opptre med velvilje, forståelse og positive holdninger til sine medmennesker, mens andre opptre med mistro, nærtagenhet og selvhøytidelighet. Jeg er ikke det minste i tvil om hvem som skaper toleranse og gir næring til samhold, toleranse og velvilje for hverandre. Og det er IKKE forbeholdt etniske nordmenn å skape motsetninger.

Stephansen bommer stygt i sin kritikk.

«En politiker fra Høyre har oppdaget at John Lennon synger om fred. Det vil han ikke ha noe av», skriver [Erik Stephansen](#).

Jeg har vanligvis stor sans for Stephansens artikler, men denne gangen har han åpenbart ikke skjønnet noe som helst av Simen Sandeliens kritikk av teksten til John Lennon i «Imagine».

Sandeliens har overhodet ikke reagert på at sangen handler om fred. Han kritiserer selve det politiske budskapet teksten. Dersom det liksom skal være en usmakelig, så har vi sannelig ikke mye handlingsrom i den offentlige samtalen.

Jeg har heller aldri likt Lennons tekst særlig godt, ikke fordi den er naiv og ønsker fred på jorden, men fordi den nærmest er en politisk propaganda for en venstreorientert verdensanskuelse.

Jeg synes ikke teksten er verken vakker eller poetisk, men mer fremstår som et politisk program.

Johan Lennon mener på fullt alvor at en verden uten religion, uten landegrenser og uten privat eiendomsrett, vil skape fred på jorden.

Dette er det mange andre på venstresiden som også mener på fullt alvor. Jeg diskuterte i mange år på diskusjonsforumet til Dagsavisen, og hørte titt å ofte folk påstå at nordmenn ikke eier landet sitt, og at hvem som helst som kommer til Norge, har like stor eiendomsrett til landområdet som oss som har bodd her i tusenvis av år.

Det er ganske utrolig at ikke vi som har bygget opp vårt velferdssamfunn gjennom generasjoners slit og oppofrelser skal sies å eie landet vårt, men at grensene burde oppløses og vi skulle få fri flyt av mennesker fra hele verden til oss.

Sannheten er vel heller at organiseringen av verden i land der en befolkning kan skape sitt samfunn, sin kultur og sine tradisjoner, har vist seg å være den aller beste måten å sikre fred på.

Menneskeheten kriger ikke fordi vi er oppdelt i land, men fordi enkelte land strides om hvem som har retten til landområdet. Særlig problematisk blir det når hele folkegrupper ikke har sitt eget land, eller av ulike grunner har blitt en del av et land der de har kommet i minoritet.

Den aller beste organiseringen er åpenbart at alle grupper av en viss størrelse, har sitt eget land, der de kan styre seg selv.

Men å fjerne alle landegrenser – vil det føre til fred? Neppe, heller det motsatte: Totalt kaos.

Når det gjelder religioner, så kan det neppe sies at det er et problem at de finnes, men at flere av religionene er preget av ekspansiv og aggressiv erobrermentalitet, og ikke tåler andres tro, og da særlig islamismen. Men det er utrolig naivt å tro at disse menneskene «plutselig» ville bli nestekjærlige og tolerante bare vi fjerner deres religion. Troen ville bare bli erstattet av en annen ideologi, som garantert ville vært like fiendtlig mot andre.

Jeg tør påstå at i vår tid, er det kristendommen som har kommet lengst i å være en fredelig og nestekjærlig religion, og utallige mennesker har latt seg inspirere av Jesu' kjærlighets og fredsbudskap. Noe annet var det med Muhammed, som ikke bare var en religionsstifter, men også en voldelig statsleder som oppfordret sine tilhengere til å føre krig og drepe sine motstandere.

Å oppheve den private eiendomsretten har aldri vist seg som noen suksess. Kommunistiske land har forsøkt å fjerne retten til privat eierskap, og vi vet alle hva det ender med. Det ligger i menneskenaturen at man ønsker å arbeide for å skape noe til sin familie og sin slekt. Når ingen ser noen frukter av sitt slit, men alt tilfaller staten, går det ikke lenge før samfunnsutviklingen ender i stagnasjon og korrupsjon.

Joda, melodien til «Imagine» er nydelig og sangen blir meget godt fremført av Johan Lennon, og derfor har den blitt ikonisk. Men jeg tror ikke de fleste egentlig lytter til budskapet i teksten.

Og det må da være lov å være kritisk til en sang som hyller et samfunnssyn, som vil avskaffe våre siviliserte samfunn.

Nei, Erik Stphansen, her synes jeg du bommer stygt i din kritikk av Simen Sandelien.

Ville det vært fred i verden dersom vi fjernet landegrenser, religioner og privat eiendomsrett?

Slike spørsmål har blitt debattert temmelig hissig i noen dager etter at Høyre-politikeren, Simen Sandelien, publiserte en tekst på sin Facebook-vegg med kritikk av John Lennons sang, «Imagine». Han var også kritisk til at denne sangen blir brukt av HEF i deres human-etiske konfirmasjoner, all den tid den ifølge Sandelien, inneholder nærmest en venstreorientert propaganda.

Etter at [Erik Stephansen](#) kom med en ganske skarp kritikk av Sandelien, ble også Sandelien [intervjuet](#) om sine synspunkter i Nettavisen.

Lennon drømmer i teksten om en verden i fred der det verken finnes religioner, landegrenser eller privat eiendomsrett. Nå drømmer vi vel nesten alle om fred og kjærlighet i verden, men ikke alle vil være enige i at dersom man oppløser noen av de viktigste elementer i samfunnsordenen, så vil det føre til fred – kanskje snarere tvert imot.

Nå er jeg for så vidt enig med de som hevder at dette kanskje ikke er verdens viktigste sak, men på den andre siden synes jeg ikke noe om at de verste kritikerne begynner å bland inn woke, anti-woke og kanselleringskultur, og beskylder Simen Sandelien for å ville kansellere «Imagine». Det har han da vitterlig ikke sagt at han går inn for. Han kritiserer bare teksten.

Men når nå diskusjonen om denne teksten er satt på dagsordenen, synes jeg absolutt det er interessant å se nærmere på disse utopiene som går ut på at det er det at det i seg selv eksisterer religioner, landegrenser og privat eiendomsrett som skaper ufred i verden.

Jeg vil si at Simen Sandelien absolutt har noen gode poeng i sin kritikk. Jeg har selv aldri likt Lennons tekst særlig godt, ikke fordi den er naiv og ønsker fred på jorden, men fordi den nærmest er en politisk propaganda for en venstreorientert verdensanskelse.

Jeg synes ikke teksten egentlig er verken vakker eller poetisk, men mer fremstår som et politisk program.

Og denne politikken er det relativt mange på venstresiden som også går inn for på fullt alvor. Jeg diskuterte i en del år på diskusjonsforumet til Dagsavisen, «nyemeninger.no» og hørte titt og ofte folk påstå at nordmenn ikke eier landet sitt, og at hvem som helst som kommer til Norge, har like stor eiendomsrett til landområdet som oss som har bodd her i tusenvis av år.

Det er ganske utrolig at ikke vi som har bygget opp vårt velferdssamfunn gjennom generasjoners slit og oppofrelser skal sies å eie landet vårt, men at grensene burde oppløses og vi skulle få fri flyt av mennesker fra hele verden til oss.

Til og med enkelte ytterliggående innvandrere hevder dette. Er det ikke temmelig frekt å komme som flyktning til det landet nordmenn har bygd opp gjennom århundrer, og så påstå at du eier landet like mye som urinnvånerne?

Sannheten om landegrenser er vel heller at denne måten å organisere verden i land, der en befolkning kan skape sitt eget samfunn, sin kultur og sine tradisjoner, har vist seg å være den aller beste måten å sikre fred på.

Menneskeheten kriger ikke fordi vi er oppdelt i land, men fordi enkelte land strides om hvem som har retten til landområdet. Særlig problematisk blir det når hele folkegrupper ikke har sitt eget land, eller av ulike grunner har blitt en del av et land der de har kommet i minoritet.

Palestinerne og israelerne kriger fordi de vil eie det samme landområdet, og Russland kriger med Ukraina fordi de vil tilegne seg en del av Ukraina og innlemme det i Stor-Russland, som Putin tydeligvis fremdeles drømmer om å gjenopprette. Og begrunnelsen hans er nettopp at det bor mange russere i dette området.

Ville disse krigene stanset opp dersom vi ganske enkelt bare opphevet grensene? Jeg vil si nei, den aller beste organiseringen av verdensordenen er åpenbart at alle grupper av en viss størrelse, har sitt eget land, der de kan styre seg selv.

Når det gjelder religioner, så kan det neppe sies at det er et problem at de finnes, men at noen av religionene er preget av ekspansiv og aggressiv erobrermentalitet, og ikke tåler andres tro, og spesielt gjelder det den politiske islamismen. Men det er utrolig naivt å tro at disse menneskene «plutselig» ville bli nestekjærlige og tolerante bare vi fjerner deres religion. Troen ville bare bli erstattet av en annen ideologi, som garantert ville vært like fiendtlig mot andre.

Det er ikke det at det eksisterer religioner, som skaper krig, men enkelte religioners innhold, og sammenblandingen mellom religion og politisk ideologi. Og jeg tror neppe at religiøse mennesker som ber hver dag til Gud om fred og kjærlighet for alle mennesker i hele verden kan sies å bidra til krig fordi de tilhører sin religion. Å mene at det vil bli fredeligere uten religioner, blir litt som å mene at vi skal fjerne all politikk, fordi politikerne ofte er krigerske og ekspansive i deler av verden.

Jeg tør påstå at i vår tid, er det kristendommen som har kommet lengst i å være en fredelig og nestekjærlig religion, og utallige mennesker har latt seg inspirere av Jesu' kjærlighets og fredsbudskap. Noe annet var det med Muhammed, som ikke bare var en spirituell lærer og religionsstifter, men som utviklet seg til å bli en brutal statsleder som oppfordret sine tilhengere til å føre krig og drepe sine motstandere.

Å oppheve den private eiendomsretten har heller aldri vist seg som noen suksess. Kommunistiske land har forsøkt å fjerne retten til privat eierskap, og vi vet alle hva det ender med. Det ligger i menneskenaturen at man ønsker å arbeide for å skape noe til sin familie og sin slekt. Når ingen ser noen frukter av sitt slit, men alt tilfaller staten, går det ikke lenge før samfunnsutviklingen ender i stagnasjon og korrupsjon.

Det er nok å se på land som Nord-Korea og Cuba, som kanskje er de siste bastionene for kommunismen i vår tid. Begge landene er tilbakestående diktaturer som helt har stagnert i sin

velstandsutvikling.

Joda, melodien til «Imagine» er nydelig og sangen blir meget godt fremført av Johan Lennon, og derfor har den blitt ikonisk. Men jeg tror ikke de fleste egentlig lytter til budskapet i teksten.

Og det må da være lov å være kritisk til en sang som hyller et samfunnssyn og et politisk budskap som mange vil mene vil avskaffe våre siviliserte samfunn.